Yeni serüven: ÖLÜM EMRİ
Bugün başladık

Gecenin geniş sessizliğinde kilisenin çanları dehşet dolu bir ıstırap çığlığı gibi acı, acı çalmaya başladı.

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti.

Bütün Laybah halkı, derin bir uykunun koynun - daydı.

Çanların gürültüsü şehirde hazin yankılar ya - parken, korku ile uykularından sıçrayan halk, sokak - lara döküldü.

Duydukları dehşetten hepsinin şahdamarları par- mak parmak şişmişti...

Birdenbire haykırmaya başlayan çanlar bir fe - laketin habercisiydi...

Korkudan deli gibi olan Laybahlılar şaşkın ve pe- rişan bir halde birbirlerine soruyorlardı:

-Ne var?

-Ne oluyor?

-Nedir bu çan sesleri?

-Başpapaz nerede?

Çoğu yatak kılığıyla dışarı fırlamıştı.

Hepsi tarifsiz bir korku içindeydi.

Yıllardır ilk kez kiliselerin çanları gece yarı - sından sonra böyle keskin, madensel gürültüsüyle ku- lakları tırmalıyordu.

Büyük kilisenin geniş avlusunda birbirini ezer - cesine toplanan Laybahlılar, bir kelime duymak, ger - çeği öğrenmek için titreye titreye, derin bir heyecan- la bekleşiyorlardı.

-Açıklama yapılsın...

-Korkudan öldürtecek mi bu adam bizi?

Gözler endişe içinde, gecenin düşman karanlı - ğını yırtan meşalelerin aydınlattığı yerlerde dolaşı - yor, herkes tehlikeyi görmeye, çanların korkunç çığ - lıklarının nedenini anlamaya çalışıyordu.

Gecenin serinliğine rağmen, çıplak ayakla evle - rinden çıkan kadınların göğüsleri ince geceliklerinden dışarıya fırlıyordu ama hiç bir erkeğin bakacak hali yoktu.

Bir süre sonra sabırsızlanmaya, derin bir öfke ile sarsılarak haykırmaya başladıkları sırada kilisenin kapısı aralandı, uzun, beyaz sakalıyla başpapaz göründü.

İri bir haçı tutan elleri titriyordu.

Ter içindeydi.

Sapsarı çehresinin üzerinden parıldayan gözleri korku doluydu.

Herkes sustu.. Bu susmada merak vardı, ıstırap vardı.

Başpapazın titreye titreye söylediği gerçek avluda dinamit fitili gibi ağızdan ağıza, yayıldı:

-Kurtlar geliyor...

-Kurtlar geliyor...

Kurtlar mı geliyordu?

Bu ne demek oluyordu?

Kimdi bu kurtlar?

Binlerce kişinin dizlerinin bağını çözen, korku ve umutsuzluğa düşüren kurtlar, Türk akıncılarıydı...

Yüz elli yıldan beri, bütün Balkan ülkeleri ve Orta Avrupa, Türk akıncılarına "Kurt" adını takmıştı.

Laybah halkı, gözlerinde sonsuz bir umutsuzlukla şehir dışındaki düzlüğün sonuna baktı, titredi.

Ufukta, gittikçe büyüyen bir kızıllık vardı.

Bu kızıllık, Türklerin ateşe verdiği komşu kasabaların alevleriydi.

"Kurt" diye anılan Türk akıncıları, herhangi bir kente yaklaştıkları vakit, geldiklerini böyle alevli işaretlerle haber veriyorlardı.

Türkler, dağları, köyleri, kasabaları yakarak geliyordu. Teslim olan kentlere dokunulmuyor, direnen, kılıç çeken, karşı koyan her el kırılıyor, şehirler ateşe veriliyordu.

Avusturya dükalığına bağlı olan Laybah şehri halkının içine düştüğü şaşkınlık anlatılır gibi değildi.

Laybahlılar bu kadar şaşırmakta, dehşete düşmekte, korkmakta, ürpermekte, titremekte haklıydılar.

Çünkü onlar yıllardır Türklerin sadece adını duyarlardı. Her biri bir efsane kahramanı gibi dilden dile dolaşan akıncıları hiç görmemişler, kendi şehirlerine ayak basacaklarını ise hayatları süresince akıllarına bile getirmemişlerdi.

Bu imkânsız bir şeydi...

Çünkü Türkler, henüz Bosna'yı, Belgrad'ı bile almamışlardı...

Semendere yakınlarındaki Türk sınırı ile İllirya'nın bu ünlü kenti Laybah arasında en az beş yüz kilometrelik bir mesafe vardı...

Bu uzun yolu aşmak için Türklerin Hırvatistan'ı

ve Dalmaçya'yı geçmeleri, Alp Dağları'nın bir bölümünü aşmaları, sularının coşkunluğuyla tanınan Drava ve Gayl ırmaklarını geçmeleri gerekirdi.

Türklerin bu koca ülkeleri, sarp dağları, azgın suları aşarak Laybah'a gelmeleri aklın alamayacağı bir şeydi.

Laybahlılar donmuş kalmışlardı...

Bu ne yürek, bu ne kuvvetti böyle?

İnsan, tabiat kuvvetlerinin karşısında kendini nasıl küçük hissederse, onlar da bu güç karşısında öyle oldular, çaresizlik içinde kıvrandılar.

Şaşkınlıktan ilk kurtulan başpapaz oldu, iki elini kaldırarak gürültüleri susturdu.

-Beni dinleyin.. Böyle korkmanın, ağlamanın, sızlamanın bir faydası yok...

Kalabalıktan sesler yükseldi:

-Türkler geldi... Korkmayıp da ne yapalım?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 MART 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 60 FİYATI 100 KURUŞ

Laybah halkı, bir gece, tüyler ürpertici çan sesleriyle uyandı ve herkes korku içinde evlerinden dışarı fırladı. Kiliselerin çanları acı bir ıstırap gibi öterek yaklaşan büyük tehlikeyi haber veriyordu : "TÜRKLER GELİYOR !" Bu müthiş haber şehirde bir dinamit fitili gibi hızla ağızdan ağıza yayıldı. Halk dehşet içinde haykırıyordu: "Türkler geldi... Türkler geldi..."

Başpapaz, sesine kalın bir ton vererek, ağır a - ğır, tane tane konuştu:

-Evet.. Tehlike hiç ummadığımız bir anda kapı - mızı çaldı. Bizden çok uzakta sandığımız Türkler işte önümüzde. Bir sel, bir kasırga ne ise, bu geliş de öyledir. Karşı durursanız yıkar, yakar geçer...

Onu dinleyenler bağırdılar:

-Peki ne yapacağız? Kuzu gibi ölmeyi mi bekle - yeceğiz? Şehrimizin yakılıp yıkılmasına, göz mü yu - macağız?

Başpapazın dudakları, karşısındakileri küçük gö - rür gibi alayla kıvrıldı:

-Hayır dostlarım.. Hayır... Direnmek, karşı koymak faydasız.. Direnmeye kalksak da hepimizi önlerine katıp kovalarlar. Bunu böyle bilin.. Uzaklarda gördüğünüz ışıklar Türklere karşı koymaya kal - kan, onlara kılıç çeken akılsız komşu kasabaların alevleridir. Türkler kendilerine kalkan eli kırmak -

ta asla tereddüt etmezler..

Halk, başpapazı dinledikçe, dehşetten dehşete gi - riyor, titriyor, ürperiyordu:

-Peki siz söyleyin. Ne yapacağız? Ne yapmamız gerek?

Başpapaz acı acı güldü:

-Şehir dışına çıkıp, hep beraber onları karşıla - yacağız...

-Karşılayacak mıyız?

-Evet, Türkler, kendilerine konukseverlik gösteren kimselere düşman gözüyle bakmazlar, kendilerine yakarmak için uzatılan eli kesmezler.. Garip bir insanlık, tuhaf bir erkeklik anlayışları vardır. Tes - lim olana, vurmazlar...

-Hiç direnmeden teslim mi olacağız yani?

-Evet.. Ancak böyle yaparsak bu güzel kenti - miz, Allah'ın evi olan kiliselerimiz yakılıp yıkıl - maktan, halkımız boğazlanmaktan kurtulabilir..

-Başka çare yok mu?

-Yok.. Tek çare bu.. Türkler, kendisine silah çekilmesine tahammül edemezler..

Yatak kıyafetiyle sokağa fırlamış olan bir kadın bağırdı:

-Biz de mi Türkleri karşılamaya gideceğiz?

-Tabii değil mi ya? Hem orada böyle iç açıcı kıyafetle, en önde bulunmanız gerek.. Çünkü Türkler kadınları incitmekten çekinirler..

-Ya bizi alıp götürürlerse?

-Mümkün.. Ama siz istemezseniz bunu yapacaklarını sanmam. Hem Türkleri kandırmakta en büyük görev size düşüyor...

...Onları sıcak bir ilgiyle karşılayacaksınız. Gerekirse yatacaksınız. Bu sayede, şehrimizi ve kiliselerimizi kurtaran kahramanlar olacaksınız.. Böyle kutsal bir görev için, hepiniz bütün Laybah kadınla-

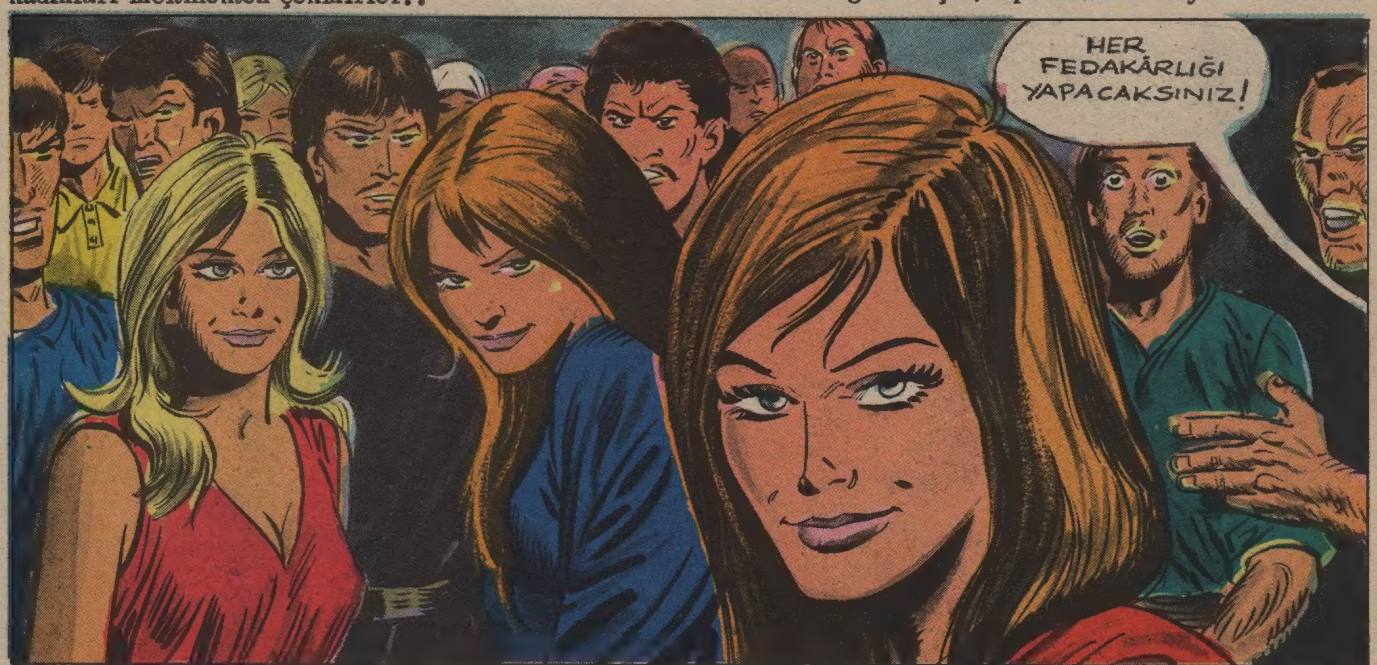

rı, yüreğinizi açmaz mısınız?

Kadınlar, bir an için tehlikeyi unutup kıkır kıkır güldüler...

Adlarını çok duydukları, her damlası kuvvet, cesaret mertlik ve yiğitlik dolu olan Türklerle yatmak fikri hoşlarına gitmiş, garip bir şehvet dalgası tüm vücutlarını sarmıştı.

Erkekler bir an hafif bir şaşkınlık geçirdiler.

Boğazları ve göğüsleri sıkıştı.

Bir şey söylemek istediler, söyleyemediler. Bütün gövdelerinde kararsızlıktan gelme bir titreyiş belirdi.

Ama, beyinlerine pençelerini geçiren, korku o kadar amansızdı ki, sonunda başpapazın bu fikrini çok yerinde buldular.

Ölüm korkusu karşısında her türlü zillete razı olan bu karakter, Türklerin yüzyıllar boyunca üç kıtanın efendisi olmalarının nedeniydi..

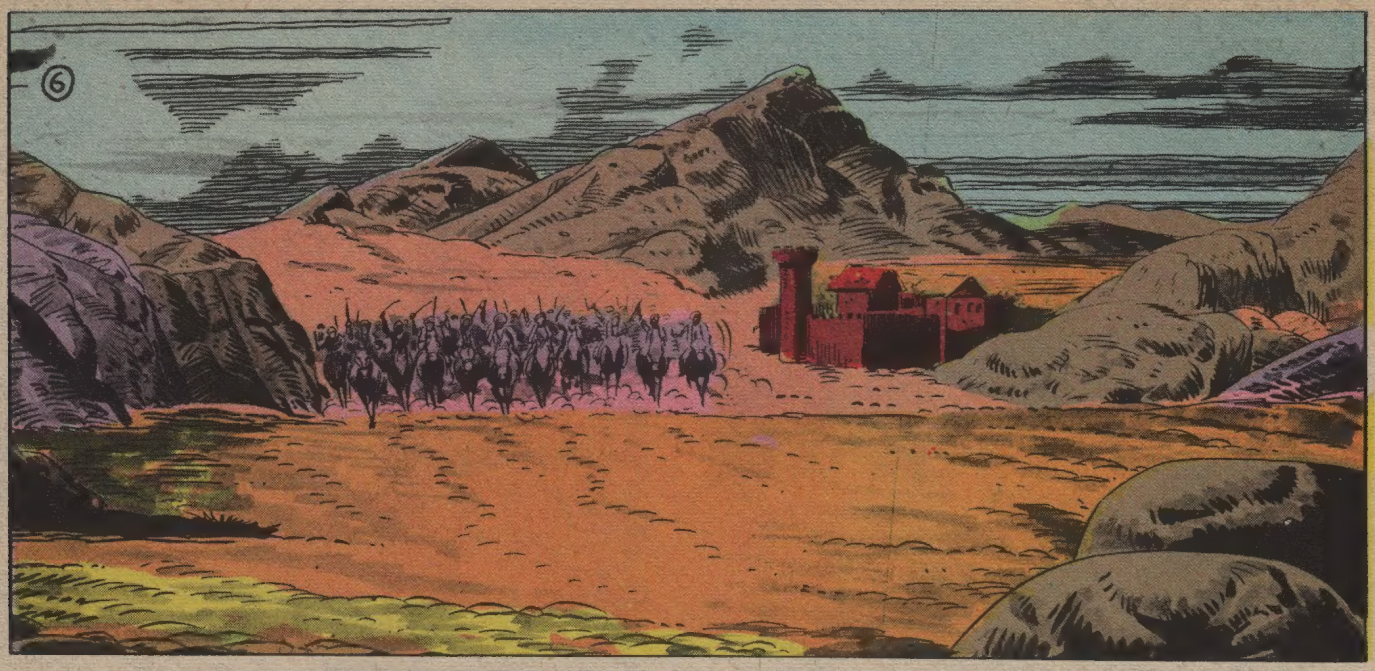

Türk akıncıları hiç bir zaman ölümden korkmaz, savaşarak can vermeyi en büyük onur sayardı.

Ölüm, Türk için, doğmak ve yaşamak kadar doğal bir olaydı.

İşte bu korkusuzluk, Türklerin yüzyıllar boyu Avrupa illerinde göğsünü gere gere dolaşmasına, onların efendisi olmasına yol açmıştı.

Başpapaz, karşısında derin bir sessizlikle duran halka bir süre baktı:

-"Başka çare olmadığını siz de kabul ettiniz demek?" dedi.

Laybahlılar, kalpleri parçalanarak onu dinliyor, hiç çevap vermiyorlardı.

Başpapaz konuşmasını sürdürdü:

-Şimdi, her kiliseye bir adam gidip, burada alınan kararı ötekilere bildirsin. Bütün şehir halkı bir saat içinde büyük alanda toplansın.

Sustu, kuruyan dudaklarını diliyle ıslatarak gözlerini kalabalığın arasındaki kadınların üzerinde gezdirdi, sonra sesine hazin bir ton vererek devam etti:

-İlk safta kadınlar bulunacak... Hepsinin çan seslerini duydukları vakit sokağa fırladıkları kılıkta bulunmalarında yarar var.. Mümkün olduğu kadar halimize acıklı bir görünüş vereceğiz. Haydi vaktimiz az..

Halk, akıncıları karşılamak için hızlı bir hazırlığa başlarken, başpapaz yanındaki yardımcısına:

-Ben Türklerin arasında uzun yıllar kaldım. Bilekleri çelik gibidir ama yürekleri de pek yufkadır.. Onları bu şekilde kolaylıkla aldatacağız, dedi.

Sonra adamın kulağına eğilerek fısıldadı:

-Şimdi , hemen iki atlı hazırlansın, Tamışvar kontuna yazdığım şu mektubu götürsün...

İki atlı dört nala şehirden uzaklaşırken, büyük alanda toplanan Laybahlılar, surların dışına doğru yürüdüler.

Başpapaz, bir komutun gibi onları yönetiyordu.

En önde kadınlar ve çocuklar bulunuyor, erkekler onların arkasından gidiyordu.

Kadınlı erkekli büyük kalabalık, şehrin dışında uygun bir yere gelince durarak Türkleri beklemeye başladı.

Hepsinin kalbi heyecanla çarpıyor, gözler, alevlerin yükseldiği uzak yollarda dolaşıyordu.

Bütün Laybahlılar, Türklerin nasıl insanlar olduklarını merak etmekte, onları doğaüstü varlıklar

gibi düşünmekteydi.

Kendi ülkelerinden ayrılıp, birçok düşman ülkesinden kollarını sallaya sallaya geçerek yüzlerce kilometre içerilere giren, sarp dağları, büyük ırmakları kuş gibi aşan bu Türkler nasıl insanlardı?

Avrupalılar onlara "Kurt" diyorlardı.

Hırvatistan'ı, Dalmaçya'yı, Drava ve Gayl nehirlerini, Alp dağlarını aşarak Laybah'a gelen bu kurtlar, nasıl insanlardı?

Laybahlılar onlara, bir yüz, bir kılık, bir boy veremiyorlardı.

Onları başka birer yaratık gibi düşünüyor, hayallerinde, kendilerinden başka bir yüz ve kılıkla çizmeye çalışıyorlardı.

Bazıları gözlerini yere değil, gökyüzüne dikerek bekliyor, Türklerin gökten ineceğini sanıyordu.

Ortaçağın kapanışı üzerinden henüz on yıl geçmişti.

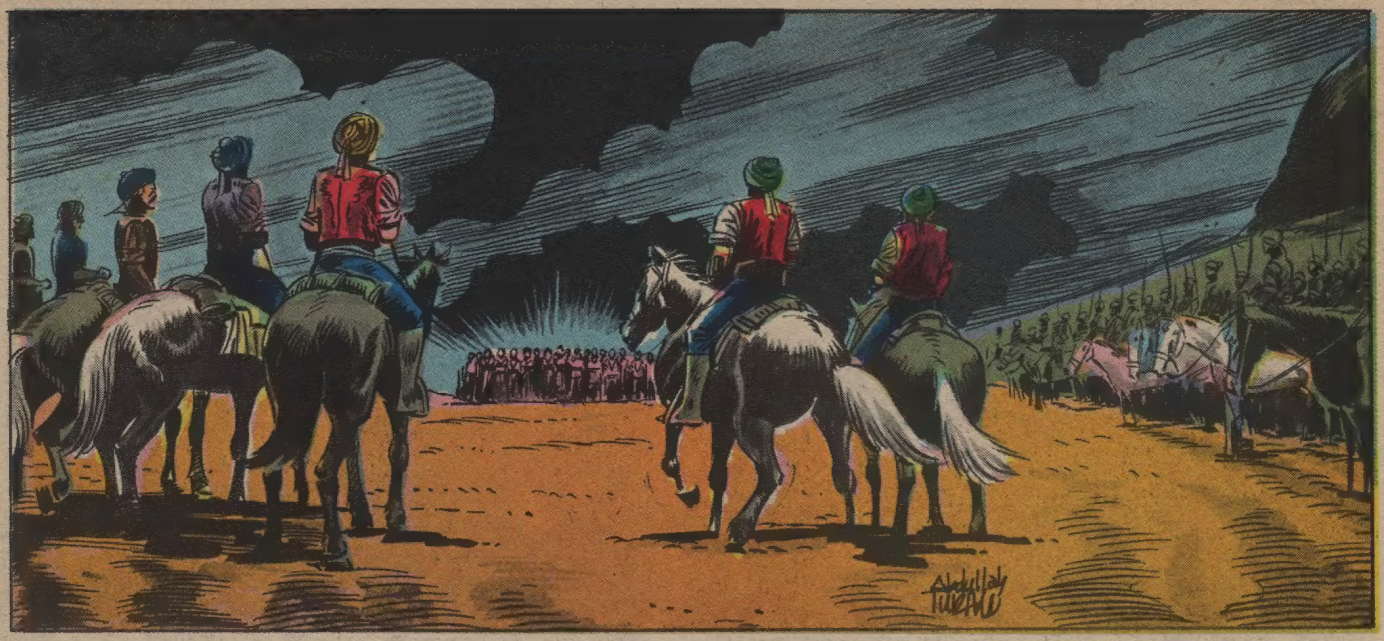

Avrupalılar koyu ve kara bir bilgisizlik içinde yüzüyorlardı.

Bu yüzden, olağanüstü işler başaran Türkleri, Laybah halkının insanüstü varlıklar gibi düşünmeleri doğal bir şeydi.

Sabah, dağlar güneşin ilk ışıklarıyla çiçeklenmeye başlarken, beklenen Türkler, birdenbire karşı tepelerde göründüler.

Ufukta yükselen büyük bir toz bulutu, onların sel gibi aktığını gösteriyordu.

Atların nalları toprağı dövüyor, yükselen tok sesler büyük bir uğultu halinde Laybahlıların bulunduğu yere kadar geliyordu.

Laybahlıların gözleri dört açılmıştı.

İçlerinde korkudan çok merak vardı şimdi...

Nihayet bine yakın atlı, inanılmaz bir hızla gelip halkın önünde yelpaze gibi açılarak durdu.

Laybahlılar ilk kez Türk görünüyorlardı.

Fakat doğrusunu söylemek gerekirse Türkler umdukları gibi çıkmamışlardı.

Onlar da kendileri gibi birer insandı.

Bakışları parlak, canlı ve sıcaktı.

Korkunç denecek hiç bir tarafları yoktu.

Yalnız, at üzerinde sağlam, güçlü ve yiğit bir duruşları vardı.

Laybahlı erkekler onlara bakıp, imrendiler.

Kadınlar ise, sağlam, geniş omuzlara, adaleli ve güçlü kollara, yiğitlik okunan erkek yüzlere bakarak içlerini çektiler.

Akıncıların komutanı olduğu anlaşılan yakışıklı bir genç, atını sürüp kalabalığa yaklaşarak Almanca bağırdı:

-Bakıyorum hepiniz silahsızsınız.. Öyleyse burada neden toplandınız?

Bir Türk'ün Almanca konuşması, Laybahlıları iyice şaşırttı. Kendi dillerini, kendileri kadar düzgün konuşuyordu bu Türk...

Başpapaz iki adım öne çıkarak saygıyla eğildi:

-Sizi karşılamaya çıktık efendimiz. Bütün Laybah halkı, sizlere candan bir dost gibi kucak açıyor ve hoşgeldiniz diyor.

Genç Türk, keskin bakışlarını başpapaza dikti, alnı düşünceyle kırıştı:

-Eğer bu bir oyun değilse, akıllıca davrandığınız için sizi kutlarım papaz efendi. Çünkü biz, bize karşı kalkan kılıçları kırmayı, kolları koparmayı bi-

liriz. Hoflayn, Nöstatade ve Rodofsvert gibi birçok şehir bize karşı koymaya kalktığı için, şu anda haritadan silinmiş bulunuyor. Hepsi yandı, kül oldu...

Başpapazın rengi sararmıştı. Boğuk bir sesle titreye titreye konuştu:

-Biliyorum.. Biliyorum efendimiz. İşte her şeyimizle teslim oluyor ve merhametinize sığınıyoruz.

Akıncıların komutanı gülümsedi:

-Bize uzatılan dost elini dostça sıkarız papaz e-

fendi.. Akıllı davrandınız ve mahvolmaktan kurtuldunuz.

Başpapaz, atının üzerinde yiğitlik anıtı gibi duran genç Türk'ün ayaklarına sarıldı:

-Sağ olun efendimiz.. Bizlere canlarımızı bağışlamakla soylu ulusunuza yaraşır bir şekilde davrandınız, yüreklerimizi kazandınız.

Akıncıların komutanı Başpapazın titreyen sesinde sahte bir minnet, yalancı bir saygı ifadesi sezerek acı acı gülümsedi:

-Gerçi canınızı bağışladık ama papaz efendi, buraya kadar gelmişken elimiz boş dönmeyi de istemeyiz.

Başpapaz sendeledi. Yüzünü bir ıstırap bulutu gölgeledi. O ana kadar mislini duymadığı bir korkuya kapıldığını hissetti.

Bütün endişesi kiliselerdeki altın ve gümüşlerin akıncılar tarafından götürülmesiydi.

ÖLÜM EMRİ

Bunu önlemek, kiliseleri kurtarmak için bütün , halkı feda edebilir, her zillete katlanabilirdi:

-Hepimiz emrinizdeyiz efendimiz, dedi. Dilerseniz bütün Laybahlıları esir alarak götürebilirsiniz . . İstediğiniz malları, kızları, kadınları hatta oğlanları bile alabilirsiniz. Emir sizindir. . .

Akıncılar komutanı gözlerini bir süre dikkatle halkın üzerinde dolaştırdı.

Ön safta bulunan kadınlar bu bakışlar karşısında umutla titrediler.

İçlerinde beliren arzu, kalpleri yakan , kavuran bir ateş oldu.

Fakat genç Türk'ün kalabalığı tarayan bakışlarında acıma duygusundan başka bir ifade yoktu. Halkın içler acısı yoksulluğu onu üzmüş, sarsmış, perişan etmiş gibiydi:

-Zavallı halkın nesini alacağız papaz efendi? dedi. Biz fakirin fukaranın malına ilişmeyiz.. Yoksul -

lara dokunmayız. Bu yüzden sadece kiliselerdeki sahipsiz malları alıp gideceğiz.

Korktuğu başına gelen Başpapaz sarardı, gözlerinde dehşet izleri belirdi, kalbine kadar vuran mal acısıyla titreyerek inledi:

-Nee? Halka dokunmayıp kiliseleri mi soyacaksınız?

Bu sözle genç Türk birden kamçı yemiş gibi sarsıldı, bakışları karardı, atını papazın üzerine sürerek gürledi:

-Soymak mı dedin uğursuz herif? Soymak sizin gibi soysuzların işidir. Fakir halkın kanını sülük gibi emenler sizlersiniz. Biz sadece sizden, zavallı halktan çaldıklarınızı alacağız...

Başpapaz yaptığı hatayı anladı, korkudan titreyerek başını öne eğdi. Bakışları donuklaşmış, dili tutulmuştu.

Akıncıların komutanı Halil Beyin gözlerinde şimşekler çakıyordu. Az önceki sakin sevimli, tatlı bakışlı genç birden patlayan fırtına gibi korkunç bir hal almıştı.

Başpapaz, Azrailin başucunda dolaşmakta olduğunu hissederek mosmor kesilen dudakları arasından güçlükle inledi:

-Yalvarırım canıma kıymayınız asilzadem. Beni bağışlayınız, hata ettim. Öldürmeyin ne olur...

Akıncıların komutanı, korkudan dizleri birbirine çarpan Başpapaza iğrenerek baktı:

-Seni öldürmeyeceğim papaz efendi. Ama acıdığım için değil, tiksindiğim için. Çünkü hiç bir Türk senin gibilerin pis kanıyla ellerini kirtelmez.. Fakat aynı hatayı bir daha yaparsan yemin ederim ki, hiç acımadan dilini keserim...

Papazın gözleri, tehlikeyi ucuz atlatmanın sevinciyle ışıldadı. Bir iki teşekkür kelimesi mırıldandı.

Akıncıların komutanı halka dönerek bağırdı:

-Laybahlılar! Bizi düşmanca karşılamadığınız için sizlere dokunmayacağız. Malınıza, canınıza iliş-meyeceğiz. Şimdi evlerinize dönüp gönül rahatlığıyla uyuyabilirsiniz. Yalnız uzun yoldan geldik. Yorgunuz. Bir iki gün konuğunuz olacağız...

Halil Beyi merakla dinleyen halk arasında mırıltı halinde başlayan sesler kabardı, yükseldi bir süre sonra sevinç çığlıkları haline geldi.

Kilisenin, papazların ve asilzadelerin yağmasından ellerinde avuçlarında bir şey kalmamış olan Laybahlılara, mallarına dokunulmayacağının bildirilmesi aslında bir ikram sayılmazdı. Ama yine de akıncıların bu soylu davranışı onları coşturmuştu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 MART 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 61 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk akıncıları, Osmanlı topraklarına 500 kilometre uzaklıkta bir Orta Avrupa şehri olan Laybah'a baskın yaparlar. Fakat teslim olan halkın malına ve canına dokunmazlar. Bu soylu davranış korku içinde titreyen halkta büyük sevinç yaratır.

Yaşlı bir Laybahlı, kalabalığın arasından çıkarak akıncıların komutanına yaklaştı. Siyah gözleri hüzün doluydu. Biraz titreyen sesiyle sordu:

-Demek buraya kiliselerimizde ne varsa alıp götürmeye geldiniz?

-Evet...

-Neden yalnız kiliselerdekini alacaksınız?

-Çünkü papazların topladığı altınlar, gümüşler, değerli eşyalar hep sizlerden çalınmış mallardır...

-Çalınmış değildi! Onları bizden Tanrı adına alıyorlardı...

-Evet Tanrı'nın adını kullanarak sizi aldatıyorlardı... Tanrı yemek yer mi? İçki içer mi? Eşyaya, altına ihtiyacı var mıdır? Para ister mi? Hayır.. Hayır... Tanrı insanların malları ile uğraşmayacak kadar yüce bir varlıktır.

Yaşlı Laybahlı hayal kırıklığına uğramış gibi acı acı mırıldandı:

-Doğru söylüyorsunuz beyim... Demek ki, papazlar yıllardır bizi dolandırıyorlardı...

-Evet, kendi çıkarları için Allah'ın adına sığınıyorlardı. Ama artık uyanın. Enayi olmayın.. Her söyleneni Tanrı buyruğu sanmayın...

Halk derin bir hayret içinde bu konuşmayı dinliyordu. Akıncıların komutanının söylediği sözler onlara çok inandırıcı geliyordu. Her imkâna sahip olan bu kadar güçlü bir insan kendilerine neden yalan söylesin?

Laybahlıların hayran bir kıskançlıkla süzdükleri genç Türk içini çekerek devam etti:

-Evet... Buraya kiliselerdeki her şeyi almaya gelmiştik ama şimdi vazgeçtik.. Çünkü sizleri çok yoksul bulduk, acıdık.. Bu yüzden kiliselerdeki bütün

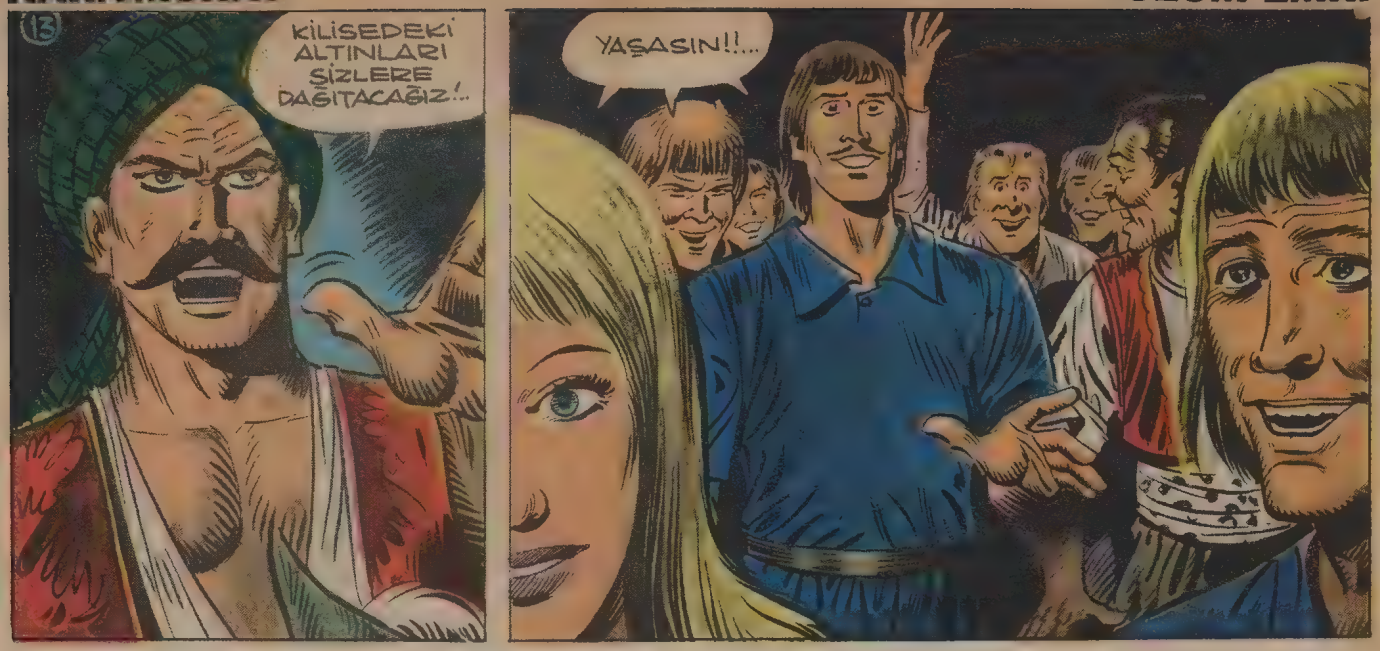

altınları sizlere dağıtacağız...

Halk bir an kulaklarına inanamadı...
Ne söylüyordu bu adam?..

Karşılarında astığı astık, kestiği kestik, kanlı bir soyguncu, öfkeli bir haydut bulacaklarını sanırken yapılan bu büyük ikram halkı coşturmuştu...

Ortaçağ Avrupasında halk düklerin, kontların, papazların kölesiydi. Aç ve çıplak yaşayarak asilzadeler için çalışır, kilise için didinir onların doymak bilmeyen aç iştahlarını beslerdi.

Şimdi ezilmiş insanlardan yana çıkan, dükleri, baronları hiçe sayan, kiliseye kafa tutan bu akıncılar Laybahlıların gözünde birden büyümüşlerdi...

Halk sevinçten deli gibi olmuştu.

Kafile bir düğün alayı gibi şehre hareket etti.

Türk akıncıları atlarının üstünde sokaklardan geçerlerken evlerin damlarına çıkan pencerelerden sarkan Laybahlılar mertlik örneği olan bu yiğit kişileri içtenlikle alkışlayordu. Gerçekten görülecek bir manzara idi bu..

Türk akıncılarının, kendilerine karşı koyan Rodofsvert, Hoflayn, Ig ve Nöstatadel gibi şehirlerden aldığı yirmi bin kişilik esir kafilesi başlarına nöbetçiler dikilerek şehrin dışında bırakılmıştı.

Bin akıncının yirmi bin kişiyi esir etmesi akılın alacağı bir şey değildi. Fakat gerçekti. Bu esirler Türk yurduna götürüleceklerdi.

Laybah şehrindeki on iki kilisede altın, gümüş, bakır ne varsa hepsi ortaya çıkarıldı, çuvallara doldurularak papazların sırtında büyük meydana taşındı.

Alanda ışıl ışıl yanan yüksek bir mücevher yığını oluşmuştu.

Altın ve gümüşler ortaya döküldükçe akıncıla - rın komutanı hayretler içinde mırıldanıyordu:

-Papaz efendi! Ne doymaz gözünüz varmış... Bu kadar altını ne yapacaktınız?

Kilisedeki bütün mallar ortaya çıkarıldıktan son- ra, önce dul ve yetimlerden başlanmak üzere hepsi yoksullara dağıtıldı.

Bu, görülmemiş, duyulmamış bir olaydı...

Papazlar dillerini yutmuş gibiydiler...

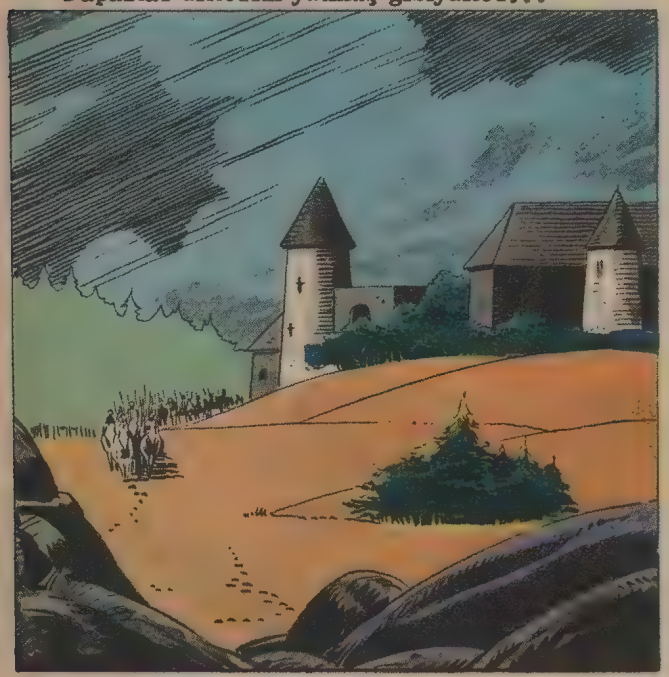

Kalpleri titreye titreye derin bir ıstırap içinde bunu düşünüyorlardı...

Beklenmeyen bir fırtına gibi Laybah'a gelen Türk akıncıları, iki gün sonra geldikleri gibi şehirden ay- rıldılar.

Yurtlarına doğru yol alırken akıncıların, Komu - tanı Halil Bey, yanıbaşında at koşturan akıncıya sor- du:

-Ne dersin Mahmut? Kiliselerdeki paraları halka dağıtmakla iyi yaptık değil mi?

Öfke ve kin onları çılgına çevirmişti.

Bağıra bağıra ağlamamak için kendilerini güç tutuyorlardı.

Yıllardır biriktirdikleri servetlerini halkın sı - nırsız bir sevinç içinde kapışmalarını hüzünle sey - rediyorlardı.

Hepsinin gözleri bulanmış, çeneleri kısılmıştı.

Türkler gittikten sonra bu malları halktan geri alabilecekler miydi acaba?

Mahmut orta yaşlı, sert bakışlı, çatık kaşlı, pos bıyıklı bir akıncıydı:

-Bana kalırsa, iyi yapmadık beyim, dedi.

Halil Bey şaşırdı:

-Neden?

-Merhametten maraz doğar da ondan beyim. Boş yere kan dökmek gerçi kötü bir iştir. Fakat o çul - suzlar bir yolunu bulup bizi ele geçirseler derileri - mizi yüzerlerdi.

-Ne yapmalıydık yani? Hepsini kılıçtan mı geçirseydik?

-Hayır..Diz çökeni ezelim demiyorum.. Ama düşmana karşı bu kadar yumuşak olmamak gerektiğine inanıyorum..

Halil Beyin yüzüne ışıklı bir gülümseme, yayıldı:

-Öyle deme Mahmut..Paraları dağıtırken, halkın gözlerinde beliren sevgi parıltısını, yüzlerini kaplayan minnet ifadesini görmedin mi?

-Olabilir..Ama bundan bize ne?

-Bize ne olur mu? Paraları alsaydık, papazların kendilerini aldattığını bilmeyen halk, kilise - lerini soyduğumuzu zannedecek ve bize lânet edecekti. Oysa şimdi bizi daima iyi duygularla anacaklar.

Mahmut, "Acaba?" der gibi dudak büktü, fakat cevap vermedi. Bakışlarında, bu sözlere inanmamış gibi donuk bir ifade vardı.

Yarım saat kadar sonra akıncıların öncülerinden biri dolu dizgin Halil Beyin yanına yaklaştı. Telâşlı bir hali vardı. Kendini kaybetmiş halde haykırdı:

-Yolu kesmişler,.Tuzak! Tuzak kurmuşlar bize..

Halil Bey heyecanla sarsıldı:

-Tuzak mı? Ne tuzağı?

-İlerideki geçite yüzlerce kütük sıralamışlar, yığın yığın taş dizmişler..Yolu kapamışlar..

-Geçemez miyiz?.

-İmkânsız! Atlı bir kafilenin değil, yayaların bile bu engeli aşması zor..Temizlemek ise en az bir günlük zaman alır...

-Öyleyse herkese haber ver, hemen geri dönüyoruz. Kendimize başka yol bulalım...

Akıncılar usta bir manevra ile geldikleri yöne döndüler. Fakat geç kalmışlardı...

Çok geçmeden müthiş bir haber bütün kafileye yayıldı:

-Önümüzde düşman var...

Düşman kimdi? Nasıl biriydi? Kaç kişiydi? Çok muydu? Az mıydı?

Bunun akıncılar için önemi yoktu...

Akıncı için, düşmanla karşılaşmak bir çeşit şenlikti!

Düşmanla çarpışılırdı!

Çarpışmak ise akıncıların bildiği en güzel eğlenceydi.

İleride düşmanın bulunduğunu duyunca, âdeta birer çocuk gibi sevindiler...

Bıyıklarını bükerek, palalarının keskinliğini deneyerek, hançerlerinin kabzalarını okşayarak neşelendiler.

Şimdi hepsi, avının üzerine atılmak için işaret bekleyen birer atmacaya benziyordu.

Fakat Halil Bey düşünceliydi. Çevresine hızlı bir bakış fırlattı, yüzünün çizgileri endişeyle gerildi:

-Fena yerde kıştırdılar bizi, diye mırıldandı. Arkadaşların pek aldırdığı yok ama, ben düşmanın gücünü bilmek zorundayım..

Az sonra bunu da öğrendi..

Gözün alabildiğine uzanan geçitten düşman hızla geliyordu. Dört nala koşan atların çıkardığı muazzam toz bulutu, düşman ordusunun kalabalıklığı hakkında yeteri kadar bir fikir veriyordu..

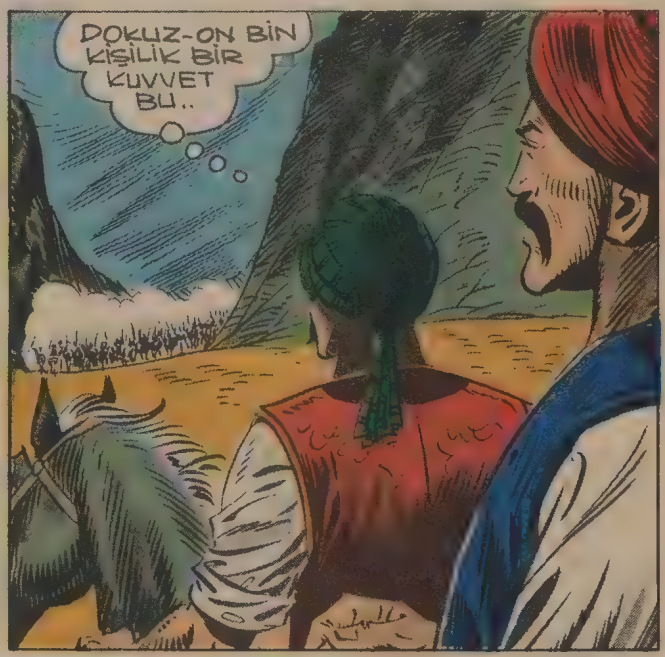

En az dokuz-on bin kişilik bir kuvvetti bu...

Oysa kendileri, sadece dokuz yüz kişiydi.

On misli büyük bir kuvvetle karşı karşıya bulunuyorlardı.

Halil Bey, hemen arkadaşlarını çevresine toplayarak fikir danıştı:

-Ne yapalım?

Akıncı Beyleri, hep bir ağızdan gürledi:

-Dövüşelim!

Akıncılar ateş saçan gözlerini, yaklaşan düşmana dikerek korkunç bir soğukkanlılıkla beklemeye başladılar...

Arkalarında aşılması imkânsız bir set, önlerinde öfkeli, hırçın bir sürü gibi homurdana homurdana gelen düşman ordusu vardı...

Düşmanın sayısı, her türlü kurtuluş imkânını yok edecek kadar fazlaydı...

Bununla beraber, ne ürken vardı, ne korkan...

Dokuz yüz akıncı, içine düştükleri ölüm tuzağını, insanüstü bir yüreklilikle karşılamıştı...

Düşman, onları uzaktan görür görmez geçitte açılıp yayılmaya başladı...

Bir süre sonra çember canlı bir kıskaç gibi daraldı...

Dövüşmekten başka çare yoktu...

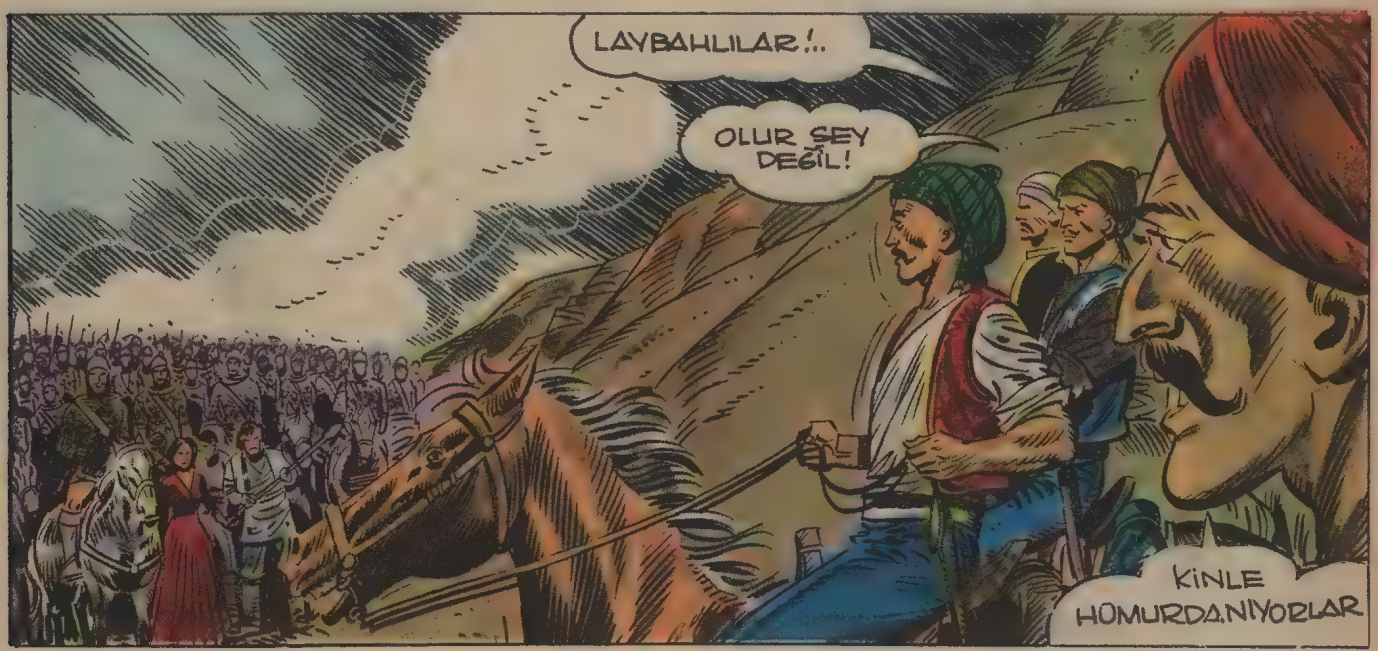

Dövüşmek ve ölmek!.

Akıncı için en şerefli bir sonuçtu bu...

Düşman iyice yaklaşmıştı. Birden, askerlerin yanı sıra yürüyen kadınlı erkekli kalabalık bir grup, akıncıların gözüne çarptı, hepsi birden hayret ve öfke içinde bağırdı:

-Aaa!..Laybahlılar!..

-Ne arıyorlar askerlerin arasında?

-Ellerinde taş, sopa ve mızrak var...

-Düşman ordusuyla beraber bize saldıracaklar..

-Her halde onlar çağırdı bu orduyu...

-Vay kalleşler!.

-Bakın, bakın..Nasıl kinle homurdanıyorlar...

-Olur şey değil! Biz onlara iyilikten başka ne yaptık ki?

Düşman ordusuyla birlikte, Laybah halkının da üzerlerine geldiğini gören Halil Bey kalbine bir bıçak yemiş gibi sarsılmıştı.

Yüzünü, hayal kırıklığından doğan derin bir şaşkınlık ifadesi kapladı, kaşlarını çattı, hazin bir sesle mırıldandı:

-Demek Laybahlılar da bizi öldürmeye, kanımızı içmeye geldi? Dost diye sıktığımız eller bize kılıç çekiyor...

Sonra, yanındaki akıncı Mahmut'a dönerek içini çekti:

-Sen haklı çıktın Mahmut.. Merhametten maraz doğarmış gerçekten. Acıdığımız, bağışladığımız, para dağıttığımız adamlar şimdi gözümüzü oymaya geliyor...

Yaklaşan düşman birlikleri birden durdu, ön saflarda kaynaşma oldu, iki atlı kalabalıktan ayrılarak Türk akıncılarına doğru ilerledi.

Düşman komutanının yolladığı iki elçiydi bunlar. Akıncılara seslerini duyuracak kadar yaklaşınca bağırdılar:

-Komutanınız kim?

Halil Bey atını öne sürdü:

-Benim ne istiyorsunuz?

-Bizi Haşmetli Tamışvar Kontu Kinis gönderdi..

-Kim o bahsettiğiniz adam?

-Şu gördüğünüz on bin kişilik haçlı ordusunun komutanı...

-Ne istiyor haşmetli kontunuz?

-Teslim olmanızı!

-Nee! Teslim olmak ha!

Halil Bey birden köpürdü, gözlerinden ateş fışkırdı sanki.. Duyduğu söz ona çok ağır gelmişti.. Korkunç bir çehre ve boğuk bir sesle bağırdı.

-Gidin, kontunuz olacak herife söyleyin!.. Türk akıncıları ölür, fakat teslim olmaz!...

Türklerin, kalabalık ordu karşısında korkup derhal kılıçlarını bırakacaklarını sanan elçiler, umma-dıkları bu cevap karşısında tokat yemiş gibi sarsıldılar:

-Demek teslim olmayı reddediyorsunuz?

-Evet...Biz çarpışacağız arkadaş..Git Kont Kinis'e böyle de!..

Elçilerden daha yaşlı olanı acı acı içini çekti:

-Göz göre göre öleceksiniz...

Halil Bey gülümsedi..Bu alaysız, neşeli güven dolu bir gülümsemeydi:

-Belki öleceğiz, ama şerefimizle...

İki elçi, Türk akıncılarının yanından ayrılıp, ordunun komutanı Tamışvar Kontu Kinis ile, onun en yakın yardımcısı olan Baron Verter'in yanına döndü:

-Teslim olmuyorlar efendimiz!

Kont Kinis'in gözleri büyüdü, kaşları çatıldı ağzından salyalar fışkırarak korkunç bir öfkeyle bağırdı:

-Nee ?Teslim olmuyorlar mı ?

Baron Verter de kükredi:

-Bu ne demek ?Neye güveniyorlar?

-Bir şeye güvendikleri yok efendimiz. "Bir Türk

teslim olmaz, ancak şerefiyle ölür." diyorlar.

Kont Kinis tükürür gibi konuştu:

-Bu herifler böyledir işte. İlle de dövüşerek ölmek isterler.

Baron Verter de canı sıkılmış bir halde homurdandı:

-Oysa teslim olsalar ne güzel işkence ile gebertecektik...

Kont Kinis başını sallayarak onayladı:

-Evet, gözlerini oyacak, derilerini ateşte kızartacaktık! Ama olmadı...

Kont Kinis ile Baron Verter, orta yaşlı, vahşi bakışlı, zalim iki insandı. Kan dökmek en büyük zevkleriydi..Türk düşmanı olarak tanınırlardı.

Türklerin yaklaşan baharla birlikte akınlara başlayacaklarını düşünerek büyük bir ordu toplamışlardı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 NİSAN 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 62 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET Türk akıncıları, Osmanlı topraklarına 500 kilometre uzaklıkta bir Orta Avrupa kenti olan Laybah'a baskın yapar - lar. Fakat teslim olan halkın malına ve canına dokunmazlar... Dönüşte Türkler kalleşçe bir tuzağa düşürülür.

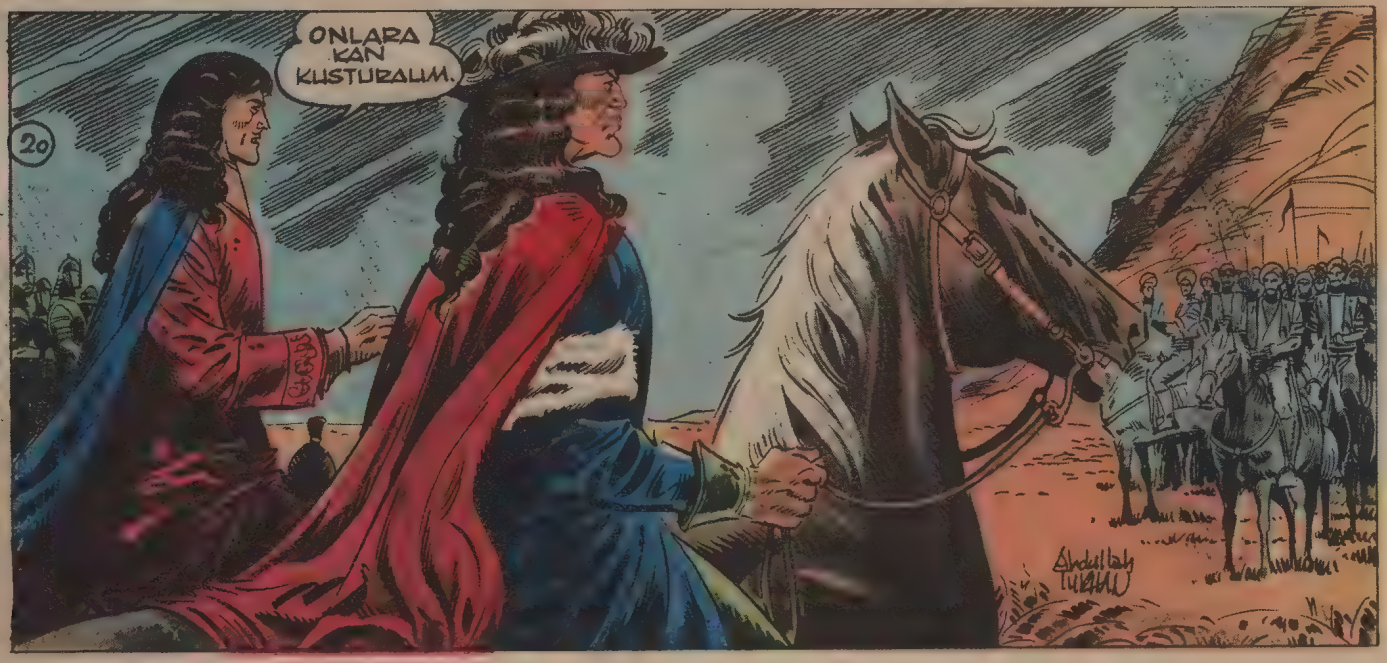

Önceki gün, Laybah şehrinin Başpapazı Kıristiyan'dan aldıkları gizli mektup, ikisini de sevinçle titretmişti.

Başpapaz, dokuz yüz kadar Türk akıncısının Laybah'a geldiğini, iyi davranarak onları kandırdıklarını, büyük ordu gelene kadar şehirde oyalayacaklarını yazıyordu.

Kont Kinis, aldığı mektubu yüksek sesle okurken Baron Verter'in gözlerinde vahşi pırıltılar belirmiş, yılan ıslığına benzer bir sesle fısıldamıştı:

-Onlara kan kusturalım...

İşte şimdi on bin kişilik güçlü orduyla, dokuz yüz Türk akıncısını kıstırmışlardı.

Burunlarına kan ve ölüm kokuları geliyordu.

Bir an akıncılara baktılar. Onlara karşı duydukları nefret, bir alev gibi gözlerinde parladı.

Kont Kinis boğuk bir sesle:

-Hepinizi cehenneme yollayacağım, diye homurdandı.

Sonra, korkunç kinini kusarcasına emir verdi:

-Hücum... Türklere ölüm...

Çarpışma uzun, sert ve kanlı oldu.

İki saat içinde dokuz yüz Türk akıncısı üç bin kişiyi kılıçtan geçirdi.

Ama düşman, öldürmekle bitmiyordu.

Akıncılar vuruşa vuruşa kırıldılar. Bir bir eridiler.

Vücutları kılıç, pala ve mızrak yaraları ile delik deşik olmasına rağmen, yüz elli kadar Türk'ün hâlâ ayakta kalması, Kont Kinis ile Baron Verter'i çılgına çeviriyor, ikisi de askerlerine kudurmuşcasına hücum emirleri yağdırıyordu:

-Vurun. Öldürün. Yoksa hepinizi kazığa oturturuz.

Arkadaşlarının büyük bir kısmını kaybeden Halil Bey, akıllara durgunluk veren bir kahramanlık örneği gösteriyor, elindeki kalın kılıcı ile çevresine, et, kan ve ölüm saçıyordu.

Ayağından, omuzundan ve boynundan yaralanmıştı. Bu ağır yaralara rağmen, insanüstü güçle dövüşüyor, gür sesiyle arkadaşlarını coşturuyordu:

-Vurun. Vurun aslanlarım...

Savaş uzadıkça uzadı. Kont Kinis ile Baron Verter, bu bir avuç Türk'ün inanılmaz direnişi karşısında her geçen dakika öfkelerinden kuduracak gibi oluyor, haçlı ordusunun büyük kayıplar verdiğini görerek vahşileşiyordu.

Sonunda, sağ kalan altmış Türk, yaralı bir halde ele geçirildi.

Savaş bitmişti.

Dört bin ölü vermesine rağmen düşman ordusunun zafer çığlıkları dalga dalga yükseliyor, vadide derin yankılar yapıyordu. Dokuz yüz Türk'ü yok etmek, onlar için gerçekten büyük bir zaferdi.

Kont Kinis, Türk ölülerinin toplanarak bir araya yığılmasını emretti.

Yığın kabardıkça çılgın kahkahalar atıyor, bütün gövdesi âdeta şehvetle titriyordu.

Kalın zincirlerle bağlanan altmış kadar yaralı Türk esiri yaşlı gözlerle bu hazin manzarayı seyrediyor, Kont Kinis'e nefretle bakıyordu.

Eline bir şarap testisi alan Kont Kinis, Türk ölülerinin üzerine çıktı, bardağa şarap doldurdu. Baron Verter'i yanına çağırarak ona uzattı:

-İçelim dostum. Zaferimizin şerefine içelim..

Baron Verter çılgın bir kahkaha atarak bardağı aldı, cesetlerin üzerinde tepinerek içti:

-Bu şarap değil, Türklerin kanı sanki... Doldur bir daha... Doldur içelim dostum..

Başına diktiği şarap testisinden ağzını ayıran Kont Kinis, Baron Verter'in koluna girdi, beraberce Türklerin cesetleri üzerinde zıplayarak savaş dansları yapmaya, ağızlarına doldurdukları şaraplarını ölülerin üzerine tükürmeye, kandan ve zaferden, sarhoş bir halde haykırmaya başladılar:

-Biz Türk kasabıyız. Yeryüzündeki bütün Türkleri böyle bir bir doğrayacağız. Ölüm. Türklere ölüm.

Kont Kinis, ölü bir Türk'ün kafasını olunca güçüyle tekmeledi ve güldü :

-Ne haber dostum. Öbür dünyada rahat mısınız?

Sonra başka bir ölü Türk'ün başını kesti, kılıcının ucuna geçirerek Baron Verter'e uzattı.

-Şarabımıza bir meze buyurmaz mısınız Baron?

İkisi de kılıcın ucunda kürdanda zeytin gibi duran kanlı başa bakarak sadist kahkahalar attılar...

İki vahşi galibin çılgınlıkları, askerlerini de coşturuyor, sevinç çığlıkları vadide gürültülü yankılar yapıyordu.

Esir düşen Halil Bey ve öteki Türkler, bu insanlık dışı iğrenç manzarayı, yürekleri parçalanarak seyrediyorlardı,

Akıncılardan biri dayanamadı, bütün kinini yansıtan korkunç bir gürlemeyle:

-Köpek herifler... diye bağırdı. Bunun hesabını sizden soracağız...

Kont Kinis, kanlı gözlerini esirler üzerinde dolaştırdı:

-Kim söyledi bunu?

Baron Verter de öfkeden titreyerek tekrarladı:

-Kim söyledi?

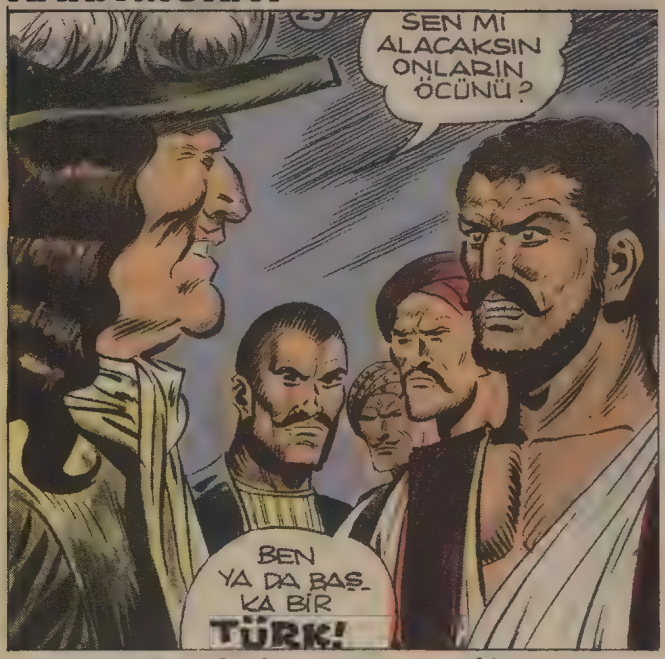

Genç akıncı korkusuzca ortaya çıktı.

-Ben...

Kont Kinis yaklaştı, elleri zincirle bağlı olan esir Türk'ün önünde durdu, alayla sordu:

-Sen mi alacaksın onların öcünü?

Genç akıncı, Kont Kinis'e iğrenerek baktı, tükürür gibi cevap verdi:

-Ben ya da başka bir Türk. Ne fark eder?

Kont Kinis başıyla bir işaret yaptı.

Baron Verter kılıcını kınından ağır ağır sıyırdı,

Kont Kinis, başsız gövdeye tükürdü, nefretle hırladı:

-Ya senin öcünü kim alsın it soyu...

Gördükleri korkunç manzara ile içleri titreyen, kalpleri korkunç bir kinle dolan Türkler bağırdılar:

-Sağ kalırsak biz... Kalmazsaz arkadaşlarımız alacak...

Kont Kinis vahşi bir kahkaha kopardı:

-Siz sağ kalmayacaksınız... Hepiniz birer birer

sonra şimşek gibi bir vuruşla akıncının başını gövdesinden ayırdı.

Boğuk bir ses...

Arkasından fışkıran uzun bir kan sütunu...

Devrilen başsız gövde...

Ve top gibi birkaç metre öteye fırlayan yiğit bir baş...

Öteki esir Türkler derin bir ıstırapla gözlerini yumdular. Onları en çok üzen şey bileklerini saran zincirlerin yarattığı çaresizlikti...

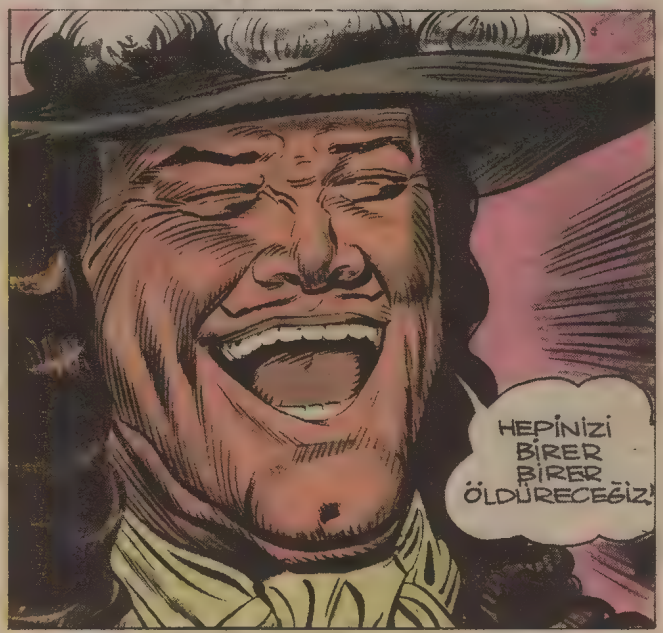

öldüreceğiz. Öyle değil mi Baron?

Baron Velter, dişlerini kanatırcasına sıkarak cevap verdi:

-Hem de öyle bir öldüreceğiz ki, Türk olduklarına pişman olacaklar.

Kont Kinis güldü:

-Öyleyse, esirlerin yarısı senin, ayarısı benim olsun Baron. Bakalım hangimiz daha güzel ölüm şekli bulacak?

-Doğru söylüyorsun. Öldürmenin, acı çektirmenin de bir inceliği vardır...

İkisinin de yüzü korkunçtu. İkisi de ağızlarından, köpükler saçarak askerlerine emir verdiler:

-Darağaçlarını kurun...

-Ölüm çukurlarını kazın...

Yarım saat içinde otuz darağacı kuruldu, bir o kadar da çukur açıldı.

İpleri hazırlatan Baron Verter, çukurları kazdıran ise Kont Kinis'ti...

Kazma işi bitinci otuz Türk'ü, başları dışarıda kalmak üzere bu çukurlara gömdüler ve toprakla kapadılar.

Kont Kinis kahkahalarla güldü:

-Hah hah ha.. Türk kafalarından bir karpuz tarlası oldu...

Vücutları boğazlarına kadar gömülü olan otuz Türk'ün gözlerinde sadece nefret ışıltıları vardı...

Korkunun izi bile yoktu.

Halil Beyle Akıncı Mahmut birbirlerine yakın düşmüşlerdi. Halil Bey Başını güçlükle çevirerek:

-Bu deli adamlar ne yapmak istiyor? diye sordu.

Mahmut da olanlardan bir şey anlamamıştı:

-Her halde bizi burada diri diri ölüme terk edecekler.

-Sanmam. Bu kanlı herifler mutlaka daha korkunç bir şeyler düşünüyorlardır.

-Daha korkuncu ne olabilir?

-Bilmem... Göreceğiz...

Bu sırada Baron Verter tiz sesiyle adamlarına bağırdı:

-Öteki esirlerin hepsini asın...

Sonra kendi kendine sırıtarak ekledi.

-Yalnız bacaklarından asın tabii. Baş aşağı sallansınlar. Kolay ölmelerini istemiyorum. Onlar için orijinal bir fikrim var...

Kont Kinis ile Baron Verter'in iğrenç kahkahaları etrafta çınlarken Laybah şehrinin Başpapazı Kıristiyan, onların yanına yaklaştı:

-Sizlere bir şey arz edecektim efendimiz...

-Nedir söyle?

-Bir din adamı olarak benim görevlerim var. Ölüme mahkûm olan bu esirlerin hepsi Müslümandır..

-Evet...

-Müslüman olarak öleceklerdir...

-Hayır efendimiz, yanlış anladınız. Onları ölümden kurtarmak istemiyorum. Yalnız öbür dünyada ruhlarının rahat etmesi için birer Hıristiyan olarak ölmelerini istiyorum. Buna izin verirseniz, Allah'ın önünde büyük sevaba girersiniz...

Kont Kinis kaşlarını çattı:

-Elbette sevaba girmek isteriz. Ama nasıl olacak bu ?

Başpapaz fikrini açıkladı:

-Evet...

-Oysa ben, onların Hıristiyan olmalarını sağlamak istiyorum.

Kont Kinis, insan sesiyle ilgisi olmayan müthiş bir homurtu koyuverdi:

-Neee? Onları Hıristiyan yapıp, ölümden kurtarmak mı istiyorsun?

Baron Velter'de haykırdı.

-Olmaz öyle şey... Olmaz...

-Onları Hıristiyanlığa davet edeceğiz. Dinlerini değiştirmelerini isteyeceğiz.

Baron Verter alaylı alaylı güldü:

-Sen, bu Türklerin ne hınzır olduğunu bilemezsin papaz efendi. Dinlerini değiştirirler mi hiç?

Başpapaz kendinden gayet emindi:

-Onlara ölümden kurtulacaklarını vaat edersek neden değiştirmesinler ? Ölüm korkusu her duyguyu bastırır...

Kont Kinis'in alnı düşünce ile kırıştı:

-Kimbilir, belki haklısın. Bir dene bakalım.

Başpapaz saygılı bir sesle konuştu:

-Ben değil, siz deneyeceksiniz efendimiz . Sizin söylemeniz daha etkili, daha inandırıcı olur...

-Doğru... Bizim konuşmamız gerek. Fakat söyler misin bana, onları Hıristiyan yapmak fikri nereden geldi aklına?

Başpapazın yüzünde esrarlı ve zalim bir gülümseme belirdi:

-Öç almak istiyorum efendimiz...

-Öç mü? Ne öcü?..

-Her yıl binlerce Hıristiyan din değiştirip Müslüman oluyor. Bunu bir türlü önleyemiyoruz. Kızıyoruz, öfkeleniyoruz, çılgına dönüyoruz ama, çaresi yok. Şimdi, bütün kilise adamları gibi benim de bü-

yük bir tutkum var. Türklerden Hıristiyan çıkarmak , tek tük de olsa bir Türkü vaftiz edebilmektir. Böylece Müslüman olan Hıristiyanların öcünü alacağım.

Başpapazın yüzü gerilmiş, gözleri kısılmıştı. Soğuk bir sesle devam etti:

-Bu arzu içimi ateş gibi yakıyor efendimiz. Şimdi fırsat çıktı. Bu konuda yardım ederseniz kilisenin ve Tanrı'nın gözünde yücelirsiniz...

Ortaçağ Avrupası'nda gerçekten Müslüman olan Hıristiyanların sayısı pek çoktu.

Yüzlerce, binlerce Hıristiyan, hiç bir baskı altında kalmadan, kendiliklerinden dinlerini değiştiriyorlardı.

Onlara bunu yaptıran, Türklerin son derece adil oluşlarıydı. Savaş alanında birer atmaca gibi yırtıcı olan Türkler, savaş dışındaki yaşantılarında yumuşak, iyi yürekli, yardımsever insanlardı.

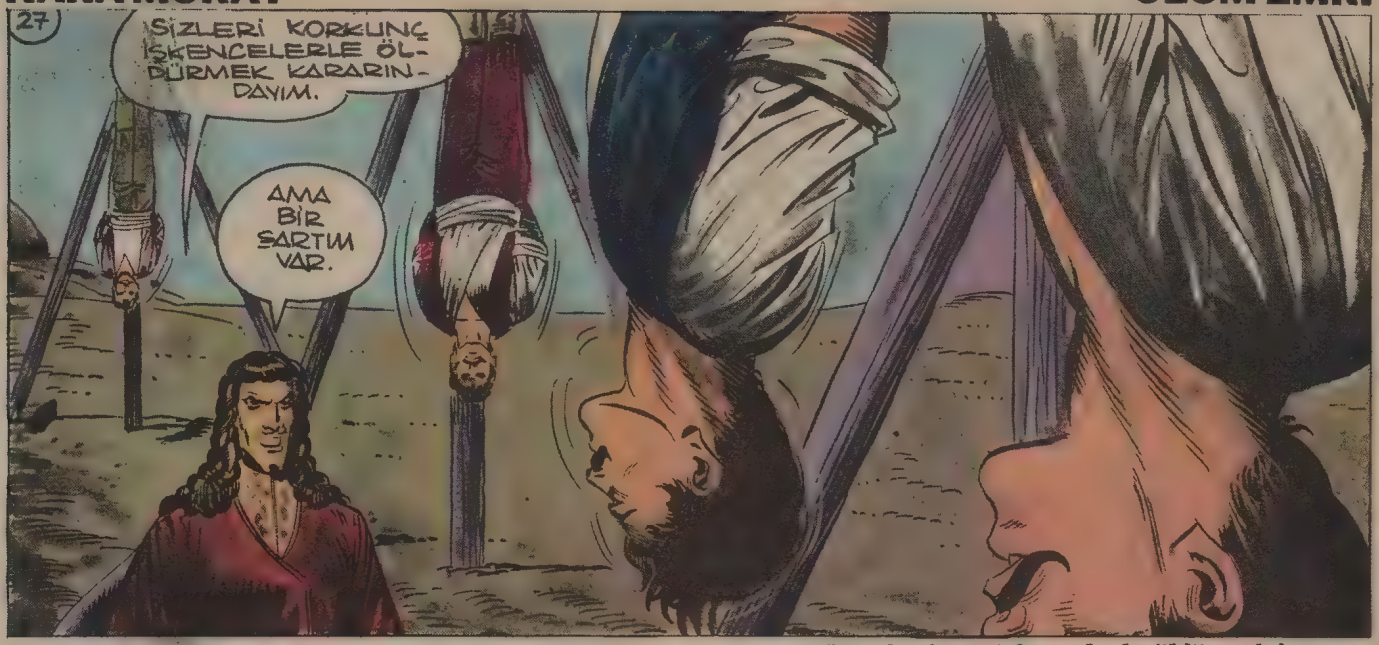

Türklerle yakın ilişki kuran Hıristiyanların çoğu Türkleşmek özlemine kapılıyor, mutluluğu Müslümanlıkta arıyordu.

Bu, kilise adamlarına gerçekten büyük bir dert olmuştu...

Baron Verter:

-Benim esirlerle ben konuşayım, diyerek baş aşağı asılan Türklerin önünde durdu. Hafifçe öksürdü, sesine inandırıcı bir ton vermeye çalışarak söze başladı:

-Sizleri, korkunç işkencelerle öldürmek kararındayım. Bundan vazgeçebilirim ama bir şartım var...

Baron Verter, gözlerini esirler üzerinde dolaştırdı. Sözleri biter bitmez hepsinin "Şartını söyle..., Ölmek istemiyoruz" diye bağıracağını sanıyordu. Yanılmış olduğunu anlayınca fena halde bozuldu. Sesini sertleştirerek:

-Şartımın ne olduğunu merak etmiyor musunuz? diye sordu.

Türklerden biri içinde bulunduğu zor durumaa

rağmen alaylı bir sesle cevap verdi:

-Pek merak ettiğimiz yok. Çünkü alçak insanlardan yüksek teklif geldiği görülmüş şey değildir. Ama sen çok istiyorsan söyle, içinde kalmasın...

Baron Verter, ölmek üzere olan bu adamların insanın kanını donduran soğukkanlılığı karşısında ürperdi, öfkeli öfkeli soludu:

-Pekâlâ söyleyeyim. İçinizde dinini, değiştirip Hıristiyan olanların canını bağışlayacağım. Bunu kabul etmeyenleri ise ateşte diri diri yakacağım... Kabul edenler seslensin...

Ayaklarından baş aşağı asılan otuz Türk'ün hiç birinden ses çıkmadı.

Başpapaz, Baron Verter ve Kont Kinis donup kalmışlardı...

Bu nasıl işti böyle?

Ölümle alay ediyordu bu adamlar...

Baron Verter boğulurcasına bağırdı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 NİSAN 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 63 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk akıncıları, Osmanlı topraklarına 500 kilometre uzaklıkta bir Orta Avrupa kenti olan Laybah'a baskın yaparlar. Fakat teslim olan halkın malına ve canına dokunmazlar. Dönüşte Türkler kalleşçe bir tuzağa düşürülür. Kont Kinis onlara, Hıristiyanlığı kabul ederlerse canlarını bağışlayacağını söyler ama hiç bir Türk bunu kabul etmez ...

-Hepiniz ölmek mi istiyorsunuz be adamlar? Hıristiyan olun affedeceğim sizi. Ölümden kurtulacaksınız!

Esir Türklerden biri başını kaldırdı, sakin bir sesle:

-Ölmek istiyoruz! dedi. Müslüman olarak ölmek, Hıristiyan olarak yaşamaktan daha iyidir bizce..

Ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü.

Baron Verter'in yüzü önce morardı, sonra bütün kanı çekilmiş gibi bembeyaz oldu. İçinde kabaran öfke, ağzından lağım gibi taştı..

Şimdi bağırıyor, tehdit ediyor, ağza alınmaya-cak iğrenç küfürler savuruyordu. Gözü dünyayı görmüyordu artık...

Adamlarına emir vererek birçok odun getirtti ve baş aşağı asılı her Türk'ün altına bol miktarda

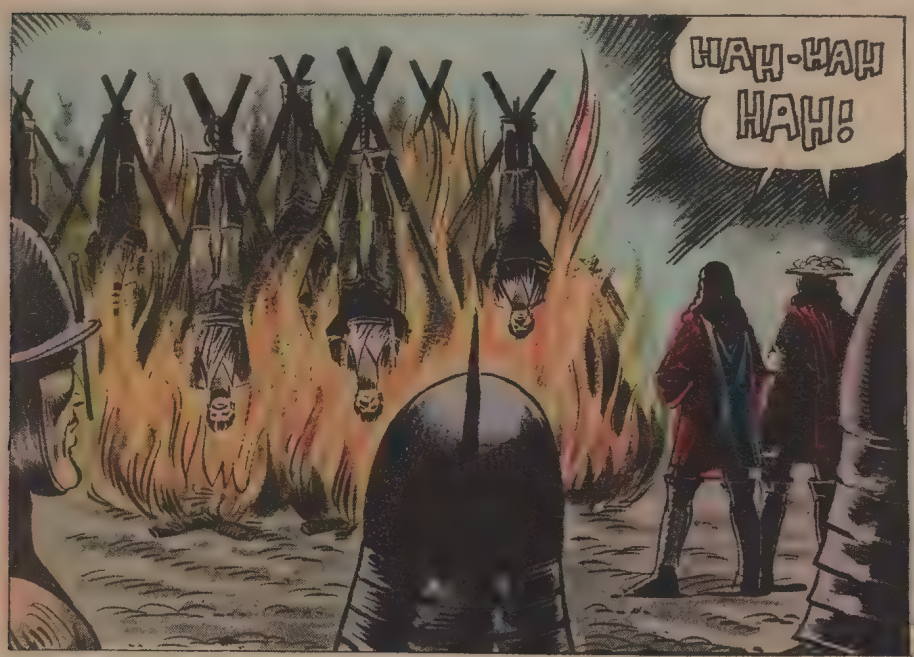

yığdırdı, çevresine de çalı çırpı dizdirdi. Her şey tamamlanınca Türklere tekrar seslendi.

-Son defa soruyorum. Hıristiyan olacak mısınız?

Esirlerden yine hiç bir ses çıkmadı. İçlerinden birinin bile din değiştirmeye yanaşmaması Baron'u kudurtmuştu. Korkunç bir sesle haykırdı:

-Şu inatçı köpekleri beşer beşer yakın!

Az sonra yükselen alevler esirleri sardı.

Bir süre gık demeden duydukları müthiş acıya dayandılar...

Fakat onlar da insandı..

Dayanma güçlerini yitirince bağırarak, yürek parçalayıcı çığlıklar atarak cayır cayır yandılar.

Çevreyi, kızaran insan etlerinin kokusu sardı.

Baron Verter ile Kont Kinis bu kokuyu hazla yutuyor, vahşi bir zevkin verdiği sarhoşlukla oldukları yerde sallanıyorlardı.

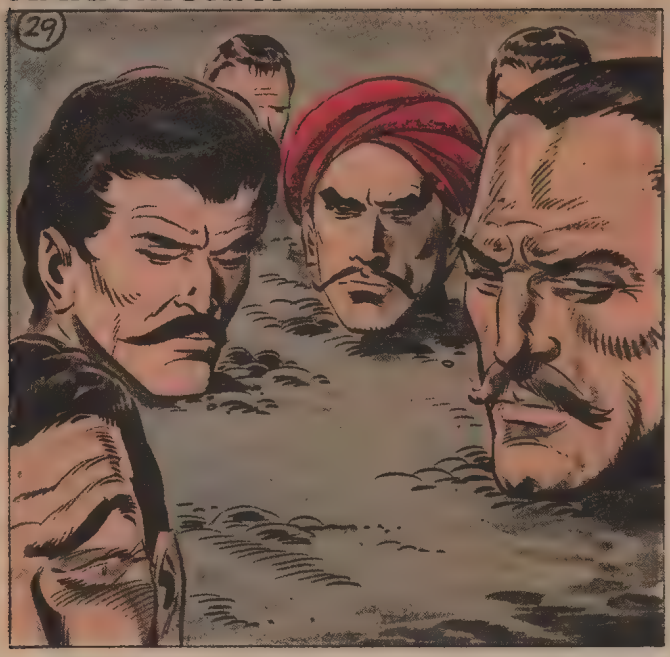

İkisinin de gözleri, avını yutan yılanın gözleri gibi zalim bir ışıltıyla yanıyordu..

Boğazlarına kadar toprağa gömülmüş olan Türkler nemlenen gözlerini öne eğmişlerdi. Bu insanlık dışı manzarayı görmek istemiyorlardı.

Alevler ipleri sarınca, asılı Türklerin hepsi birer birer altlarındaki ateşin içine düştü.

Bir süre sonra ortada koca koca kül yığınlarıyle ağır bir kokudan başka bir şey kalmadı.

Vahşi bir heyecanla, inanılmaz bir hazla kendinden geçen Kont Kinis:

-Aferin Baron, iyi yaptın! Şimdi sıra benim esirlere geldi! dedi ve sallana sallana toprağa gömülü olan Türklerin önüne geldi:

-Şimdi siz söyleyin bakalım. İçinizde Hıristiyan olmak isteyen var mı ? Yoksa siz de arkadaşlarınız gibi ölmek mi istersiniz ?

Halil Bey, yoldaşlarına sormaya bile gerek duymadan cevap verdi:

-Ölmek istiyoruz...

Kont Kinis, ayaklarının dibinde duran başa müthiş bir tekme atarak kinini kustu:

-Yahu siz ne inatçı heriflermişsiniz ? Allah hepinizin belâsını versin..

Tekmeyle kırılan dişlerini, kanlı salyalar halinde tüküren Halil Bey acı acı güldü:

-Boşuna yoruluyorsun. Biz erce yaşar, erce ölürüz. Hele senin gibi köpeklerin karşısında asla eğilmeyiz...

Kont Kinis birden kendini kaybetti, kılıcını sıyırdı, karpuz tarlasına girmiş domuz gibi saldırdı. Bir yandan vahşi kahkahalar atarken bir yandan da rasgele esirlerin başlarını biçmeye başladı. Halil Beye dokunmamıştı. Kılıcını öteki kafalara indiriyor:

-Al işte!.. Al bak arkadaşlarının haline.. Hepinizi geberteceğim.. Geberteceğim anlıyor musun ? diye bağırıyordu.

Yerle aynı düzeyde olan başlar, keskin kılıcın darbeleri ile kopuyor, üzerine yapışan topraklarla kanlı bir bulamaç haline gelip top gibi yuvarlandıktan sonra iki üç metre ötede duruyordu.

Fışkıran kanlardan, çevrede küçük küçük kan gölcükleri oluşmuştu..

Kont Kinis on kadar başı böyle kestikten sonra soluk soluğa durdu.

Onun bu çılgınlığı, kendi askerlerini bile ürkütmüştü..

Kan ve vahşet dolu bir manzaraydı bu..

Kont Kinis biraz aklını toparladıktan sonra kendi kendine güldü:

- Hay Allah, az daha hepsini kılıçtan geçirip, en güzel numaramı yapmaktan mahrum kalacaktım, dedi.

Kanlı kılıcını silerek kınına yerleştirirken as-

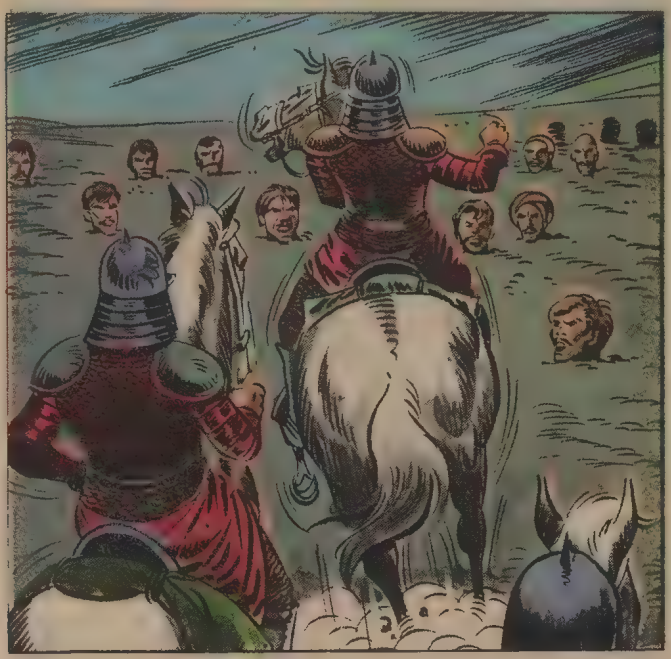

kerlerine atlara binmelerini emretti.

Halil Bey, yakın arkadaşı Mahmut'a seslendi:

- Yine iğrenç bir oyun düzenliyor bu canavar!

Mahmut, atlarını sürmeye hazırlanan askerlere doğru bakarak cevap verdi:

- Öyle görünüyor.. Hayvanları dört nala üzerimize sürerek kafalarımızı atların ayakları altında parçalatacaklar..

- Sonumuz geldi Mahmut.. Hakkını helâl et...

- Sen de helâl et beyim. Artık Arafat'ta buluşuruz.

Mahmut tahmininde yanılmamıştı..

Kont Kinis emir vererek atlıları üzerlerine sürdürdü.

Atların ayaklarının dört nala yaklaştığını gördüler.

Topraktan bir toz bulutu yükseliyordu..

Hepsi, gözlerini bile kırpmadan yiğitçe ölümü bekledi.

Atlar, esir Türklerin üzerinden hızla geçti. Hayvanların ayakları altında ezilen başlar parçalandı, çevreye et, kan ve kemik sıçradı..

Bu iş de bittikten sonra, Kont Kinis'in emriyle Hıristiyanların cesetleri gömüldü, savaş alanında ölen Türklerin cesetleri ise oldukları yerde akbabalara bırakılarak Laybah'a dönüldü..

★★★

★★★

Laybah'a komşu olan Silli şehrinin ana caddesinde büyük bir kalabalık birikmiş, bekliyordu..

Bütün gözler, caddenin orta yerine çevrilmişti..

Dev yapılı, korkunç yüzlü, kanlı bakışlı bir şövalye, iki muhafızın kollarından sımsıkı tuttuğu bir adamı yumrukluyor, tekmeliyordu.

Dayak yiyen adam, kısa boylu, geniş ve sağlam yapılıydı. Ağzı burnu kan içinde kalmıştı. Dehşetli yumruklara önceleri övünülecek bir inatla dayanmasına rağmen, bir süre sonra bağırmaya, inlemeye başladı..

Halk gülüyor, neşe içinde, dev yapılı adama bağırıyordu:

-Vur! Vur...

-Parçala onu!

-Daha hızlı! Daha hızlı!

Kalabalık gittikçe fazlalaşıyordu..

Bu insanlık dışı olaydan Hıristiyan tarihçiler bile nefretle bahsediyor. Ünlü tarihçi Hammer diyor ki:

"Şiddetli ve tehlikeli olan savaşta sayıca az olan Türkler yenildiler. Yenenler zaferlerini vahşiliklerle lekelemekten çekinmediler. Öylesine ki, ölülerin kanına şarapları karıştı. Tamışvar Kontu Kinis, insanların etini yiyen vahşiler gibi, ölülerin üzerinde tepinmekten zevk aldı.."

Kendilerini insan seline kaptıran Kara Murat ile Şişman Mavro, itiş kakış arasında orta yere kadar gelmişlerdi.

Kara Murat, kolları sıkı sıkı tutulan adama, yumruklarını sadist bir zevkle indiren insan azmanına nefretle bakarak yanındaki bir adama sordu:

-Ahbap! Şu file benzeyen herif kimdir?

Adam şaşırdı:

mi Baron Verter'in adamıdır..

-Yaaa?

-Evet..İstese karşısındakini bir yumrukta öldürebilir ama, eğlence yarıda kalmasın diye idareli vuruyor...

Şövalye Tibo'dan dayak yiyen adam yürek parçalayıcı feryatlar atıyor, her yumruk yiyişinde:

-Allahsız! Yeter artık! Vurma! diye haykırıyordu.

-Nee? Onu tanımıyor musun?

Kara Murat gülümsedi:

-Hayır!

Adam, Kara Murat'ı tepeden tırnağa süzdü:

-Silli'ye yeni geldin galiba?

-Evet..Hem de çok uzaktan..

-Hiç bir şey bilmeyişinden belli..Şu zavallıya dayak atan, insan kasabı şövalye Tibo'dur. Şehrin hakimi Baron Verter'in adamıdır..

Sonra tükürüyor, ağza alınmayacak küfürler savuruyordu.

Kara Murat birden taş kesildi sanki. Rengi attı, öfkeden yüzü morardı, boğuk bir sesle:

-Bu bir Türk! diye bağırdı.

Başlarının yine bir derde girmesinden korkan Şişman Mavro hayretle sordu:

-Türk mü? Nereden anladın Türk olduğunu?

-Baksana, Almanca yalvarıyor, Türkçe küfrediyor.

Şişman Mavro dikkatle dinleyince, Kara Murat'ın yanılmadığını anladı. Adam Türkçe olarak yakası açılmadık küferler savuruyordu..

Kara Murat birden kalabalığı yararak ortaya çıktı, gür sesi caddede top gibi patladı:

-Bırakın onu...

Şövalye Tibo kanlı gözlerini öfkeyle Kara Murat'a çevirdi:

-Anlamadım!

Kara Murat tekrarladı:

-Bırakın onu! Neden dövüyorsunuz zavallıyı?

Tibo, delikanlıya canı sıkılmış bir halde dik dik baktı..

-Sana hesap mı vereceğiz?

Kara Murat gülümsedi. Fakat bu gülümsemesi,

şimşek çakmaya hazırlanan bir bulut gibi ürperticiydi:

-Ona bir daha vurursan seni öldürürüm..

Tibo öfkeyle sarsıldı. Delikanlının gözündeki ölüm ışıltıları onu ürkütür gibi olmuştu, ama kendini topladı. İçinden, "Bir yumrukta beynini dağıtırım bu keratanın" diye düşünerek rahatladı. Gürültülü bir kahkaha koparak adamlarına bağırdı:

-Tutun şu hergeleyi! ..Onu da pataklayalım!

İki muhafız, Kara Murat'ın üzerine atıldı. Fakat aynı anda yıldırım çarpmış gibi ikisi de yere serildi.

Delikanlı balyoz gibi birer yumrukla adamları devirmişti.

Halk arasında bir kaynaşma oldu. Hayret dolu mırıltılar yükseldi:

-Vay canına!

-Yaman bir gence benziyor bu!

-Kim acaba?

-Bir şövalye olsa gerek..

Bu sırada sapsarı kesilen Tibo, korkunç bir küfür savurarak elini kalın kılıcına attı:

-Seni geberteceğim!

Kara Murat gayet sakindi..

-Bir dene bakalım...

Tibo, hayatında ilk defa belâlı birine çattığını anlamıştı. Kalbi büyük bir kinle tutuşarak saldırdı:

-Al sana! Geber!..

Bu şimşek gibi vuruştan, o güne dek kimsenin kurtulduğu görülmemişti. Tibo'nun kılıcını, bir öküzü bile ikiye biçecek kadar güçlü indirdiğini bilenler gözlerini yumdular..

Fakat o anda garip bir şey oldu..

Kara Murat, kendine özgü bir çeviklikle yana sıçradı. Tibo ıska geçti, tökezlendi, burun üstü yere yuvarlanırken, kılıcı olanca hızıyla yerdeki taşa çarparak kırıldı..

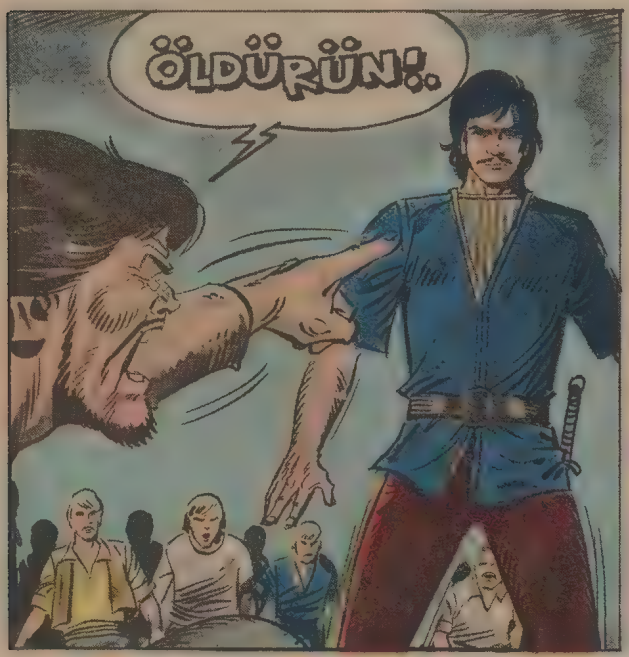

Yer yer alkış sesleri yükseldi. Halk kılıcını bile çekmeden şövalye Tibo'yu yere seren delikanlıya hayran olmuştu..

Bu, Tibo'yu daha da kudurttu.. Ağzına giren toprakları tükürerek adamlarına bağırdı:

-Öldürün!. Gebertin iti...

Kara Murat'ın çevresinde, bir anda beş kılıç belirdi.

Kavga devam ederken Şişman Mavro, yüzü gözü kanlar içinde olan Türk'ün koluna girerek onu olay yerinden uzaklaştırmıştı.

Herkes kendini dövüşün heyecanına kaptırdığından kimse dayak yiyen adamın kaçırılışını fark etmemişti.

Ara sokağa girdikleri vakit yaralı Türk birden ayaklarını gererek durdu, ağzındaki kanlı salyaları tükürerek homurdandı.

-Dönelim! Geri dönelim dostum...

Şişman Mavro şaşırdı:

-Dönelim mi ? Nereye ? Dayak yemeye mi ?

Yaralı Türk, Şişman Mavro'ya vahşi vahşi baktı:

-Beni kurtaran gence yardım etmeye..Onu yalnız bıraktık..Korkaklar gibi kaçtık.Bırak beni..

Mavro gülümsedi:

-Merak etme sen ahbap..O işini bilir.Bizim kaçmamızı kendisi istedi.Sen yaralı halinle, ben de bu göbeğimle ona ayak uyduramazdık zaten.Biraz daha gayret et, otele az kaldı...

Kara Murat, beş kişinin çevresini sardığını görünce hızla kılıcını çekti, korkunç bir sesle:

-Gelin bakalım! dedi.

Halk donmuş kalmıştı..

Tek kişi, beş kişiye karşı nasıl çarpışırdı ?

Bu görülmemiş bir olaydı.

Bazı yufka yürekliler:

-Yazık olacak delikanlıya, diye acıdılar.

Bazıları ise ölüm duasına başladı.

Herkes sonunda bu genç adamın öleceğini biliyor, ona titreyerek bakıyordu.

Kara Murat, ilk saldırıyı savuşturduktan sonra , yerden doğrulmakta olan Tibo'nun suratına korkunç bir tekme attı.Çene kemikleri çatırdayan,dişleri parçalanan şövalye kanlar içinde tekrar yere serildi..

Kara Murat yay gibi uzandı, muhafızlardan birinin omuzunu deldi.

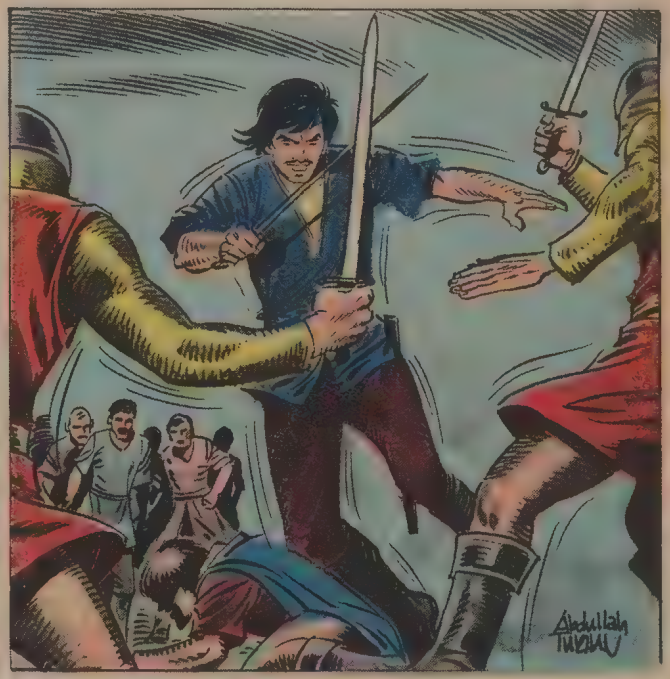

Adamlar, ummadıkları bu sonuç karşısında afalladılar, şaşkınlıkları geçtikten sonra daha büyük bir öfkeyle atıldılar.Şimdi, şiddetli bir çarpışma başlamıştı...

Kara Murat'ın uzun kılıcı yılan gibi sesler çıkararak havada uçuyor, aynı anda birkaç yerde birden görünüyor, üzerine inen bütün darbeleri kolayca karşılıyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 NİSAN 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 64 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

Kavga yerinin tam karşısında, pencereleri demir parmaklıklarla kaplı bir ev vardı.

Bu evin açık olan bir penceresinden, kızıl saçlı, sert ve zalim bakışlı, fakat son derece güzel bir kadın sokaktaki kavgayı ilgiyle seyrediyordu.

Odada, uzun boylu, iri yapılı genç bir erkek de vardı.

Zalim bakışlı bu güzel kadın, Baron Verter'in karısı Margot, erkek ise, genç kadının muhafız subaylarından Kervi idi.

Barones Margot, gözlerini kavgadan ayırmadan, genç adama:

- Bugün sevişmek için iyi ki buraya gelmişiz Kervi! .dedi.

Kervi saygılı bir tavırla:

- Neden madam? diye sordu.

Margot sokaktaki kavgayı gösterdi:

- Şuraya bak Kervi! .Bir adam, tek başına beş kişiyle dövüşüyor. Üstelik daha önce şövalye Tibo'yu bir vuruşta devirdi.

Kervi'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı:

- Tibo'yu mu devirdi? Fakat bu imkânsız bir şey!

Genç kadın güldü:

- İnanmıyorsun ha! Gel bak! Zavallı Tibo!. Hâlâ yerde yatıyor!

Genç adam pencereye yaklaşarak merakla baktı:

- Fakat bu müthiş bir şey madam!..

Margot ellerini ovuşturdu:

- Haklısın Kervi.. Müthiş bir şey. Bu delikanlının kim olduğunu çabuk öğren. Böylesine iyi kılıç kullanan biri ya benim emrime girmeli, ya da öldürülmeli! Düşmanlarımın hizmetine girerse çok tehlikeli olur!

Kervi başını sallayarak onayladı:

- Haklısınız madam. Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Onun kim olduğunu hemen öğreneceğim! .

Adam, Kara Murat'ın tek başına bütün muhafızları çil yavrusu gibi dağıtışını seyrederken, kendi kendine mırıldandı:

- Vay hınzır vay! Ne kadar ustaca dövüşüyor. Bugüne kadar, böyle isabetli vuran adam görmedim. Bu mutlaka bizim hizmetimize girmeli, ya da gebermeli!

Arkadaşlarından ikisinin kanlar içinde yere serildiğini gören saldırganların gözü birden yıldı, Kara Murat'a dikilen bakışlarında tarif edilmez bir dehşet belirdi:

- İnsan değil, şeytan bu !
- Allah kahretsin!
- Hepimizi birer birer şişleyecek !
- Ben insanlarla dövüşürüm arkadaş, şeytanla işim yok!
- Kaçalım! .

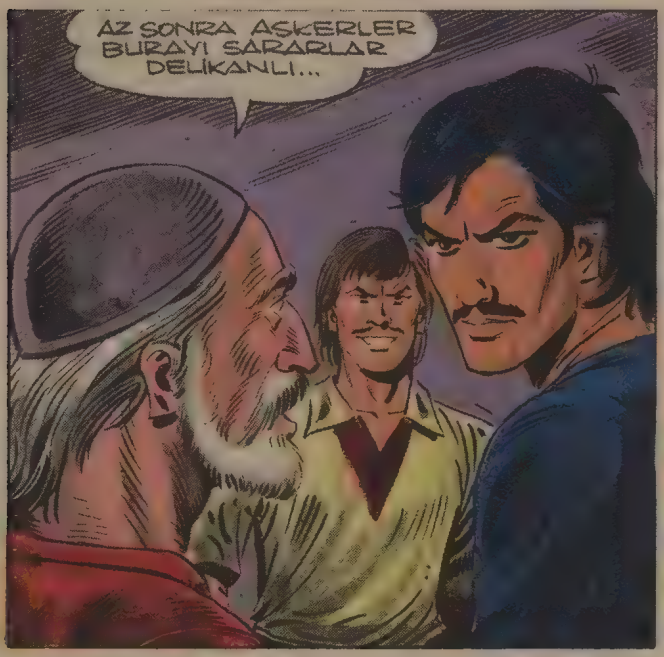

Saldırganlar kavgayı bırakıp arkalarına bakmadan kaçarlarken Kara Murat peşlerinden seslendi:

- Bunu saymam beyler! Yine beklerim...

Kalabalığın arasından çıkan yaşlı bir adam:

- Zorbalara iyi bir ders verdin delikanlı, dedi. Ama buradan hemen kaçsan iyi edersin. Kont'un adamlarına karşı gelmekle büyük suç işledin! Az sonra askerler burayı sararlar...

Bu sırada Şövalye Tibo kendine gelmişti. Şaşkın

şaşkın çevresine bakındıktan sonra titreyerek doğruldu:

Kırılan burnundan ve patlayan dudaklarından kan sızıyordu:

Halkın önünde düştüğü acıklı durumu daha yeni yeni kavrıyordu. Öfkesinden yüzü morarmıştı. Ama Kara Murat'ın üzerine tekrar saldıracak cesareti de kalmamıştı. Derin bir acı içinde titreyerek durdu. Şimdi kanadı kırılmış bir leylek kadar zavallıydı.

Kara Murat onunla ilgilenmedi bile. Hızlı adımlarla yürüyüp en yakındaki sokağa saparken, Şövalye Tibo, delikanlının görmediği zalim bir gülümseme ile kendi kendine mırıldandı:

- Bir gün, ben seni elime geçirirsem intikamım fena olacak!.

Kara Murat, sokağın köşesini dönerken, dövüş yerinin karşısındaki evin penceresinde bir an kadar

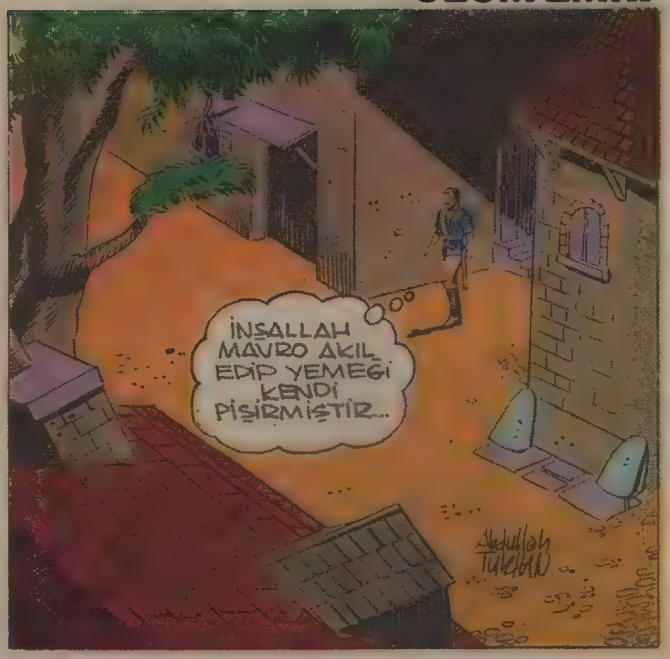

sert bakışlı genç bir kadın görür gibi oldu:

- İşte, kavga seyretmeye meraklı bir güzel! diye düşündü. Sonra, Silli şehrinde üç günden beri kaldığı "Beyaz Güvercin" otelinin yolunu tuttu. Acıkan karnı kafasından daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Kendi kendine:

- İnşallah Mavro akıl edip yemeği kendi pişirmiştir. Bu memleketin yiyeceklerine alışamadım gitti" diye mırıldandı.

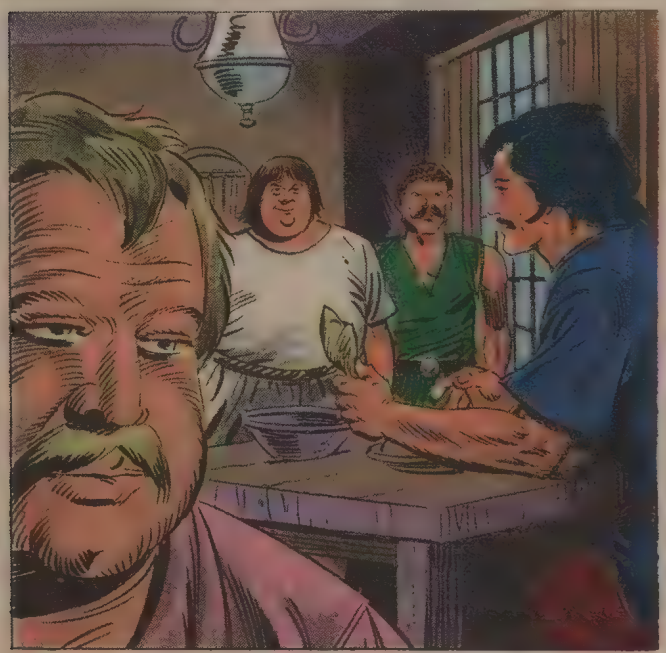

Yarım saat sonra Kara Murat, otelin lokantasında, kendisi için özel olarak kızartılan bir tavuğu parçalarken, dayaktan kurtardığı Türk, Şişman Mavro ile beraber yanına geldi:

Gözleri derin bir minnet duygusuyla doluydu:

Kısa boylu, fakat sağlam yapılı, yiğit bir kişiydi bu...

Kendisini kurtaran gencin Türk olduğunu öğrenince yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı, gözleri yaşararak Kara Murat'ın ellerine sarıldı:

- Sağol beyim! Beni bu gâvurların elinde ölmekten kurtardın! Ölmem bir şey değil ama öcümü almadan gitmem çok acı olacaktı.

Kara Murat ilgi ile sordu:

- Öç mü ? Ne öcü ?

Akıncı Mahmut'tan başka kimse olmayan Türk'ün bakışları kararadı, yüzünün çizgileri gerildi, boğuk bir sesle:

- Kalleşçe öldürülen dokuzyüz Türk'ün öcü! dedi.

Kara Murat iyice şaşırdı. Derin bir hayret, onu sardı, dondurdu:

- Yaa? Nereden biliyorsun kalleşçe öldürüldüklerini?

Akıncı Mahmut acı acı güldü:

- Nasıl bilmem beyim! Ben de aralarındaydım!.

- Aralarında mıydın?

- Evet...

Kara Murat bu kanlı olayı en ince ayrıntıları - na kadar biliyordu. Ama korkunç kırımdan hiç kim - senin kurtulamadığını duymuştu. Artan bir ilgi ile:

- Anlat bakalım şu olayı! dedi.

Mahmut Laybah'a baskın yaptıkları günden, tuza - ğa düşürüldükleri ana kadar olanları bir bir anlattı. Esirlere yapılan işkenceyi, Kont Kinis'le Baron Ver - ter'in vahşiliklerini, arkadaşlarının yakılışını, top - rağa gömülen akıncıların başlarının, atların nalları altında parçalanışını anlatırken, ruhundaki acıyı dı - şarı akıtan duygulu sesi ile Kara Murat'ın da içini yaktı, yüreğini kavurdu.

Mahmut'un sözleri bitince Kara Murat:

- Bütün bunlar çok acı, çok kötü, dedi. İnsanı tit - retiyor. Peki ama ya sen nasıl kurtuldun bu katliam - dan?

Mahmut hazin hazin gülümsedi:

- Boyum kısa olduğu için kurtuldum.

- Anlayamadım?

- Adamlar çukurları normal boya göre kazdıkla - rı için ayak parmaklarımın ucuna basarak başımı dı - şarıda tutuyordum. Atlar dört nala üzerimize gelir - ken kafamı birden çukurun içine çektim. Üzerimden, geçip gittiler. Kargaşalık arasında kimse farketmedi bunu...

Düşman gittikten sonra kartallar cesetleri gaga - larıyle didik didik ederken, ben çukurdan çıkmak için saatlerce uğraştım.

- Sonra, yoldaşlarının öcünü almak için buraya geldin öyle mi ?

- Evet!

- Tek başına nasıl yaparsın bunu ? Adamın aske - ri var. Muhafızları var...

Kara Murat, Mahmut'u kolundan tutarak sarstı:

- Sus bağırma! Milleti başımıza toplayacaksın!

Mahmut'un yüzü hafifçe kızardı, heyecanla keke - ledi:

- Bağışla beni beyim. Sevincimden deli gibi oldum.

Her şeyin sonu vardır. Hatta lezzetli yemeklerin bile. Kara Murat, tavuğu midesine indirdikten sonra o günkü çetin kavga yüzünden biraz yorulmuş oldu -

Mahmut'un vücudu öfkeyle sarsıldı. Güven dolu bir sesle:

- Yaparım! dedi.

Kara Murat güldü:

- İstersen şu işi beraber yapalım ne dersin ?

Mahmut'un kalbi heyecanla çarptı, gözleri yaş - larla gölgelendi, sevinç dolu bir sesle:

- Doğru mu söylüyorsun beyim ? diye haykırdı...

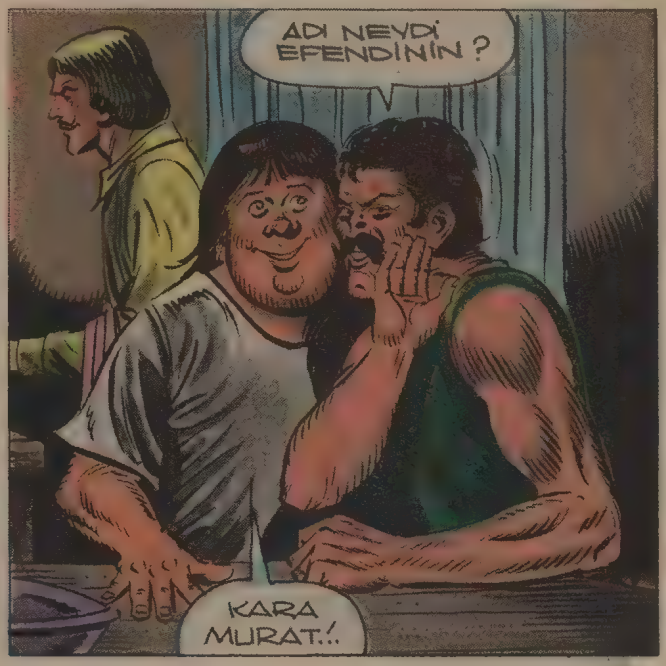

ğundan hemen yattı ve uzun bir uyku çekti.

O odasına gittiği vakit Mahmut, Şişman Mavro' - nun kulağına eğildi:

- Sahi yahu, sormayı unuttum! Adı neydi efendi - nin ?

- Kara Murat!

Akıncı Mahmut birden şaşırdı, gözbebekleri bü - yüdü:

–Nee ?Kara Murat mı ?Şu, Kazıklı Voyvoda'nın kafasını kopartan, Midilli adasını fetheden yiğit mi ?

Kara Murat'la beraber Midilli'de yaşadığı heyecan dolu günler Şişman Mavro'nun aklına geldi, tombul yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı:

–Evet!.

Mahmut derin bir hayret ıslığı çaldı:

–Vay canına!. Değil mi ki bu aslan onların üzerine salındı, işte şimdi hapı yuttular!.

Kara Murat uyandığı vakit gün hayli yükselmişti. Kendi kendine:

–"Silli'ye gelişimizin dördüncü günü. Hâlâ bir adım bile ilerleyemedik!. " diye düşündü.

Fatih Sultan Mehmet'in, Topkapı Sarayı'ndaki büyük salonda, gözlerinden şimşekler çakarak sinirli sinirli yürüyüşü hayalinde canlandı:

–Ulu hünkâr ,olayı duyunca amma kızmıştı ha !. diye mırıldandı.

Türk akıncılarının vahşice öldürülüşü, cesetlerin üzerinde şarap içilip dans edilmesi Osmanlı ülkesinde büyük yankılar yaratmıştı.

Fatih, savaşarak, dövüşerek, vuruşarak ölmeyi ve öldürmeyi olağan karşılamıştı ama, şehitlerin üzerinde şarap içilmesini, ulusuna karşı büyük bir hakaret olarak kabul etmişti. Bu hareket ona çok ağır gelmiş, korkunç bir sesle gürlemişti:

–Baron Verter ile Kont Kinis yaptıklarının cezasını çekmeli!. Hem ölenlerin ruhlarını sevindirmek hem de bize yapılan bu hakareti temizlemek zorundayız. Yoksa tüm Avrupa'ya rezil oluruz...

Sonra Kara Murat'a dönüp, kartal bakışlarını onun gözlerine dikmişti:

-Bu senin görevin Kara Murat!..O iğrenç adamları yeryüzünden kaldırmazsak ömürleri boyunca kuyumuzu kazmaya devam edecekler. Yanına dilediğin kadar adam al, git ve bu işi bitir! Bitir ki, tüm Avrupa, Türklerin aziz şehitleri üzerinde şarap içmenin ne demek olduğunu anlasın. Sana güveniyorum...

Böyle demişti ulu hünkâr...

Delikanlı, sevdiklerine bile veda etmeye vakit bulamadan Mavro ve Mihail'le beraber İstanbul'dan ayrılmış, günlerce at sırtında yol alarak Silli'ye gelmişti.

Yolda rahatsızlandığı için Mihail'i Edirne'de bırakmışlardı.

Kara Murat bunları düşünürken oda kapısı hafifçe vuruldu:

-Tık, tık!

Delikanlı seslendi:

-Gir!..

Kapı usulca açıldı ve:

-Burası sayın komutanım! diyen hancının ince sesi duyuldu.

Kara Murat bir baskına uğradığını sanarak elini hızla kılıcına götürdü.

Fakat içeriye sadece bir kişi girmişti.

Şimdiye kadar görmediği derecede şık bir adamdı bu. Başındaki tüylü şapkanın üzerinde iri bir zümrüt vardı.

Barones Margot'un Muhafız Subayı Kervi olan adam, Kara Murat'ın kılıcına el attığını görünce biraz sarardı, sonra gülümsemeye çalışarak:

-Yoo... Buraya kavgaya gelmedim dostum. Kılıcınızı lütfen kınına sokunuz! dedi.

Kervi'nin son derece zarif bir görünüşü vardı.

Kara Murat adamı kuşkuyla süzmeye devam ederek:

-Buyurunuz, dedi.

İçinden derin bir merakla "Bu adam niçin gelmiş olabilir?" diye düşünüyordu.

Kervi, şapkasını nezaketle çıkarıp Kara Murat'ı selamladıktan sonra:

-Dünkü dövüşünüz mükemmeldi! dedi.

Kara Murat soran bakışlarını adama dikti:

-Teşekkür ederim. Ama her halde buraya bunu söylemeye gelmediniz.

Kervi güldü:

övünülecek bir başarı. Her hareketiniz, kılıç kullanmaktaki büyük ustalığınız sizin ne derece yaman bir kişi olduğunuzu gösteriyor.

Kara Murat, muhafız subayı Kervi'yi dinlerken renkten renge giriyor, sıkılıyordu. O hiç bir zaman, kendisinin böyle övülmesinden hoşlanmazdı.

Kervi devam etti:

-Hanımefendi, dün tek başınıza yarattığınız kahramanlık destanını o kadar beğendi ki, bir armağan olarak size şu yüzüğü gönderdi. Eğer kabul etmeyecek olursanız son derece üzülecektir...

-Elbette.. Dövüşü hanımım Barones Margot da gördü, sizi çok beğendi. Onun emriyle takip edip, yerinizi öğrendim. Dünkü yiğit davranışınızla halkın üzerinde çok büyük bir sempati yarattınız.

-Kim olsa benim gibi davranırdı.

-Yoo. Öyle demeyiniz. Sarayda bile hep bundan bahsedildi.

-Yaa?

-Evet.. Şövalye Tibo'yu yere sermek gerçekten

Kara Murat yüzüğü aldı, elinde çevirdi. Bu değerli bir elmas taşla süslü altın bir yüzüktü:

-Hanımınızın üzülmesine gerek yok, kabul ediyorum! dedi.

Sonra yüzüğü parmağına geçirerek yakışıp yakışmadığına baktı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 NİSAN 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 63 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

Adam devam etti :

-Bu yüzüğün ayrı bir önemi var. Sarayın küçük kapısına gelirseniz, yüzüğü göstererek içeri girebilirsiniz.

-Hangi saraya ?

-Silli Sarayı'na...

-Bu bir davet mi ?

-Evet !

-İyi ama neden ?

kadının hayalini gözlerinde canlandırmaya çalışarak gülümsedi :

-Hanımımıza söyleyiniz bu akşam geleceğim !

Kervi teşekkür etti ve Kara Murat'ı selâmlayarak odadan çıktı.

O gittikten sonra yalnız kalan delikanlı "Vay canına !, diye mırıldandı. "Hiç ummadığım anda kısmet ayağıma kadar geldi. Günlerdir saraya nasıl girece - ğimi düşünüp duruyordum. Bu fırsatı kaçırmamalı -

Kara Murat böyle sorarken içinden "İşte cazip bir teklif. İşler açılıyor galiba ?" diye düşündü.

Kervi bir süre Kara Murat'ı süzdü:

-Neden olduğunu öğrenmek istiyorsanız, bu akşam sarayın küçük kapısına geliniz. Muhafızlar çevirirse bu yüzüğü gösteriniz. Sonra kapıyı çalınız. Kim açarsa açsın yine bu yüzüğü gösteriniz. Onlar sizi Barones'in yanına götürecektir.

Kara Murat bir gün önce pencerede gördüğü güzel

yım !.."

* * *

Ilık bir bahar akşamıydı. Hava, çiçeklenmiş ağaçlardan gelen kokularla doluydu.

Kara Murat, Silli Sarayı'nın yolunu tutarken, son derece keyifli görünüyordu. Dudakları alaylı bir bükülüşle kıvrılmıştı :

-Oh ne güzel ! Barones bizi çağırıyor. İş mi teklif edecek, yoksa sevişmek mi isteyecek ? Kimbilir belki ikisini de...

Delikanlı böyle düşüne düşüne sarayın kapısına geldi :

Yolda, karşısına hiç kimse çıkmamıştı.

Kapıya üç defa vurdu.

Üçüncü vuruşunda aralık olduğunu fark etti, itti, içeri girdi.

Soğuk, karanlık ve rutubetli bir dehlizdi burası.

"Dikkat edelim de bir tuzağa düşmeyelim!" diye düşündü.

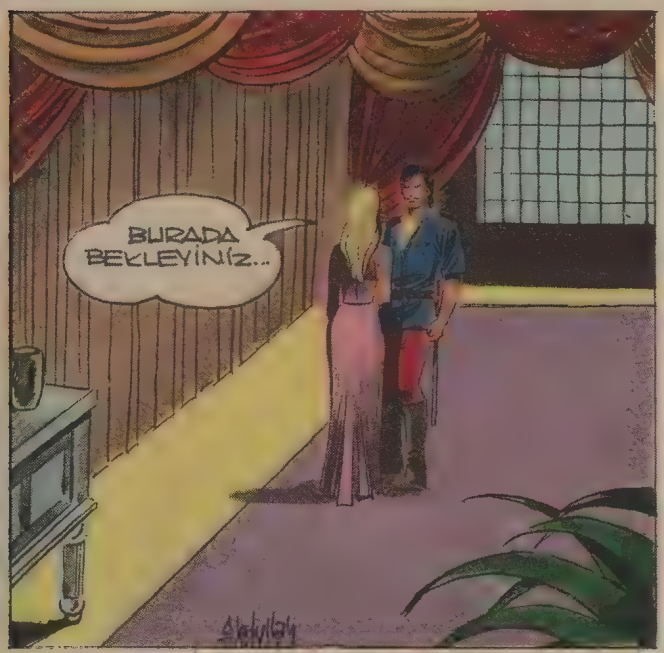

"Bu genç bir kız. Yumuşak elinden, ılık sesinden belli" diye düşündü.

Kız önde, o arkada, birçok karanlık koridorlardan geçtiler. Kara Murat'ı elinden tutarak çeken genç kız, sonunda büyük bir kapıyı açarak onu geniş bir salona soktu, tatlı bir sesle :

-Burada bekleyiniz!. dedi.

Yerlerin kalın halılarla, duvarların ipek perdelerle kaplı olduğu süslü bir salondaydılar.

Kara Murat'tan başka kim olsa, bu korkunç dehlizde ürperir, dehşetle titrerdi. Ama o, son derece sakin görünüyordu.

Ansızın koluna bir el yapıştı, kulağının dibinde bir ses :

-Bu tarafa geliniz! dedi.

Kara Murat, yerden biter gibi karşısına çıkan gölgenin yüzünü seçmeye çalıştı ama, karanlık o kadar yoğundu ki, hiç bir şey göremedi. Kendi kendine :

Kara Murat, ince, uzun vücutlu, dalgalı sarı saçlı güzel kızı dikkatle süzerek :

-Kimi bekleyeceğim ? diye sordu.

Kız kıkır kıkır güldü :

-Kimi olacak Barones Margot'u?

Kara Murat işi şakaya vurdu :

-Benim için ne talihsizlik!..

-Nedir talihsizlik olan ?

-Sizin Barones Margot olmayışınız...

Kızın yüzünü hafif bir pembelik kapladı, gözleri - nin içinde bir sevinç ışıltısı dolaştı :

-Sahi mi söylüyorsunuz ?

-Elbette !

-Sizin gibi bir asilzadenin dikkatini çekecek ka - dar güzel miyim ?

-Daha da fazla...

Barones Margot'un hizmetçisi olan genç kız, u - zun kirpiklerini tatlı bir utangaçlıkla indirdi :

di. Pürüzsüz erkek sesinin, bakışlarındaki çekici sert- liğin onları ne derece etkilediğini, daha önceki sayı - sız deneylerinden öğrenmişti. Kıza :

-Adın ne ? diye sordu.

-Eva ! dedi kız...

-Haydi Eva, beni hanımımın yanına götür, fazla bekletmeyelim Barones'i...

-Peki efendim...

Genç kız kararsızlıkla yutkundu, sonra birden Ka-

-Teşekkür ederim efendim..

Kara Murat eğildi, onun güzel, pembe dudaklarını usulca öptü. Genç kız sonsuz bir hazla gözlerini yum- du, fısıldadı :

- Ohh ! Ne kadar naziksiniz ?

Hanımı tarafından çağırılan soylu bir kişinin ken- disini öpmesi onun için büyük bir şerefti.. Hayatının belki de en mutlu anını yaşıyordu şu anda...

Kara Murat, kadın ruhunun inceliklerini iyi bilir -

ra Murat'ı kolundan çekerek durdurdu, ayak parmak- larının ucunda yükselerek delikanlının kulağına :

-Barones ne isterse kabul ediniz, yoksa sizi öl - dürtecek ! diye fısıldadı.

★ ★ ★

Öbür salonda, Barones Margot ile muhafız subayı Kervi, Kara Murat'ı bekliyorlardı.

Genç kadının güzel gözlerinde garip bir ışıltı vardı.

-Her türlü tedbiri aldın mı Kervi ?

-Evet madam. Koridorlar adamlarımla dolu. Bir işaretimizle kim olursa olsun paramparça edebiliriz.

-İyi...Şu halde bu gece o yabancı ya bizim emrimize girecek, ya da hiç kimsenin olmayacak. Acaba gelecek mi ?

-Mutlaka gelir madam ! Fakir bir genç ne de olsa ! Karşısında parlak bir istikbalin ışıltısını gördü . Bir dakika bile tereddüt edeceğini sanmıyorum.

laşmayı, başkalarının buyruğunda çalışmayı pek sevmezler. Bu kavgacı genci, ne gibi bir işte kullanacağınızı sorabilir miyim madam ?

Barones Margot uzun kirpikli, güzel fakat sert bakışlı gözlerini Kervi'ye dikti :

-Yoksa kıskanıyor musun onu ?

-Hayır madam ! Biliyorsunuz böyle bir huyum yoktur !..

-İyi..Dinle öyleyse..Böyle silahşorlara son derece ihtiyacım var. Henüz halledilmesi gereken birçok meselem bulunduğunu biliyorsun. Son derece girgin ve gözüpek bir adam, yaşamasını istemediğim kişileri bir bir ortadan kaldırabilir. O benim elimde büyük bir vurucu güç olabilir.

-Çok iyi kılıç kullanıyor. Böyle bir silâhşör zor bulunur.

-Doğrusu mükemmel bir dövüşçü. Üstelik çok cesur...

-Hangi milletten acaba ?

-Almancası pek iyi sayılmaz. Balkan ülkelerinden birinden geliyor sanırım !

-Sakın Türk olmasın ?

-Sanmıyorum. Türkler yabancı ülkede başıboş do-

Bu sırada kapı vuruldu, eşikte Eva'nın sevimli yüzü göründü :

-Konuğunuz geldi madam...

-Nerede ?

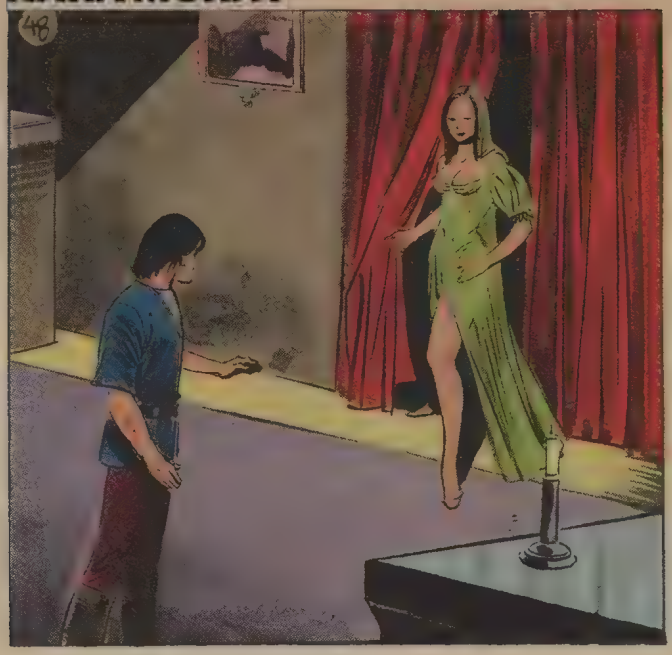

-Misafir salonunda...

-Peki...Siz çekilebilirsiniz...

★ ★ ★

Kara Murat bulunduğu salonu gözden geçirirken perde aralandı ve Barones Margo içeri girdi.

Kıyafetini değiştirmişti. Yeşil renkli ipek elbisesinin göğüs kısmı ve omuzları insanın içini gıcıkla - yacak kadar açıktı. İnce elbise vücudunun zarif hatlarını bütün güzelliğiyle ortaya koyuyordu.

diye düşündü.

Barones Margot sordu:

-Benim kim olduğumu biliyor musunuz?

-Tanıtırsanız şeref duyacağım...

-Bu ülkenin hakimi Baron Verter'in karısının karşısında bulunuyorsunuz.

Margot konuşurken, delikanlıyı dikkatle inceliyor, kuvvet ve çevikliği derhal belli olan bu genç gövdeye biraz hayranlıkla bakıyordu.

Kara Murat, Avrupalı erkekler gibi zarif bir şe-

Kara Murat ummadığı bu güzellik karşısında bir an şaşırır gibi oldu. Sonra kendini toparlayarak genç kadını selâmladı.

Her erkeğe yukarıdan bakan Barones Margot büyüleyici bir sesle:

-Nasılsınız kahraman şövalye? dedi.

Kara Murat saygı ile eğilerek:

-Beni şımartıyorsunuz madam, derken içinden, "İşte kalbi aşk alevleri ile tutuşan ateşli bir kadın!"

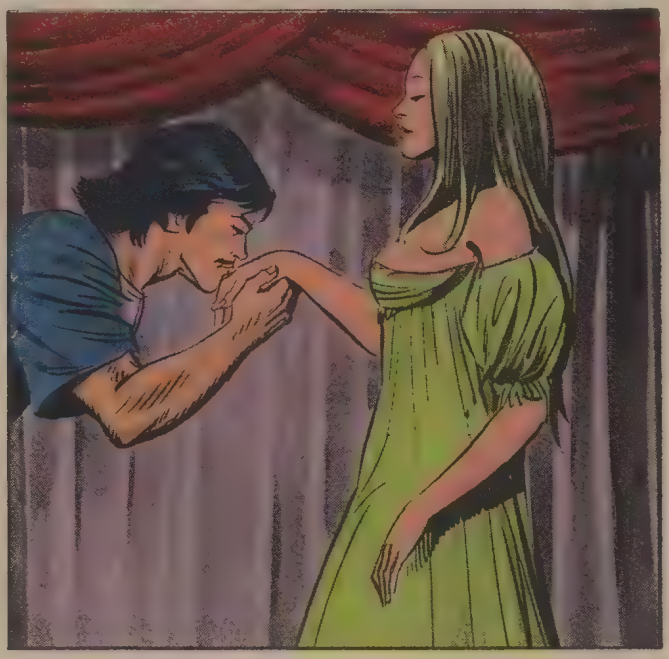

kilde eğilip, genç kadının elini öptü.

Ama bu öpüş, saygı ifadesinden çok ateşli bir aşk mesajı gibiydi.

Barones, delikanlının alev gibi yanan dudaklarının temasını ellerinin üzerinde hissedince irkildi, ürperdi, âdeta şehvetle titredi.

İlk defa bir erkek karşısında kendini bu kadar zayıf hissettiğini fark ederek, korktu, kızdı ve elini hızla çekti:

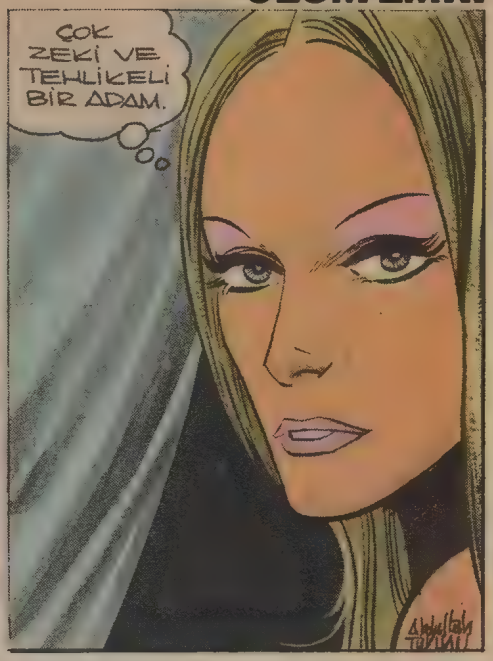

-Ne yapıyorsunuz?

Kara Murat, parlak, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi:

-Her halde buraya bir şey yapmaya geldik! dedi.

Barones Margot, bu sözlerdeki ince alayı sezerek kıpkırmızı kesildi, sesi öfkeden düğümlenerek bağırdı:

-Sözlerinize dikkat ediniz! Saygısızlık ediyorsunuz.

mak için hâkim olduğumu pekâla anladı. Gözünden hiç bir şey kaçmıyor!"

Genç kadın, içinde kabaran öfkeyi, gizleyip, sesine tatlı bir ifade vermeye çalışarak yüksek sesle konuştu:

-Bir teklifte bulunacaktım. Kısa zamanda sizi zengin edecek cazip bir teklif. Servet ve ün sizi bekliyor.

-Cazip tekliflere bayılırım. Servet ve ün... Güzel

Kara Murat kendi kendine, "Çok mağrur ve tehlikeli bir kadın" diye düşündü. Sonra yüksek sesle sordu:

-Peki, burada niçin bulunduğumu bana anlatır mısınız?

Barones Margot da o anda Kara Murat için şunları düşünüyordu:

"Çok zeki ve tehlikeli bir adam. Kollarına atılmak için duyduğum arzuya, kırılan gururumu kurtar-

şeyler. Ama sorabilir miyim bütün bunlar niçin?

-Hürriyetinizi satın almak için...

Kara Murat, kadının yüksekten bakan mağrur halinin ve garip gülüşünün farkına vardı. Soğuk bir tavırla:

-Hürriyetim çok pahalıdır! dedi. Satın almak için kendinizi bile vermeniz gerekebilir! O da, ilk üç aylık süre için tabii...

Margot kıpkırmızı oldu, buz gibi bir sesle:

-Diliniz de kılıcınız kadar uzun, dedi. Eğer size bu kılıcınızı ve dilinizi benim emrimde kullanmanızı, hizmetime girmenizi teklif edecek olsam kabul eder misiniz?

Kara Murat düşünceli bir tavırla sordu:

-Kendinizi tehlikede mi görüyorsunuz?

Margot'un yüzünde bir sevinç ifadesi dolaştı. Delikanlının zayıf noktasını yakaladığını anlamıştı.

-Evet... Her an tehlikedeyim. Çevremde birçok düşmanım var. Bir tahtın çevresindeki entrikaları, hazırlanan tuzakları bilemezsiniz siz...

-Nasıl bir hizmette bulunacağımı öğrenmek isterim. Görevimin ne olacağını söyler misiniz?

-Az önce, size birçok düşmanım olduğundan söz etmiştim. Bu düşmanlarımı önce sözle uyarırım. Dinlemezlerse adamlarımdan biri, tabii güvendiğim biri,

onları düelloya çağırır. Ölür ya da öldürür. Ama sizin gibi bir silâhşorum olursa, mutlaka öldürür. Bu göreve ne dersiniz?

Kara Murat o anda, bu işten kendisine bir hayır gelmeyeceğini anladı. Bu kadın kiralık bir katil olmasını teklif ediyordu. Demek para için adam öldüren, aşağılık bir silâhşor olarak görüyordu kendisini...

Barones Margot şaşırmış, ona bakıyordu. Çok sakin, çok tatlı bir sesle sordu:

-Tereddüt mü ediyorsunuz?

-Hayır! Tereddüt ettiğim filân yok!

Barones Margot'un yüzündeki kuşku bulutları dağıldı, kalbi ümitle doldu:

-Sizin gibi bir silâhşordan bu beklenirdi zaten!

Kara Murat sakin, fakat sakinliği kadar korkunç bir sesle:

-Tereddüt etmiyorum, reddediyorum! diye bağırdı.

Barones Margot birden dondu kaldı. Bütün ruhunun bir anda kinle dolduğunu hissetti. Böyle bir cevap beklemiyordu. Sarsıldı...

Bir an, muhafızları çağırarak bu münasebetsiz yabancıyı yakalatmayı düşündü.

Sonra bembeyaz kesilen dudakları aralandı, canı sıkılmış bir halde sordu:

-Bunun neden olduğunu söyleyebilir misiniz?

Kara Murat esefle başını salladı:

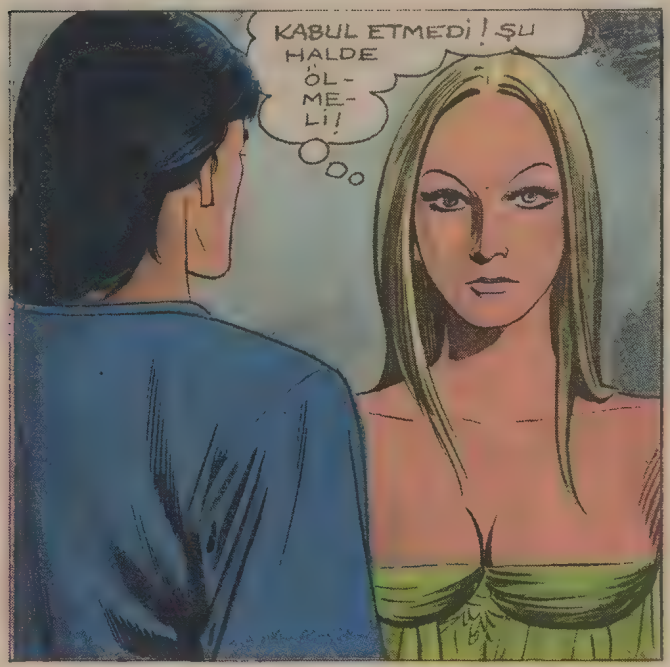

-Fikirlerinize saygı duymamak elde değil! dedi.

-Beni anladığınız için teşekkür ederim!

İkisi de karşılıklı oyun oynuyordu.

Kara Murat kadına teşekkür ederken, onun gözlerindeki ölüm kararını görerek titredi. Her an, bir işaretle kapılardan muhafızların içeri dolmasını bekliyordu.

Barones Margot ise aynı anda şunları düşünüyordu:

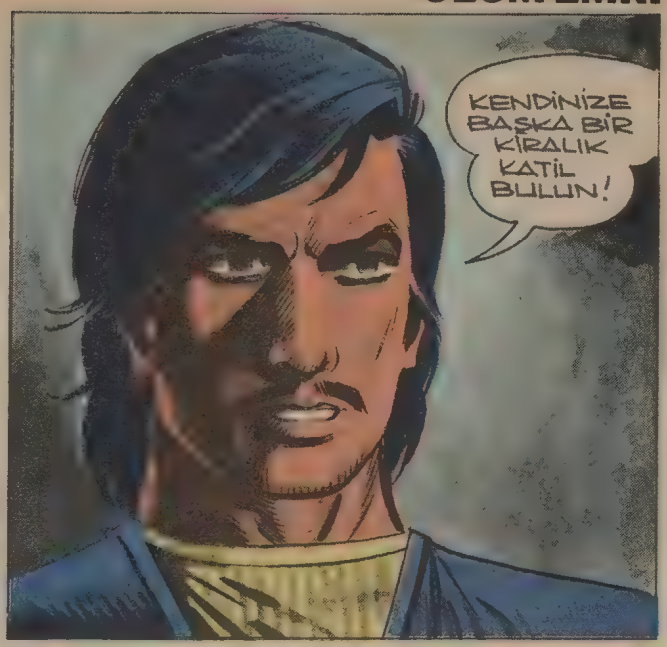

-Kılıcım, şimdiye kadar namus ve haysiyet kırıcı hiç bir sebep yüzünden kınından çıkmamıştır madam. Kendinize başka bir kiralık katil bulun!

Margot'un yüzünü esrarlı ve zalim bir gülümseme kapladı: "Madem ki bana hizmet etmek istemiyor, düşmanlarımla anlaşmış olabilir, ya da anlaşabilir.. Anlaşırsa benim için çok tehlikeli olabilecek güçte bir adam. Şu halde ölmeli!" diye düşündü. Sonra yüksek sesle:

"- Yakışıklı ve kuvvetli bir genç. Ne yazık ki, biraz sonra ölecek. Madem bu kararı vermiş bulunuyorum, şu halde onunla sevişmemde hiç bir sakınca olamaz. Ölülerin konuştuğu görülmüş şey değildir çünkü..."

Genç kadın, usulca Kara Murat'a yaklaştı.

Ufak bir omuz hareketiyle üzerinden sıyrılan ipek elbise ayaklarının dibine kaydı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 NİSAN 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 66 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

Kara Murat, hafif bir şaşkınlık geçirdi, boğazı ve göğsü sıkıştı.

Barones Margot, karşısında bir anda çırılçıplak kalmıştı.

Özenilerek yaratılmış bir heykel kadar kusursuz vücudu vardı.

Delikanlı, dudaklarında bir sıcaklık, vücudun - da şehvetten doğan bir titreyiş hissetti.

Margot yaklaştı, çıplak kollarını onun boynuna doladı, memelerini göğsüne bastırarak sarhoş edici bir sesle sordu:

-Her halde bunu da reddetmezsin değil mi?

Güveniyordu kendine. Cevap bile beklemeden de - likanlıya daha sıkı sarıldı...

Kara Murat, bu mağrur kadına bir ders vermek gerektiğini düşündü, boynuna dolanan çıplak kolları çözerek hafifçe itti:

-Bunu da reddediyorum!

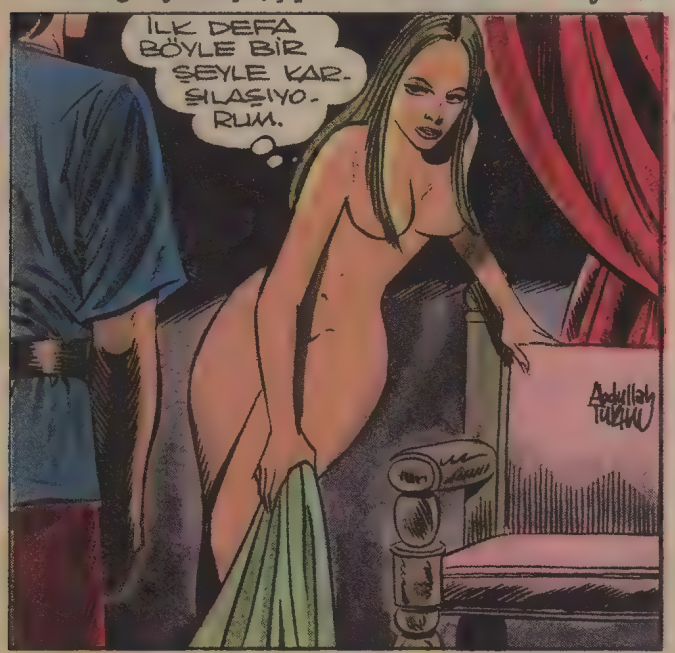

Barones Margot o an, ayaklarının dibine yıldırım düşse, bu kadar şaşırmazdı.

Hayatında ilk defa bir erkek kendisini reddediyordu. Hem de kendini dayanılmaz derecede güzel ve cazip sandığı bir anda...

İnanamadı buna...

Bu hakaret karşısında sarsıldı, sinirleri gerildi. Sendeledi, bir koltuğa dayandı.

Gururu yaralanmıştı.

Sessizce elbisesini giydikten sonra ayağını şid - detle yere vurarak bağırdı:

-Muhafızlar!

Salonun kapıları birden gürültüyle açıldı.

İçeri, tepeden tırnağa silahlı adamlar doldu. Başlarında muhafız subayı Kervi vardı.

Kara Murat böyle bir sonucu bekliyordu zaten.. Elini hızla kılıcına attı, yarıya kadar sıyırarak, adamların üzerine saldırmalarını bekledi.

Barones Margot hücum emrini vermeden önce kısa bir an düşündü. Gözlerinde o kadar korkunç şeyler okunuyordu ki, Kara Murat, elinde olmadan ürperdi:

"-İşte şimdi ölüm emrini verecek" diye düşündü. "İstesem bir atılışta kafasını uçururum ama, yazık ki, bir kadına kılıç sallayamam."

Barones Margot, kırılan kadınlık gururunun verdiği acı içinde, askerlerin duyamayacağı kadar yavaş bir sesle sordu:

-Hâlâ reddetmekte ısrar ediyor musunuz?

Genç kadın, yalnız sözle değil, gözle de soruyordu. Sesi titriyordu. Hem razı olmasını istiyor, hem de cinayete susamış bir canavar hırsı ile reddetmesini bekliyordu.

Kara Murat tatlı tatlı güldü, Barones Margot'un gözlerinin içine bakarak:

-Dövüşmektense sevişmeyi tercih ederim! dedi.

Genç kadın birden sakinleşti, rahatladı, sevindi âdeta... Onun bir işaretiyle askerler sessizce çekildiler...

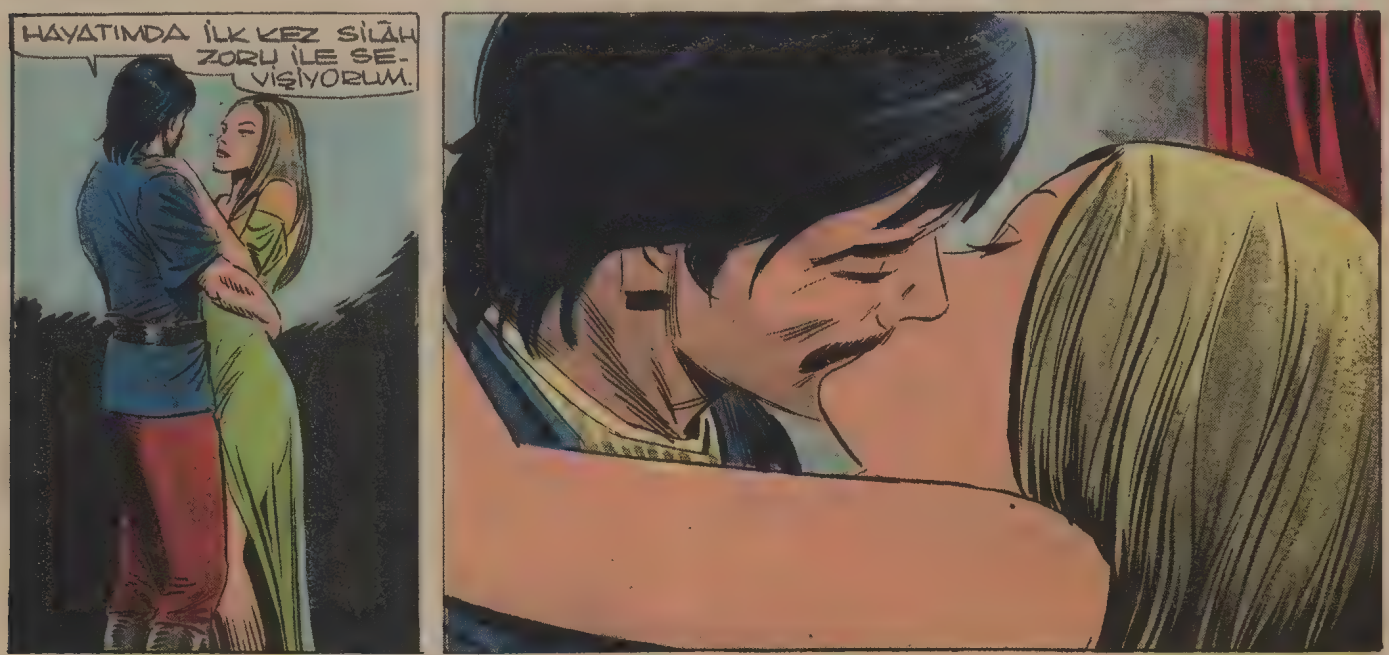

Kara Murat şen bir sesle:

-Biliyor musunuz madam? dedi. Hayatımda ilk kez silâh zoru ile sevişiyorum...

Birden sıcak ve titrek dudaklar, dudaklarını buldu.

Kollarının arasına balık gibi girerek zevkle çırpınan kadını hafifçe sıktı, vücudunun yumuşaklığını içinde hissetti.

Barones Margot büyük bir istekle arzuladığı genç adamın vücudunu mümkün olduğu kadar sıkı tutmak için ona kollarının tüm gücüyle sarıldı.

Kara Murat'ın öpüşleri kadını büsbütün çıldırtan bir tempo ile artıyordu.

Beraberce, yerdeki kalın, yumuşak halının üzerine uzandılar...

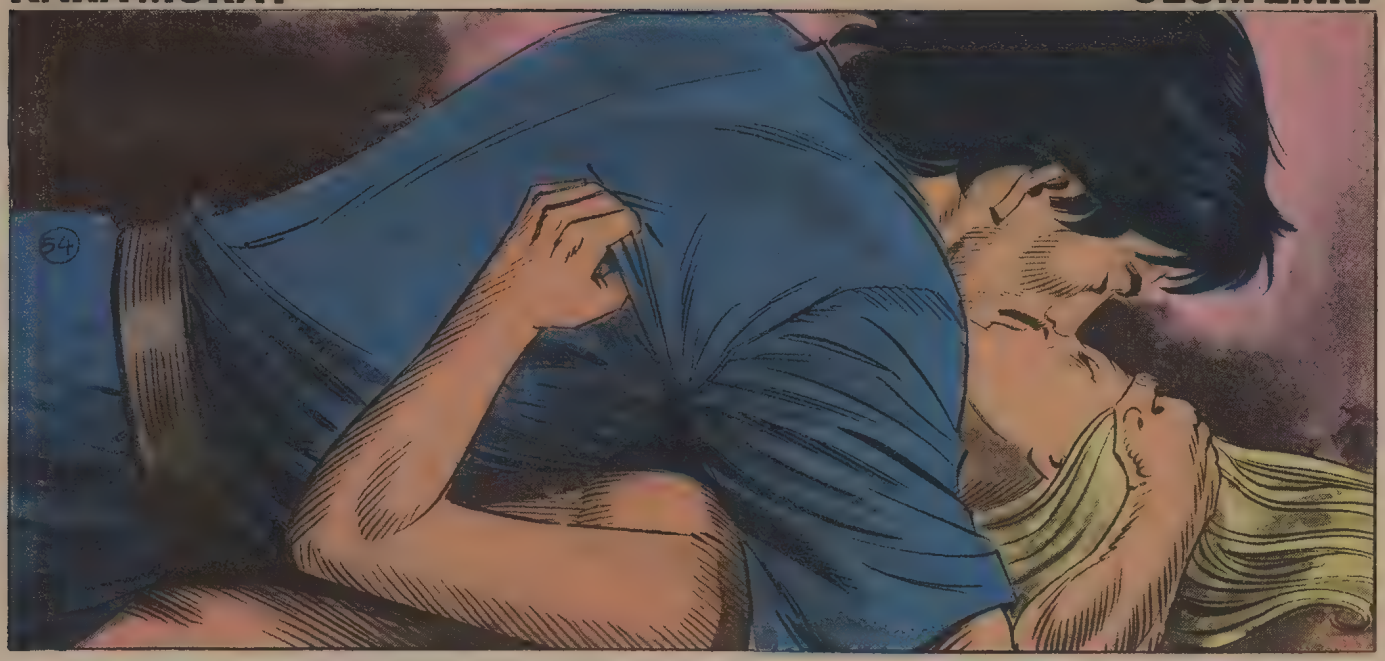

Barones Margot'un vücudu, şimdiye kadar bilmediği birçok zevklerin kaynağını birer birer keşfediyordu. Bunları kendisine Kara Murat'ın usta elleri ve dudakları öğretiyordu.

Hayatında birçok erkekle yatmıştı.

Ama ilk kez Kara Murat'ın kollarında, fırtınayı andıran bir baş dönmesi içinde kendini kaybettiğini hissediyordu. İniltileri yok etmek istercesine delikanlının dudakları onun dudaklarının üstüne yapışıyordu âdeta...

Dakikalar geçti.

Kara Murat'ın bütün okşayışlarına, onunkine eşit, hatta bazen onu geçen bir ateşle karşılık vermeye çalışıyordu.

Ellerini onun yüzünde gezdiriyor, hızlı hızlı atan bir kalbin çırpındığı göğsünün üstünde dolaştırıyordu.

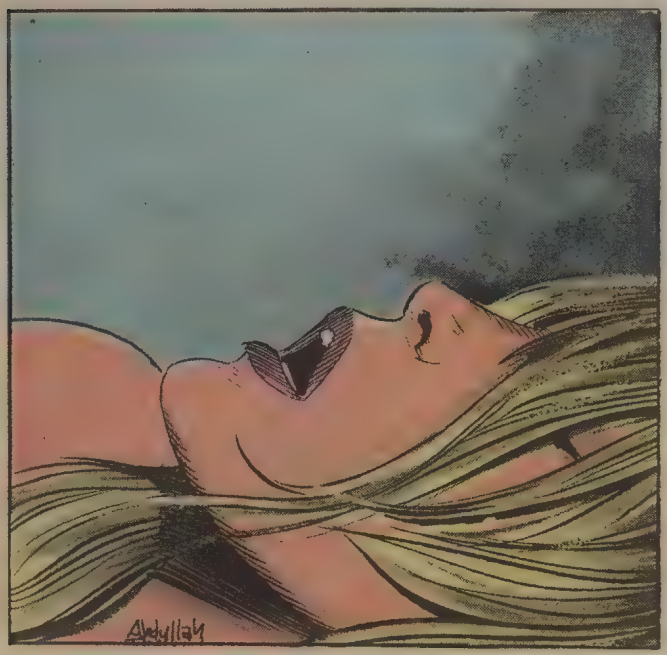

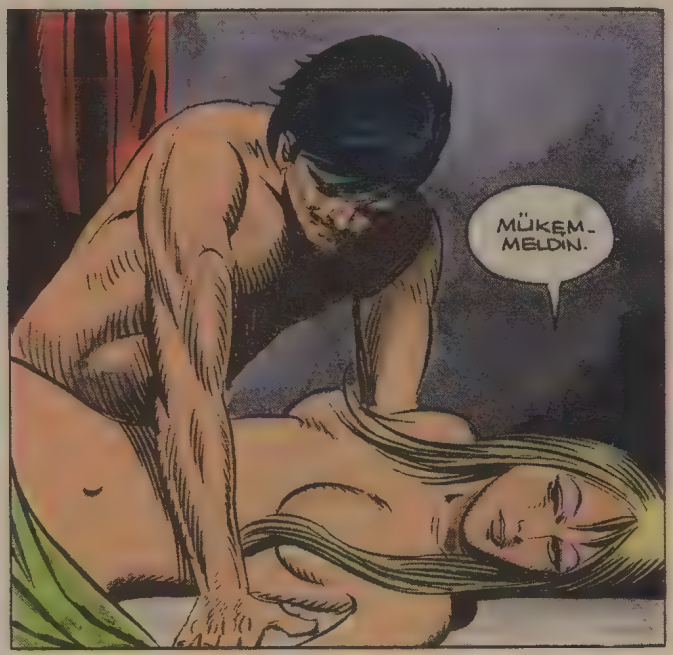

Şehvete doğru bu gidiş, hiç durmamacasına yükseliyor, vücudu acıyle kıvranıyormuş gibi sarsılıyordu.

Kesik kesik nefesler alarak, aşktan sarhoş vücudu büyük bir zevk dalgasına doğru uçtu, içinde tatmin edilmenin tarifsiz hazzını duydu.

Bir süre kendinden geçmiş bir halde sırt üstü uzandı.

Düşünceleri karışmış, allak bullak olmuştu.

Böyle bir erkeğin var olabileceğini düşünmemişti o ana kadar...

Kara Murat, Margot'u büyülemişti âdeta.. Kadın, onun kolları arasında hayatında hiç duymadığı bir zevkle eridiğini hissetmişti.

Delikanlının usta sevgisi karşısında, kocasının vahşice kucaklamaları ne kadar hoyrat kalıyordu!

Kara Murat'ın adaleli vücudunda ellerini gezdirerek ılık bir sesle:

-Mükemmeldin! diye fısıldadı.

Kara Murat gülümsedi:

-Memnun oluşunuza sevindim..Sevişmek bittiğine göre şimdi askerlerinizi çağırabilirsiniz.

Barones Margot hâlâ az önceki ihtiras dolu dakikaların büyüleyici etkisi altındaydı:

-Neden o?

-Sizinle sadece sevişmeyi kabul etmiştim.Emrinize girmeyi değil... Şimdi işimiz bittiğine göre, dövüşe başlayabiliriz...

Margot, sırt üstü yattığı yerde omuzlarını silkti. Bu hareket memelerini titretti:

-Kavgayı ne kadar seviyorsunuz böyle? Hayır!. Sizi öldürtmeyeceğim! Vazgeçtim bundan..Çünkü...

-Evet çünkü...

Margot eğildi, ona, şimdiye kadar hiç bir erkeğe itiraf etmediği şekilde zevk duyduğunu fısıldadı. Pervasız bir açıklıkla konuşuyordu...

Kara Murat, dudaklarından eksik olmayan gülümsemeyle:

-Anladım, dedi, sonra ilgiyle sordu:

-Peki şimdi ne yapacaksınız?

-Sizi burada misafir edeceğim...

-Yani hapsedeceksiniz öyle mi?

Barones Margot şeytanca bir kahkaha atarak cevap verdi:

-Öyle de kabul edebilirsiniz... Sarayın bana ait bölümünde dilediğiniz gibi dolaşabilirsiniz. Ama dışarı çıkmak yok!

-Ne zamana kadar?

-Size güveninceye kadar... Ben sabırlıyım bekleyebilirim. Senin gibi birini bulduktan sonra kaybetmek istemem...

Sonra kalktı, hızlı hızlı giyindi. İpek elbisesini üzerine geçirdikten sonra dişilikten sıyrıldı, yine o eski mağrur Barones kişiliğine büründü:

-Biliyor musun? Sen çok sert bir erkeksin! Senin karşında yumuşak kaldığımı itiraf ederim! Ama kaya da serttir... Su ise çok yumuşak! Öyle iken zamanla yumuşak su sert kayayı oyar!

Kara Murat, neşeli, çın çın öten bir kahkaha attı:

-Yalnız unuttuğunuz bir nokta var? Bunu görmeye bir insanın ömrü yetmez!

Baronesin yüzü kurnaz bir gülümseme ile çizgi -

den döndü, esrarlı bir gülüşle ona seslendi:

-Kapıları açık bırakıyorum. Fakat koridorlar nöbetçilerle dolu. Kaçmaya kalkma sakın.. Çünkü onlar kılıç balıklarının zıpkınla yakalanacağını bilirler!

* * *

O gece Silli Sarayı karanlıkların içinde ışıl ışıl yanıyordu...

Balo vardı..

Mazgalların üzerine oturtulmuş kapların içinde -

lendi:

-Bunu zaman gösterecek... Balık vardır zıpkınla tutulur. Balık vardır yemle avlanır. Başka bir balık vardır ki, ağla yakalanır. Önce senin ne çeşit bir ba - lık olduğunu öğrenmem gerek!

Kara Murat bıçak gibi keskin bir sesle:

-Ben kılıç balığıyım! dedi.

Barones Margot yürüyüp salondan çıkarken bir -

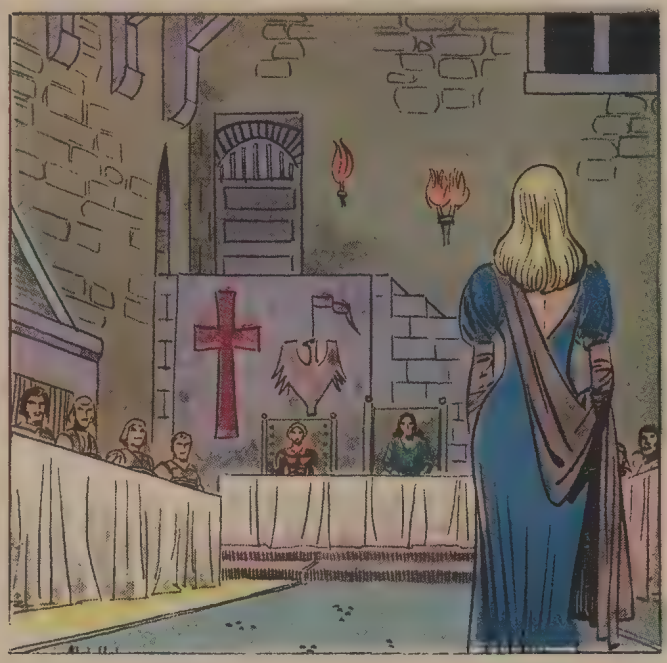

ki ateşlerden dökülen ışık yağmuru sarayın çevresini aydınlatıyordu.

Baron Verter'in kızı Verena, yüze yakın davetli - nin doldurduğu büyük salona girdiği vakit, erkekle - rin gözleri hayranlık, kadınların bakışları ise kıs - kançlıkla ona döndü.

Genç kız, güneşin şafak vakti yıldızları söndür - mesi gibi salondaki bütün kadınları gölgede bırakmıştı.

Hatta üvey annesi Barones Margot 'u bile...

Prenses Verena salonda görününce mırıltılar birden kesiliverdi. Ortalığa çöken sessizlik o kadar ani oldu ki, genç kız bir an şaşırdı, üzerine dikilen gözleri görmemek için başını eğerek yürüdü, babası Baron Verter'in yanına yaklaştı.

Baron Verter, özel olarak hazırlanan setin üzerinde bulunan üç süslü koltuktan birinde oturuyordu. Yanında karısı Barones Margot vardı. Boş olan üçüncü koltuk ise, Prenses Verena'ya ayrılmıştı.

Barones Margot, üvey kızının güzelliğine bir an düşmanca baktı, sonra gözleri salona çevrildi. Verena'nın bu geceki güzelliği fevkalâdeydi. Balodaki bütün kadınlar, onun karşısında silinmişlerdi.

Hüzünlü ve yorgun görünen Barones Margot, balonun ne kadar biçimsiz bir geceye rastladığını düşünüyordu. Elinde olsa salonu terk eder, gider, kendisini bekleyen yabancının kollarına atılırdı. Odasındaki bembeyaz yatağın içinde onunla beraber sarmaş dolaş yatmak, bu sıkıcı balodan daha zevkliydi her halde. Derin derin içini çekti.

Davetliler coşkun bir neşe içinde gülüyor, eğleniyorlardı.

Balkondaki müzisyenlerin çalgılarından yayılan tatlı bir melodi salonu dolduruyordu.

Baron Verter, taş kadar sert bakışlarını çevresinde dolaştırırken, sekiz-on kişilik genç bir asilzade grubu onun yanına yaklaştı. İçlerinde en genç olanı:

-Sayın Baron! dedi. Türklere karşı kazandığınız Laybah zaferini bize anlatır mısınız?

Baron Verter'in gözlerinde vahşi parıltılar belirdi, yüzünü zalim bir gülümseme kapladı:

-Bu olayı bilmeyen kaldı mı?

-Kalmadı elbette..Ama bir kere de sizin ağzınızdan dinlemek bizim için büyük zevk olacak. Askeri dehanıza hepimiz hayranız, Türkleri nasıl kılıçtan geçirdiğinizi, onların sizin karşınızda nasıl diz çöküp yalvardığını, sizden daha iyi kimse anlatamaz...

Baron Verter bir an şaşırır gibi oldu:

-Yalvarmak mı? Haa!.Evet yalvardılar, tabii.. Ayaklarıma kapandılar!.Ama, yüzlerce Hıristiyan'ın katili olan bu adamları affedemezdim.Darağaçların-da bacaklarından sallanışları ve altlarında yakılan ateşle cayır cayır yanışları hâlâ gözümün önünde.Kont Kinis'in onlar için bulduğu ölüm şekli ise daha ilgi çekiciydi...

Prenses Verena babasına dik dik baktı, güzel gözlerinde hüzünlü bir ifade belirdi, soğuk bir sesle:

-Rica ederim baba! Yine başlama! dedi...

Genç asilzadeler neşe ile güldüler:

-Sayın Prenses, kanlı hikâyelerden hoşlanmıyor galiba...

Baron Verter kızına cevap vermeye gerek görmedi. Türkleri korkunç işkencelerle öldürdüğü o günü hatırlarken gözlerinde kin hâlâ ateş gibi yanıyordu:

-Türkleri öldürmek sevaptır..Ömrüm boyunca onların kanını dökmeye yemin ettim. Nerede bir Türk görürsem, tavuk gibi boynunu kopartacağımdan kimsenin şüphesi olmasın!

Bu sırada silahlı bir muhafız ansızın kapıda belirerek borusunu öttürdü ve gür sesiyle:

-Adını vermek istemeyen bir şövalye Baron hazretleri tarafından kabul edilmeyi istiyor! diye haber verdi.

Salondaki konuşmalar birdenbire, bıçakla kesilmiş gibi duruverdi.

Ortalığa o kadar derin bir sessizlik çöktü ki, balkondaki müzisyenler bir an çalgılarını bırakarak ne olduğunu anlamak için aşağıya sarktılar.

Sessizliği, Baron Verter'in öfkeli bağırışı bozdu:

-Kimmiş bu şövalye? Ne istiyormuş? Neden davetin yarısında gelmiş?

Muhafız boynunu büktü:

-Bilmiyorum efendimiz... Söylemedi. Herkesin önünde sizinle görüşmekte ısrar etti. Çok önemli bir konu için geldiğini yeminle temin ediyor!

Meçhul şövalyenin baş vurduğu usul, saray düzenine uymuyordu. Ama insanların çoğu yenilikten, değişik şeylerden hoşlanırdı...

Bu yüzden salonu büyük bir merak dalgası kapladı.

Kimdi bu gelen?

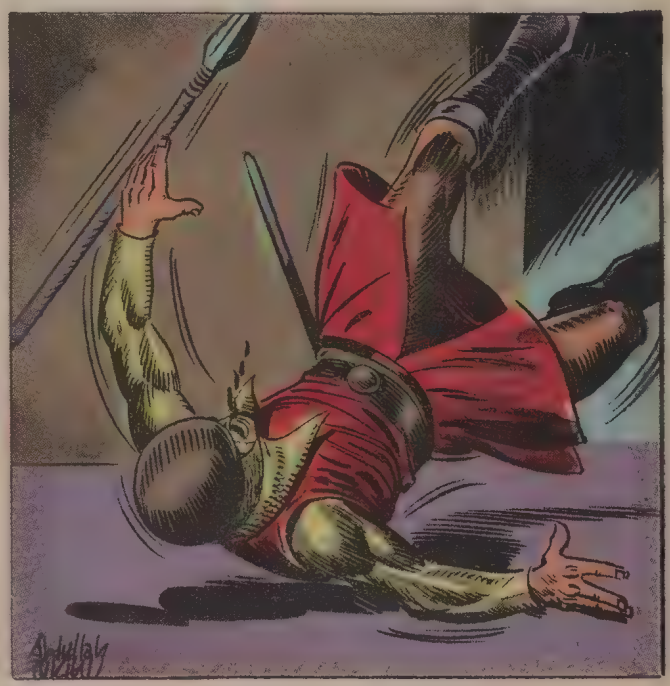

Neden böyle herkesin önünde Baron'la görüşmek istiyordu.?

Neydi önemli dediği konu?

Bir şarlatan mıydı? Yoksa baloya canlılık katmak isteyen, sürprizi seven bir asilzade mi?

Ne olursa olsun Baron Verter, bu gibi sürprizlerden hoşlanacak tipte bir insan değildi. Bunu, kendisine yapılan açık bir saygısızlık olarak kabul etti, yüzü gerildi, dudakları mosmor oldu:

-Her kim ise, derhal yakalayın, atın zindana! Sonra görüşürüm onunla...

Muhafız sert bir selâm vererek salondan çıktı..

Baron Verter'in bu emri, meraklanan davetlilerin hoşuna gitmemişti. Mırıltılar salonu kaplarken birden beklenmedik bir şey oldu.. Salonun kapısı korkunç bir gürültüyle açıldı, az önce dışarı çıkan muhafız top gibi yuvarlanarak içeri girdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 MAYIS 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 67 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

Ağzından burnundan kanlar fışkırarak, halıların üzerine serilen muhafız:

- Şövalye sizinle görüşmekte ısrar ediyor efendimiz! dedi.

Salonda bütün sesler kesilmişti.

Dehşet verici bir olaydı bu.

Baron'a meydan okuyan bu şövalye kimdi? Bu iş nasıl olmuştu?

Kimliğini niçin gizli tutmakta ısrar ediyordu?

- Kimdir bunu yapan?

Keskin bir ses:

-Ben!. diye gürledi.

Gözler, dehşetle sesin geldiği yana çevrildi.

İçeri çelik zırhlar içinde bir şövalye girmişti. Adam, iki adım attıktan sonra bir heykel gibi dimdik durdu ve aynı keskin sesle tekrarladı:

- Ben!.

- Sen kimsin?

Davetliler hiç bir şey anlamadan, korku içinde, kapıya doğru bakmaya başladılar.

Herkes donmuş kalmış, Prenses Verena ile Barones Margot'un güzel yüzleri derin bir endişe bulutu ile gölgelenmişti.

Baron Verter elinde olmadan koltuktan kalktı. Ayaklarının dibine yıldırım düşse daha fazla şaşırmazdı. Vücudunu öfkeli bir titreme kapladı, korkunç bir sesle haykırdı:

- Nezaketle kabul edilmediği yere zorla giren bir şövalye!

Yüz kişinin bulunduğu salonda Baron'a meydan okurcasına konuşan meçhul adama, herkes şaşkınlıkla bakıyordu.

Kimdi bu pervazsız adam?

Deli miydi?

Ölümüne mi susamıştı?

Baron Verter, böyle şakalardan hiç hoşlanmazdı.

Davetliler havada kan kokusu hissettiler.

Meçhul şövalyenin üzerindeki ağır zırh siyah çelikten yapılmıştı. Belindeki kılıç, başındaki miğfer, hep siyahtı. Miğferin güneşliği eğik olduğu için, adamın yüzü görünmüyordu.

Kara şövalye üzerine dikilen korku ve hayret dolu bakışlara aldırış etmeden Baron Verter'e doğru ilerledi.

Herkes büyülenmiş gibiydi.

Meçhul adam o zaman durdu.. Miğferinin altından gözlerinin kor gibi yandığı görülüyordu.

Baron Verter, güvendiği asilzadelerin Kara Şövalye'nin önünde aşılmaz bir set meydana getirdiklerini görünce rahatladı.. Şimdi kanı, müthiş bir öfkeyle kaynıyordu. Korkunç bir sesle bağırdı:

- Kimsin? Hangi cüretle buraya geldin?

Kara Şövalye mağrur ve meydan okuyan bir ifadeyle dimdik duruyordu. Karanlık bakışlarını, Baron

Kimse onu durdurmayı akıl edemiyor, çelik zırhın çıkardığı şakırtı, kulaklarda ölüm çanı gibi çınlıyordu.

Baron Verter dehşet içinde kalmıştı.

Kara şövalye ağır adımlarla ilerlemeye devam ediyordu.

Baron Verter'le arasında on metrelik bir mesafe kalınca, ilk şaşkınlıkları geçen bazı asilzadeler, kılıçlarına davranarak önünü kestiler.

Verter'e dikerek:

- Türk'üm! Adım Kara Murat! dedi...

Salonda buz gibi bir rüzgâr esti sanki.. Herkes dondu kaldı. Baron Verter derin bir hayretle:

- Türk müsün? diye sordu, sonra öfkeden titreyen bir sesle ekledi:

- Benim Türkler'den nefret ettiğimi bilmiyor musun?

- Biliyorum.. Hem de çok iyi biliyorum!..

- O halde onları yakaladığım yerde tavuk gibi boğazlattığımı da biliyorsun demektir..

- O alçaklığı yaptığını da biliyorum.

Sapsarı kesilen Baron Verter'in gözlerini bir endişe ifadesi kapladı..

Meydan okurcasına konuşan bu Türk, neyine güveniyordu acaba?

Salona çöken ağır sessizlik içinde, Kara Murat'ın gür sesi duyuldu:

mayacağını bilen Kara Murat'ın kılı bile kıpırdamadı.

Yabancının çevresinin tamamen sarılmış olduğunu gören Baron Verter'in yüzünde memnun bir ifade belirdi, hayret etmiş gibi sordu:

- Demek benimle dövüşmek istiyorsun?

- Evet..

- İntikam için buraya geldin öyle mi?

- Evet!

- Pek cüretkârsın! Ne var ki, benim gibi soylu bir

- İşlediğin bütün cinayetleri biliyorum Baron Verter! Bu yüzden seni öldürmeye geldim..Seni, dokuz yüz Türk'ün katili olmakla suçluyor ve burada, senin seçeceğin silahlarla, ikimizden biri ölene kadar dövüşmeyi teklif ediyorum..

Salonda hayret ve öfke mırıltıları dolaştı.

Kara Murat'ın çevresinde tehlikeli bir çember meydana geldi. Ama ince kılıçların ve hafif hançerlerin üzerindeki kalın savaş zırhına hiç bir etkisi ol-

kişinin senin gibi ne idüğü belirsiz biri ile düello ettiği görülmüş şey değildir..

Kara Murat omuzlarını silkti:

- Görülmüş şey olup olmaması beni ilgilendirmez.' Bu bir şeref meselesidir. Benimle dövüşmezsen bu defa seni korkaklıkla suçlayacağım...

Baron Verter'in yüzü ve bakışları karardı, sinirli bir gülüşle haykırdı:

-Seni yakalatıp zindana attırabileceğimi, hatta burada davetlilerin önünde boynunu vurdurabilece - ğimi hiç hesaba katmıyor musun?

-Buna fırsat bulabileceğini sanmıyorum. Benimle dövüşmeyi kabul etsen de, etmesen de seni öldüreceğim! Kurtuluş çaresi yok!

Bu kendini bilmez Türk'ün ısrarla meydan okuyuşu salondaki asilzadeleri öfkelendirdi.

Prenses Verena merak içinde: "Bir Türk'müş. Şimdiye kadar hiç Türk görmedim. Nasıl biri acaba? Herhalde pek korkunç olmalı!" diye düşünüyordu.

Barones Margot aynı anda çelik miğferin altından ışıldayan parlak gözlere bakarak, bu bakışları daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu.

Kara Murat, bütün salondakileri titreten bir sesle:

-Sözü uzatmanın gereği yok Baron! dedi. Ben

Bazıları kılıçlarını çekerek saldırmak istedi.

Ama Baron Verter, bir el işaretiyle onları durdurdu. Kendisini tamamen güven altında gördüğünden öfkesi yavaş yavaş derin bir hayrete dönmekteydi...

Kahramanca bir tavır takınarak:

-Bunu nasıl yapacağını pek merak ettim! dedi..

Davetliler Kara Murat'a bir deli gözüyle bakıyorlardı.

senin, dövüşerek bir erkek gibi ölmeyi mi, yoksa adamlarının arkasına saklanarak bir korkak gibi can vermeyi mi isteyeceğini öğrenmek istedim..

Baron Verter alayla güldü:

-Beni korkaklıkla suçlayan bir adamın, bir korkak gibi yüzünü çelik miğferle maskelemesi tuhaf olmuyor mu?

Kara Murat ölüm kadar soğuk bir ifadeyle cevap verdi:

- Yüzümü kapayışım, korktuğumdan değil, tanınmak istemeyişimdendir. Çünkü sonra gidip, canavarlıkta eşin olan Kont Kinis'i de öldüreceğim!.

Bu kadarı fazlaydı artık...

Neler söylüyordu bu adam?

Baron Verter, bütün gayretine rağmen, birden soğukkanlılığını kaybetti, gözlerinden ateş saçarak kin

belirmişti..

Duruşu, korkunç, inanılmaz, heyecanlı bir duruştu.

Aynı coşkun ve kendine güvenir sesle devam etti:

- Kımıldayan olursa, bu bıçaklardan biri Baron Verter'in, öteki de yanındaki Prenses Verena'nın gözüne saplanacaktır!.

Baron Verter ürperdi, sarardı, elinde olmadan titredi.. Bu yabancının söylediği şey pek akla yakın

ve öfke dolu bir sesle adamlarına emretti.

- Açın şunun yüzünü!..

O anda garip bir şey oldu..

Kara Murat, üzerindeki ağır zırha rağmen, çevik bir hareketle iki adım geri sıçrayarak bağırdı:

- Kimse kımıldamasın yerinden!

Bu emredici ses, adamları bir an durdurdu.

Herkes ona hayretle baktı.

Delikanlının iki elinde, ışıl ışıl yanan birer bıçak

olmamakla beraber, korkunçtu.

Prenses Verena da endişeyle irkildi.

Bu adam gerçekten söylediği gibi tehlikeli biri miydi? Yoksa bir şarlatan mıydı?

Salonda kuş uçsa, kanat sesi duyulabilirdi. Sessizlik artmış, endişe bütün kalabalığın üzerine çökmüştü..

Alnı buz gibi bir ter içinde kalan Baron Verter, kendisini küçük düşüren bu oyuna artık bir son ver-

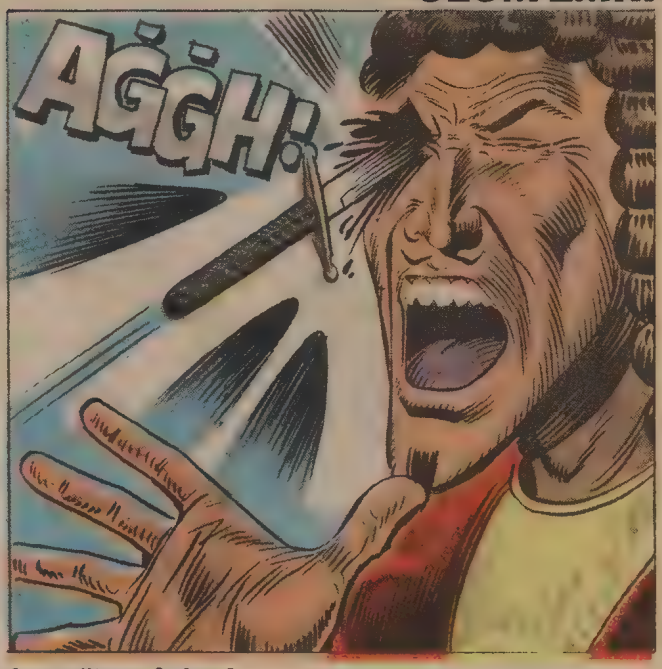

mek gerektiğini düşünerek emretti:

-Yakalayın şu soytarıyı!

Adamlar hızla atıldılar.

Aynı anda müthiş bir şey oldu..

Kara Murat'ın bileği birden yılan başı gibi kıvrıldı, bıçak hızla fırlayarak havada uçtu ve herkesin korkudan büyüyen gözleri önünde Baron Verter'e saplandı...

Bıçağın, sapına kadar gömüldüğü gözden uzun bir kan sütunu fışkırdı..

Boğuk, tüyler ürpertici bir feryat, salondakileri iliklerine kadar titretti..

Dehşet verici bir manzaraydı bu..

Baron Verter'in korkunç çığlığı salonu inletirken Kara Murat haykırdı:

-Kimse kımıldamasın! En ufak bir hareketiniz de ikinci bıçağım Prenses Verena'nın gözüne saplanacaktır! Bana, masum bir insanın kanını döktürmeyin...

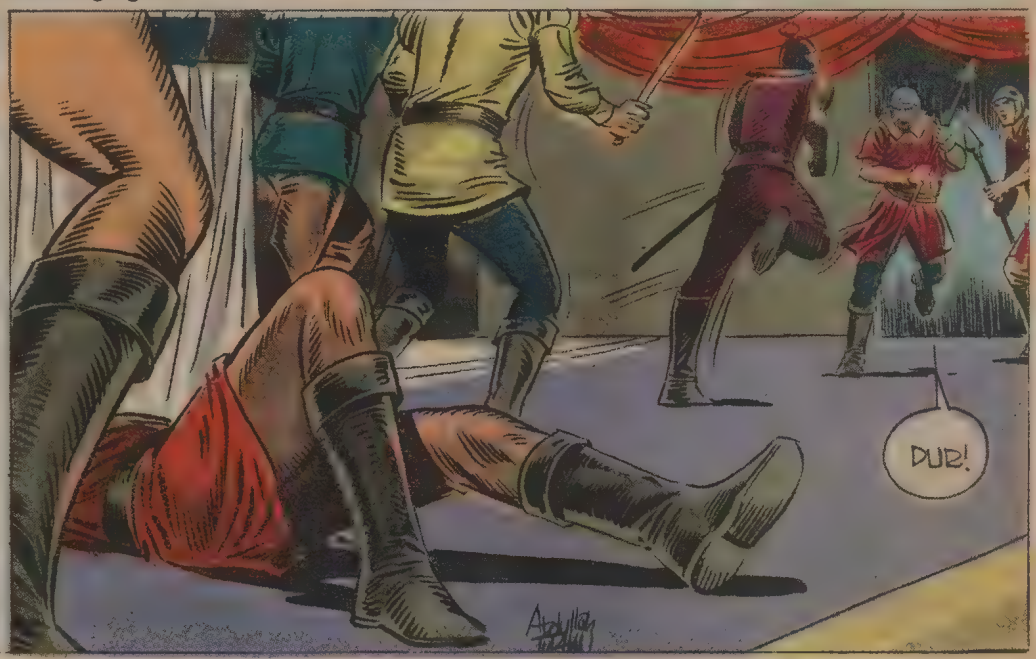

Herkes donmuş kalmıştı!.

Baron Verter gözünü tutarak yere yıkıldı, birkaç kere çırpındı, sonra katıldı kaldı.

Bıçağın saplandığı gözünden kanlı bir pelte akıyordu. Açık kalan öbür gözünde ise hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi hayret dolu bir ifade vardı.

Salondakilerin içine düştüğü şaşkınlıktan yararlanan Kara Murat, üzerindeki ağır zırha rağmen, ok gibi fırladı ve birkaç adımda kapıya ulaştı. Dışarı çıkarken, peşinden gelen olup olmadığını anlamak için dönüp geriye bakınca gözleri Verena'nın gözleriyle karşılaştı.

-Bağışlayın beni Prenses! Buna mecburdum! diye bağırdı.

Kapının önünde nöbet tutan iki muhafız, mızraklarını uzatarak Kara Murat'ın kaçmasına engel olmak istediler:

- Kaçma ! Yakarız! .

Salondakiler de bağırmaya başlamışlardı. Ses - ler bir uğultu halinde yükseliyordu:

- Tutun! Kaçmasın! .

- Öldürün! Gebertin!

Kara Murat bir saniye bile duraklamadan, yıldırım gibi iki muhafızın arasına daldı yardı vegeçti.

Yedikleri müthiş darbelerle yere serilen muha - fızlardan biri kendini çabuk topladı ve elindeki mız-

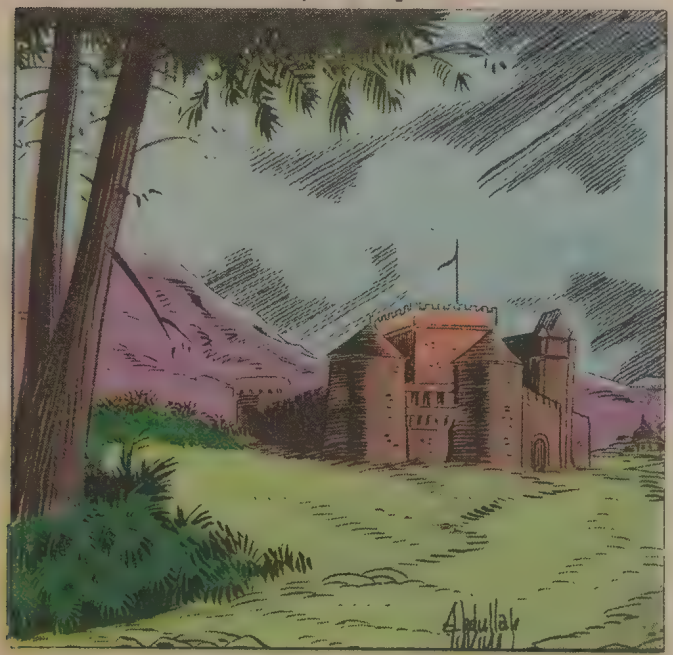

rek çıkardığı gürültü koridorda boğuk yankılar ya - ratmıştı..

Az sonra bütün saray halkı, kaçağın peşine düştü.

Sarayın çevresi sarıldı..

Her yer arandı.

Sabah oldu.

Güneş doğdu.

Fakat Kara Murat bulunamadı.

Şeydan mıydı? Cin miydi? Peri miydi?

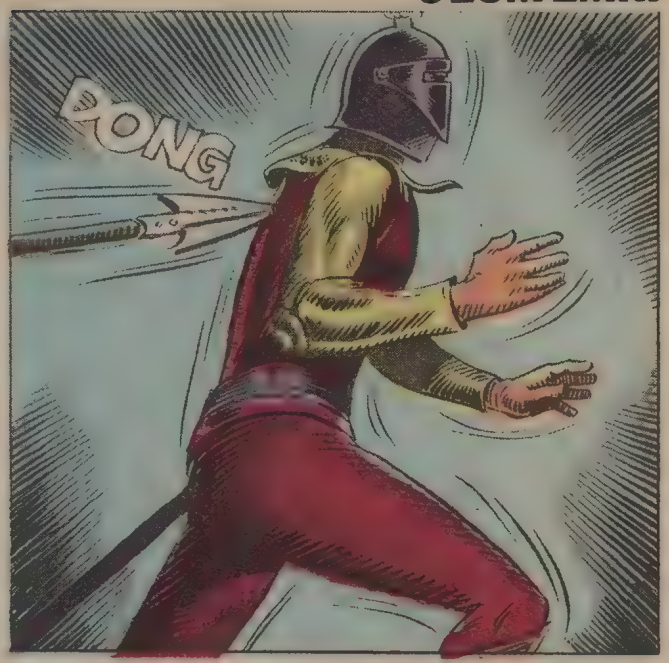

rağı korkunç bir hızla Kara Murat'a savurdu...

Mızrak havada vınlayarak uçtu ve kaçmakta o - lan delikanlının tam iki kürek kemiği hizasına rast - ladı..

Kara Murat, yediği darbe ile sarsılır gibi oldu sendeledi, fakat koşmaya devam etti...

Çelik zırh onu korumuştu.. Mızrak, tok bir ses çıkararak sırtına çarpmış, sonra taş zemine düşe -

Saraya nasıl girmişti? Nasıl çıkıp gitmişti? Bu - nu kimse öğrenemedi.

Gün doğarken, Prenses Verena eğilip babasının cesedinden kanlı hançeri çekip aldı. Yüzü korkunç - tu. Vahşi bir sesle:

- İntikamını alacağım baba! diye mırıldandı.

Ayağa kalktı..

Kaskatı kesilmiş gibiydi..

Sık sık nefes alıyordu. Saçları karışık, yüzü sarı, görünüşü ürperticiydi.

Kanlı hançeri elinde sıkarak haykırdı:

- Gideceğin yeri biliyorum Kara Murat! Beni orada karşında bulacaksın!

Birden genç kızın yüzünü derin bir ıstırap bulutu kapladı, bir hıçkırık boğazında düğümlendi:

- Ama nasıl tanıyacağım seni? Nasıl? Nasıl?.

***

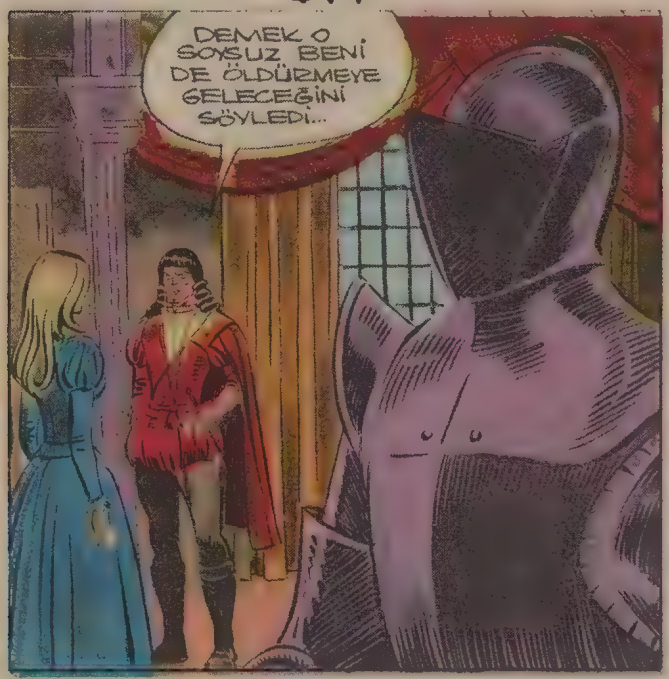

yattığı hissedilmektedir:

-Yaa? Demek o soysuz beni de öldürmeye geleceğini söyledi?

- Evet Kont.. Çok tehlikeli bir cani bu.. Yüz kişinin arasında babamı öldürdü, sonra esrarengiz bir şekilde ortadan kayboldu..

- Koca salonda ona engel olacak bir yürekli adam çıkmadı mı?

- Hiç kimse yerinden kımıldayamadı.. Kara Şövalye göz açıp kapayana kadar bıçağını fırlattı. Nasıl attı, nasıl sapladı, göremedik bile! Ah, o ne korkunç sahneydi bilemezsiniz. Babam, gözünden fışkıran kanlarla yere yuvarlandı. Halının üstü bir anda, kıpkırmızı oldu. Son çığlığı, ıstırap ve ölüm dolu o müthiş çığlığı hâlâ kulaklarımı tırmalıyor. Onun intikamını alamazsam yaşayamam ben.. Buraya da bu yüzden geldim...

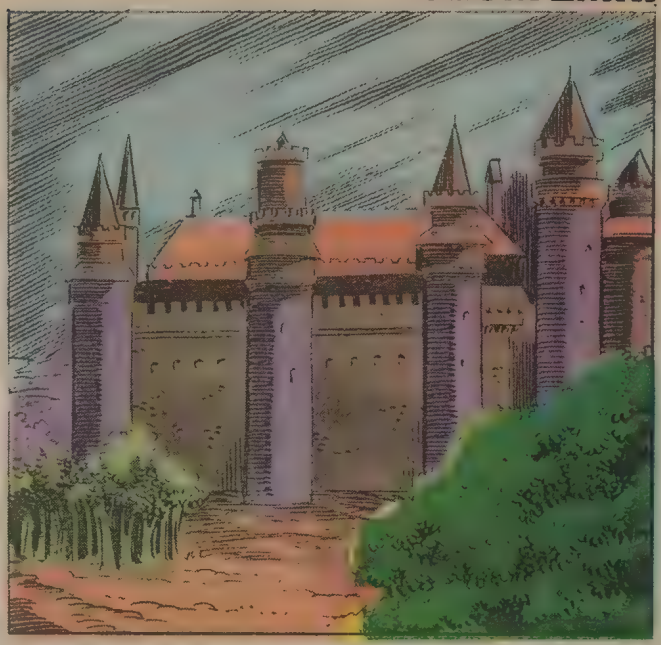

Silli'ye iki günlük mesafede olan Tamışvar şehrinde muhteşem bir saray...

Sarayın içinde muhafızlar, renk renk elbiseli uşaklar, dalkavuklar, konuklar var...

Burası Tamışvar Kontu Kinis'in oturduğu saraydır.

Sarayın kabul salonunda Kont Kinis, hayretten büyüyen gözlerle karşısındaki genç kızı dinlemekte, yüzünün sinirli çizgileri altında büyük bir öfkenin

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 MAYIS 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 68 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

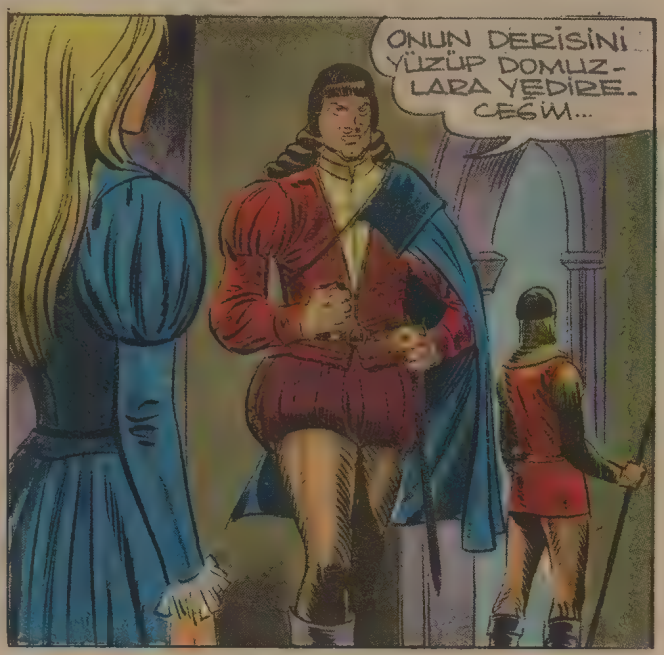

Kont Kinis, Verena'nın gözlerinin içine tatlı tatlı baktı. Yıllardır görmediği bu kızın ne kadar büyümüş, ne kadar güzelleşmiş olduğunu düşündü :

-Üzülme Verena, dedi. Babanın intikamını beraberce alacağız. Adı neydi o serserinin? Kara Murat mı demişti?

Gözlerinde derin bir hüzün olan Verena içini çekerek cevap verdi :

-Evet..."Adım Kara Murat !. Türk'üm !. Öldürülen dokuz yüz akıncının öcünü almaya geldim!" diye bağırmıştı...

Kont Kinis düşünceli bir tavırla ve korkunç bir sükûnetle salonda dolaştı :

-Her ne ise...O cani madem buraya gelecek, avucumuza düşecek demektir. Emin ol Verena, onun derisini yüzüp domuzlara yedireceğim... Yaptıklarına pişman edeceğim onu. Şimdi, şehire giren, çıkan bütün yabancıların kontrol edilmesini, şüpheli kişile-

rin yakalanmasını, yolların tutulmasını emredeceğim! Haa, Söyler misin bana. Kara Murat nasıl biriydi?

Verena dudaklarını büktü :

-Bilmem ki... Yüzü demir bir miğferle kapalıydı. Zırhın altından sadece parlak ve müthiş iki göz görünüyordu. Kimbilir, bir daha görsem belki bu gözleri tanırım. Çok dikkatli olmalısınız Kont...O kadar hızlı bıçak atıyor ki, karşınıza geldiği an sizi öldürmesine kimse engel olamaz. Bıçağın gözünüze saplandığını göremezsiniz bile...

Kont Kinis vahşi bir kahkaha kopardı, sesi salonda çın çın öttü :

-İşte buna imkân yok güzel Verena !. Onun bıçağı bana işlemez...Baban gibi gafil avlanmam ben...

Durdu, genç kıza bakan gözleri garip kıvılcımlarla tutuşuyordu :

-Beni öldürecek insan daha doğmadı. Babanı severdim, iyi arkadaşımdı...

...-En sevdiğim yönü, onun da Türk düşmanı olmasıydı...Ama çok tedbirsizdi...Ona kaç defa güvenilir muhafızlar tutmasını söylemiştim...Özel olarak yetiştirdiğim iki adamımdan birini vermeyi bile teklif etmiştim. Gereksiz bulmuştu bunu...Kendine çok güveniyordu.

Kont Kinis, genç kızla konuşurken içini gittikçe artan bir ihtirasın sardığını hissediyordu. Verena'ya bakan gözleri çakmak çakmak oluyor, içinden " Ne güzel kız...Büyümüş, serpilmiş, harikulâde bir mahlûk olmuş...Bu kız mutlaka benim olmalı !" diye düşünüyordu.

Verena, onun bu yapışkan bakışları karşısında garip bir rahatsızlık duymaya başlamıştı. Neden böyle kendisine yiyecekmiş gibi bakıyordu ?

Kont Kinis devam etti :

-Evet Verena !. Baban sözümü dinleseydi, şu

anda onun yerine o sefil haydut cehennemi boylardı.. Nasıl olduğunu bak göstereyim sana...

Uzandı, masanın üzerindeki çıngırağı çaldı.

Aynı anda kapı hızla açıldı ve omuzlarında birer sadak ve yay asılı olan iki adam içeri girdi..Sadakları okla doluydu...

Kont Kinis'in bakışları, kanlı, karanlık, bulanık bir hal aldı. Adamları, Verena'ya göstererek :

-Şu gördüğün iki şövalye, dedi, dünyanın en iyi silah kullanan iki adamıdır. Onlar varken, düşmanım kuş bile olsa yanıma yaklaşamaz...

Masanın gözünden iki düka altını çıkararak Verena'ya uzattı, garip bir gülüşle :

-Al şunları Verena !. dedi. Al ve dilediğin anda havaya fırlat !.

Genç kız, derin bir hayretle Kont'a baktı :

-Ne olacak?

-At da gör!

Verena dudak bükerek elindeki iki altın parayı, isteksizce havaya fırlattı.

Aynı anda, ıslık sesine benzer iki keskin vınlama duyuldu.

Bu vınlamaları "Tınnn" diye madensel bir ses izledi...

Genç kız hayretten büyüyen gözlerle havada u-

-Müthiş bir şey bu!

Kont Kinis memnun bir tavırla güldü:

-Gerçekten müthiş... Bu iki adamım, karşılarındaki kim olursa olsun, daha kımıldayamadan oklarını kalbine gömebilir... Gördüğün gibi bundan kurtuluş yoktur...

Kont Kinis, daha canlı bir örnek göstermek için hızlı adımlarla yürüdü, pencerenin önünde duran kafesin yanına giderek kapağını açtı.

çan çelik uçlu iki okun, altınları delerek tavana mıh-ladığını gördü, titreyerek mırıldandı:

-Müthiş bir şey bu!

Verena, iki altını havaya fırlatırken, salonun ortasında birer heykel gibi dimdik duran iki şövalye, akıl almaz bir hızla sadaklarından oklarını çekip, yaya yerleştirmiş ve altın paraları havada vurmuşlardı.

Verena derin bir hayretle tekrarladı:

İçindeki kuş, özgürlüğe kavuşmanın mutluluğuyla "Pırrr" diye uçtu, odanın içinde sevinçle kanat çırptı.

Aynı anda, yine az önceki gibi iki korkunç vınlama duyuldu.

Havada ıki okla vurulan talihsiz kuş cansız yere düştü...

Özgürlüğü birkaç saniye sürmüştü...

Kont Kinis neşe içinde ellerini ovuşturarak:

-Nasıl? diye bağırdı. Yanımda bunlar varken, Kara Murat denen o alçağın beni öldürebileceğini sanıyor musunuz?

Verena, akıl almaz gösteri karşısında büyülenmiş gibiydi. Hafif bir sesle mırıldandı :

-İmkânsız !. İmkânsız Kont !...Kara Murat sizi öldürmeye geldiği an, mutlaka kendi ölecektir...Buna şüphem kalmadı...O günü heyecanla bekleyecegim...

Nedense Kont Kinis'in bakışlarında, rahatsız edici bir ifade bulunuyordu.

Ama, Kara Murat'ın öldürülüşünü görmeden Tamışvar'dan ayrılmamaya karar verdi.

Kont Kinis, Verena'nın kolunu tuttu :

-Uzun yoldan geldin, dedi. Yorgunsun... Şimdi gönül rahatlığı içinde biraz dinlen...Sana söz veriyorum intikamın alınacaktır.

Kont, parmaklarının ucuyla genç kızın koluna

Kont Kinis'in dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi, vahşi bir sesle :

-Babanın intikamını beraberce alacağız Verena, dedi. Kara Murat hele bir gelsin. Tırnaklarımı ciğerlerine geçirip sökeceğim o serserinin...

Kont birden derin bir düşünceye daldı. Hazırlayacağı tuzağı hesaplıyor gibiydi.

Gözlerinden o kadar korkunç şeyler okunuyordu ki, Verena elinde olmadan titredi.

dokunduğu an zevkle titrediğini, nefes alırken boğazının sıkıştığını hissetti "At gibi soluduğumu anlayacak" diye endişe ile düşündü, sonra içinden tekrarladı : "Bu kız mutlaka benim olmalı !"

★★★

Büyücü Fema, sarayın mahzen katındaki odasında her zamanki gibi, çeşitli iksirler üzerinde çalışıyordu. Duvarlardaki raflarda, irili ufaklı yüzlerce şişe vardı.

Bunların içi renk renk sıvılarla, ilâçlarla dol - durulmuştu.

Fema, ufak tefek, kambur bir adamdı... Yüzü ürkülecek kadar çirkindi... Kont ailesinin özel heki - mi ve sırdaşıydı aynı zamanda...

Hazırladığı ilâcı küçük bir şişeye doldurur - ken memnun bir tavırla :

-İşte oldu sayın kontes, dedi... Güzellik iksiri - niz hazır... Sizi beklettiğim için özür dilerim...

Bunu, Fema'nın kendisine hazırladığı gençlik iksirlerine mi, yoksa düzenli yaşayışına mı borçluy - du, belli değil... Belki her ikisine de...

Birden, büyücü Fema hafifçe irkildi...

Uzaktan, koridorun ötesinden ayak sesleri du - yar gibi olmuştu...

Aynı sesleri Kontes Lilian da işitmişti... Bü- yücünün gözlerinin içine bakarak :

Büyücü Fema'nın karşısında Kont Kinis'in ka - rısı Kontes Lilian duruyordu.

Yaşı kırkı geçmişti.

Fakat kırk yılın geçişi bile onu yıpratmamış, gü - zelliğini almamış, vücudunun bir genç kız körpeliği- ni bozmamıştı.

En olgun çağındaki bir gül gibi göz okşayıcı güzelliği vardı.

-Beni burada kimsenin görmesini istemiyorum: dedi...

Adam, nazik bir tavırla :

-Bu taraftan buyurunuz madam, dedi. Bu kapı - dan çıkarsanız, gelenlerle karşılaşmazsınız...

Kontes Lilian'ın çıktığı kapı kapanırken, odanın öteki kapısı hızla açıldı. Kont Kinis, peşinden gölge gibi ayrılmayan yaman okçularına, kapıda bekleme - lerini emrederek içeri girdi...

Büyücü Fema, velinimeti olan kontun karşısında saygıyle eğildi :

-Buyurunuz efendimiz...

Kont Kinis heyecanla bağırdı :

-Bir derdime çare istiyorum Fema !

-Ne gibi bir dert efendimiz?

-Aşka...

-Anlamadım...

-Birini seviyorum...Âşığım...Hem de deli gibi...Şimdi bu derdime çare istiyorum.

Büyücü Fema birden endişe ile sarsıldı..Kontes Lilian odadan yarım dakika önce çıkmıştı... Ya, daha tam uzaklaşmamışsa? Ya kontun söylediklerini duyarsa?

Kapıya kulak verdi...Ayak seslerinin artık duyulmadığını fark ederek rahatladı...

Onun kuşkusuna başka anlam veren Kont Kinis güldü :

-Kimse duyacak diye endişe etme Fema ! Kapıdaki muhafızlar en sadık adamlarımdır..Söyle Fema dilediğim gibi bir aşk iksiri bulabilecek misin?

Büyücü esrarengiz şekilde gülümsedi :

-Önce nasıl bir ilâç istediğiniz söyleyiniz...

-Nasıl mı? Bak söyleyeyim !O ilâcı içen bana deli gibi âşık olmalı !..Olmuş bir meyve gibi kollarıma düşmeli...Kanı kaynamalı,kanımı kaynatmalı..Aramızdaki yaş farkını unutmalı...Beni sevmeli..Öpücüklere boğmalı...Ah o kız...Onu mutlaka göğsümde sıkmak istiyorum...Onun,ihtiras derecesindeki aşkı,damarlarımı yakıp,kalbimi parçalıyor.Beynime vuruyor...

Fema kendinden emin bir tavırla :

-Benim için aşk iksiri hazırlamak çocuk oyuncağı gibi bir şeydir,dedi.Size yirmi yaşındaki bir delikanlının gücünü verecek ve sevdiğiniz kızı da deli gibi âşık edecek ilâcı yapabilirim...

Kont Kinis heyecanla bağırdı :

-Eğer dediğini yapabilirsen dilediğini verece - ğim, seni servete kavuşturacağım...

Büyücü, alçak gönüllülükle eğildi :

-Efendimizin takdiri, hepsinden değerlidir. Yalnız, bu iksiri yapabilmem için sevgilinizin kim olduğunu bilmem lâzım...

-Baron Verter'in kızı Verena !

-Gerçekten güzel mi?

-Güzel kelimesi bile ondaki tazeliği, sevimlili - ği, çekiciliği anlatamaz.

-Kaç yaşında?

-On sekiz, ya da yirmi...

-Demek sizden yirmi beş yaş kadar küçük...

Kontun yüzü endişe ile buruştu, bakışları vahşi bir hal aldı :

-Bu önemli mi?

-Yoo... Bunun önemi yok. İksirin etkisini ayar -

lamak için soruyorm...

Kont rahatladı :

-İlâcı hemen yapacaksın değil mi?

Büyücü Fema, aklından bazı hesaplar yapıyor - muş gibi durdu, sonra kesin bir sesle :

-Evet, dedi. İlâcınız iki hafta sonra hazırdır e - fendimiz...

Kont Kinis'in gözlerinde birden umutsuzluk belirdi, korkunç bir sesle gürledi :

-Nee? İki hafta mı? İmkânı yok bekleyemem...

-Fakat başka çare yok... Beklemeniz lâzım e- fendimiz...

-Olmaz... Daha çabuk istiyorum. Üç günde bit - meli bu iş...

-İlâcın, söylemiş olduğunuz bütün özelliklere sahip olması için zamana ihtiyaç var efendimiz... Gece gündüz çalışırsam, bu süreyi belki kısaltabilirim...

-Pekâlâ... Başka çare yoksa bekleyeceğim...

...Fakat bu süre bana çok uzun gelecek... Eğer ilâç, istediğim etkiyi yaratmazsa senin kafanı kopartırım, anlaşıldı mı?

-Anlaşıldı efendimiz merak buyurmayınız ... Prenses Verena kendi istediği ile ve bütün körpeliğiyle sizin kollarınıza atılacaktır...

Konuşma bitince, Kont Kinis ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü, dışarı çıkarken Fema'ya doğru öyle bir bakış baktı ki, büyücü bu tehdit karşısında ilikle-rine kadar ürperdi...

Az sonra Fema da odadan çıktı... O günkü çalışmasını tamamlamıştı...

İşte o zaman, öbür kapı hafifçe aralandı ve Kontes Lilian'ın öfkeden sararmış yüzü göründü...

Bütün konuşulanları dinlemişti...

Aslında, Verena'nın Tamışvar'a geldiğini duyunca içini bir şüphe kurdu kemirmeye başlamıştı...

Kocasını herkesten kıskanıyordu.

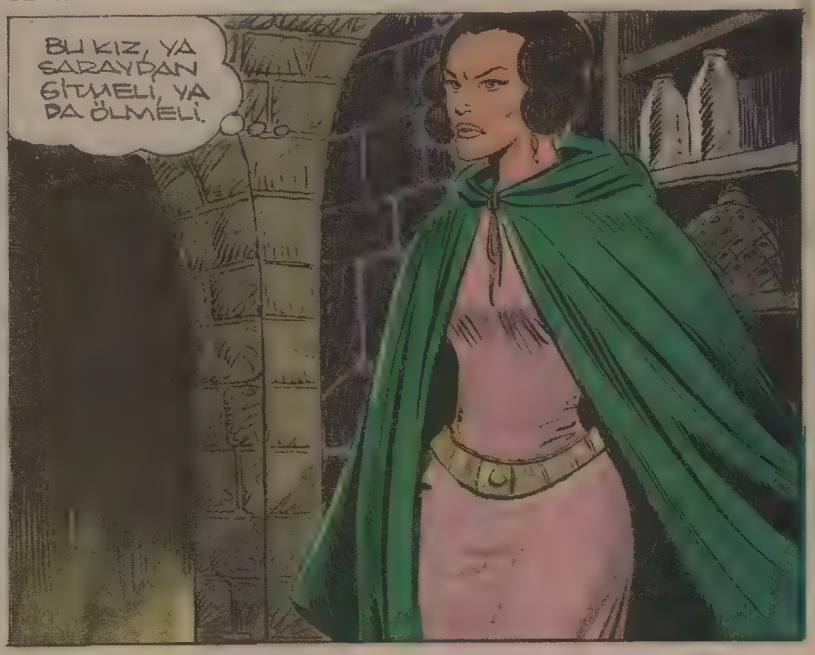

Fema'nın yanından ayrılırken, odada birden kocasının sesini duyunca durumda fevkalâdelik olduğunu anlamış, kapının ardında bekleyerek konuşulanları dinlemişti...

Evet... Kont Kinis'in, Verena'ya âşık olduğu su götürmez bir gerçekti...

Peki kendisi ne olacaktı?

Kont nedense, kendisini nasıl delice bir aşkla sevdiğini anlamıyor, ya da anlamak istemiyordu!

Kocasını bu kıza kaptıracağını düşününce deli gibi oldu.

Kıskançlık, kadınlık gururu, bir engerek yılanı gibi ruhunda kıvrılıp uzayarak ıslıklar çaldı. Sonunda kararını verdi:

-Bu kız ya saraydan gitmeli, ya da ölmeli!

Kontesin şimşekler çakan güzel gözlerinde ölüm kararı okunuyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 MAYIS 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 69 FİYATI: 100 KURUŞ

Yeni bir serüven
SİNAN REİS'İN İNTİKAMI
10'uncu sayfamızda

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

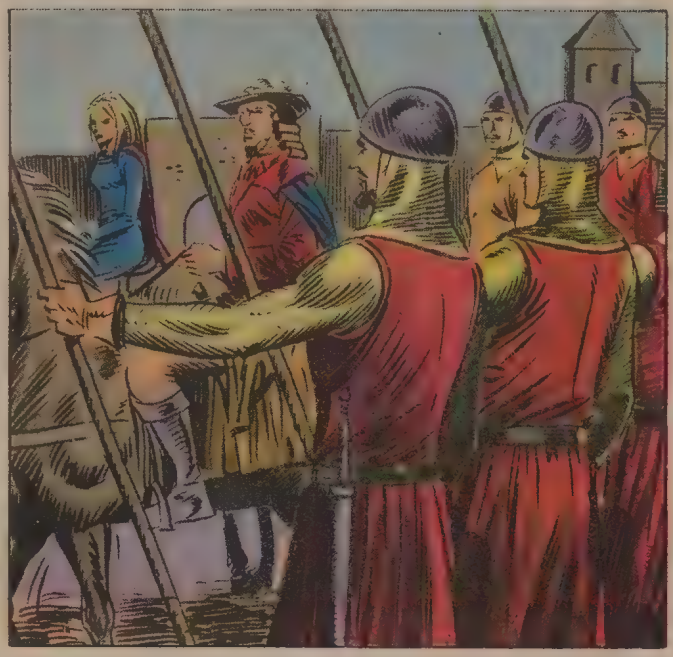

Kont Kinis o sabah erken kalkmış, ava çıkmak için hazırlanmıştı...

Yaban ördeklerinin vakitsiz olarak göründüğü Emma gölü dolaylarının ördekle dolu olduğu Kont'a haber verilmişti..

Kont Kinis bu av partisinde, Prenses Verena'nın da bulunmasını istemişti..

Kontes Lilian bunu duyunca çılgına döndü..

Kocasının av partisine kendisini çağırmaması kadına çok ağır geldi.

Avluda otuz kişilik bir askeri birlik, saraydan çıkan Kont Kinis ile Verena'yı selamlarken, Kontes Lilian bu sahneye pencereden nefretle bakıyordu..

Kocasının askerlerin arasından geçerken Verena'ya aşırı bir saygı gösterdiğini gören Kontes Lilian'ın rengi iyice sarardı, soldu.

Başını odanın içine çevirdi, gözleriyle birini aradı..

Odanın köşesinde, sivri sakallı, sinsi bakışlı bir adam ellerini önüne kavuşturmuş bekliyordu.

Kontes öfkeden titreyen sesiyle :

-Her şey tamam mı Orsini? diye sordu.

Sivri sakallı adam :

-Emirleriniz yerine getirilmiştir madam, diye cevap verdi..

Kontesin gözlerinde kin ateş gibi yanıyordu :

-Demek Verena'nın bindiği atın eyer kayışını kesmeyi başardın?.. Aferin sana !..

-Hayır madam, kayışı kesmedim..

-Ya ne yaptın?

-Daha iyi bir şey yaptım.. Kayışı kesseydim, Verena'ya bir tuzak hazırlanmış olduğu anlaşılır ve bizim de başımız derde girebilirdi..

Kontes Lilian adamın üzerine yürüdü, kolundan tutarak öfkeyle sordu :

-Söylesene ne yaptın?

Orsini sakindi. Kupkuru bir sesle cevap verdi :

-Verena ölecek madam !. Bunda kuşkunuz olmasın !.. Bir kaza olacak.. Bindiği at gemi azıya alıp kuduracak.. Kuduran bir atın yakalanmasına, zaptedilmesine imkân yoktur sayın Kontes.. İkisi de parçalanacak !..

Kontesin gözlerinin içi güldü, sesi heyecandan düğümlendi :

-Eğer bu dediklerin olursa, seni zengin ederim, Orsini !

Sivri sakallı adam sinsi sinsi güldü, emin bir tavırla :

-Olacak madam, bana güveniniz ! dedi.

Kontes Lilian tekrar pencereden, avluda Kontun yanında yürüyen Verena'ya derin bir kıskançlıkla baktı. Onu yamyamlar gibi yemek istedi.. Çünkü bahar

gibi, çiçek gibi iç açıcı nefes kesici bir kızdı.

***

Sıcak bir günün başlangıcı idi. Güneş hayli yükselmişti. Kırlardan, yeşil çimenlerin üzerinden hafif bir buhar yükseliyor gibiydi...

Her şey, tabiat, ağaçlar, tarlalar hep sessiz ve hareketsizdi. Gökyüzü bulutsuz ve parlaktı.

Kont Kinis, atını yanında süren Verena'ya :

-Babanız yaman bir avcı idi, dedi. Avların yerini herkesten iyi bulur, sıkıştırırdı. Domuzları, yaban keçilerini, tavşanları önüne katar, nefes bile aldırmaz, mızrağı sırtına ya da boynuna saplardı..

Bu sırada bir köyün yakınından geçiyorlardı..

Birden Kont Kinis'in yüzündeki gülümseme kayboldu, başını kaldırarak dikkatle ileriye baktı :

-Ne oluyor orada?

Köyden ayrılan yolun üzerinde bir kalabalık vardı. Askerler, iki adamı kıskıvrak yakalamış, sürüklercesine götürüyordu.

Etrafta biriken kalabalık bir köylü grubu hazin bakışlarla bu manzarayı seyrediyordu..

Kont Kinis atını kalabalığa doğru sürdü kafile de peşinden o yana aktı.

Askerlerin sürükleyerek götürdüğü zavallı iki köylü idi. Moraran gözlerinden, patlayan dudakların - dan bir hayli hırpalanmış oldukları anlaşılıyordu . Ağızlarından kanlı salyalar akıyordu. Gözlerinde nefretten de ötede müthiş bir ifade vardı..

Kont Kinis azametle sordu :

-Ne oluyor? Neden götürüyorsunuz bu adamları?

Askerler, Kont Kinis'i tanıyınca titrediler, toparlandılar :

-Emirlerinize karşı geldikleri için onları tutuk - ladık efendimiz..

Kont Kinis'in kaşları çatıldı, yüzü gerildi :

-Emirlerime mi karşı geldiler? Hangi emirleri - me?

-Buyruğunuz üzerine her bahar topladığımız ver - giyi vermediler efendimiz. Açız dediler. Konta vere - cek paramız yok dediler...

Kont Kinis, karanlık bakışlarını iki köylüye çe - virdi :

-Yaa? Demek böyle dediniz? Vergi vermek iste - mediniz?

İki köylü titriyordu. Kont Kinis'le karşı karşıya gelmek onları ürkütmüştü. Yaşlıca olanı, heyecandan boğulurcasına cevap verdi :

-Biz fakir insanlarız efendimiz.. Kendi geçimi - mizi zor sağlıyoruz. Çoluk çocuğumuz açlık ve sefa - letle pençeleşiyor. Bir de bu ağır vergiler belimizi i- yice büküyor.

Laybah köylülerinden olan iki adamdan genç olanı hazin hazin içini çekti :

-Merhametinize sığınıyoruz efendimiz. Biz bu ağır vergileri ödeyemeyiz. Açlıktan ölürüz o zaman... Bağışlayınız bizi.. Biz vergi ödeyerek değil ama, Türkleri size yakalatarak kulluk görevimizi yaptık..

Kont Kinis, 900 Türk akıncısını Laybahlıların kendisine haber verdiklerini ve tuzağa düşürülmesinde yardımcı olduklarını hatırladı. Ama o başka iş, vergi ödemek başka işti.. Soğuk bir tavırla askerlerine emretti :

-Bırakın onları !

İki köylü sevinçle sordu :

-Bizi serbest mi bırakıyorsunuz?

Kont Kinis, garip bir şekilde gülümsedi .

Askerlerin, kollarını sıkan parmaklarının gevşediğini hisseden tutuklular :

-Tanrıya şükürler olsun! dediler ve Kont'un fikrinden vazgeçebileceği korkusuyla koşarak oradan uzaklaşmaya başladılar...

İşte o an, beklenmedik bir şey oldu..

Kont Kinis'in, iki zavallıyı serbest bırakmasına hayret eden Verena birden irkildi.

Havada, insanın kanını donduran bir yınlama duyuldu.. Arkası dönük koşmakta olan iki köylüden biri sendeledi, ayakta sallandı, sonra tozlu yola yuvarlandı...

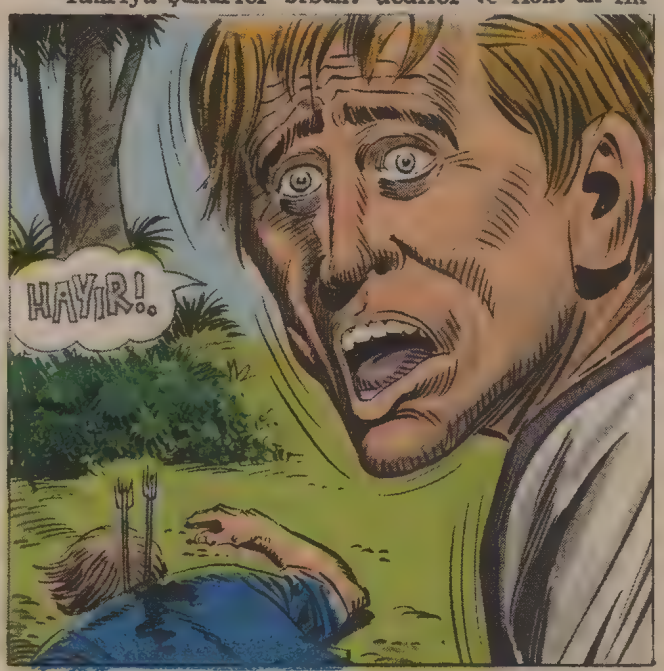

Ensesine saplanan iki okun açtığı yaradan kan fışkırıyordu..

Arkadaşının vurulduğunu gören öteki köylü, dehşet içinde durdu, başını çevirerek korku ile geriye baktı.

Bütün vücudu titriyordu..

Kont Kinis'e dikilen bakışlarında tarif edilmez bir nefret vardı. Düşürüldükleri oyunu anlamıştı..

Kont Kinis, yanındaki iki yaman okçusuna bir işaret daha verdi..

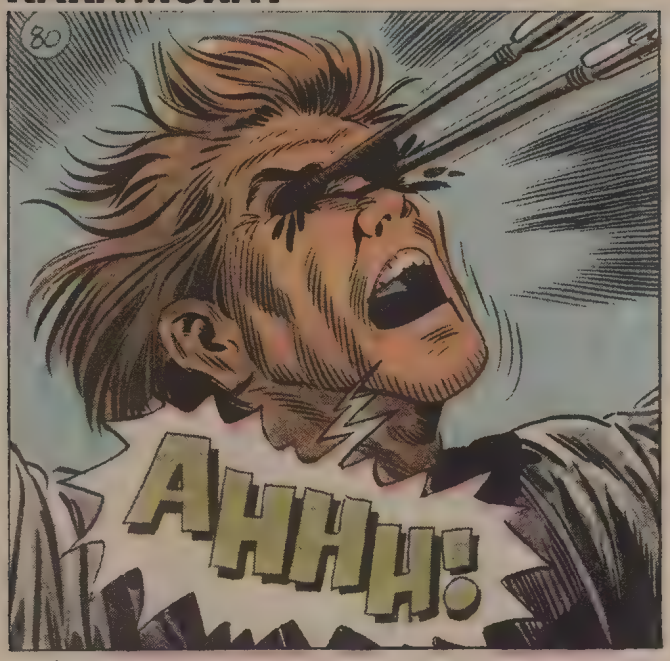

İki ok birden yeniden havada vınlayarak uçtu...

...Ve köylünün iki gözüne saplandı..

Korkunç bir feryat orada bulunanların kanını dondurdu..

Saplanan oklar, sanki adamın gözlerinden dışarı fışkırıyormuş gibi görünüyordu..

Delinen yerlerden müthiş bir kan ırmağı boşandı, zavallı köylü bir saniye kadar ayakta sallandı, sonra cansız yere yuvarlandı..

Dehşet verici olayı gören halk, korkudan titriyordu... Hepsinin gözlerinde tarifsiz bir korku vardı. Büzülen ağızlarından acı feryatların fışkırmaması için dişlerini sıkıyorlardı.

Kont Kinis vahşi bir kahkaha attı :

-Bu herkese ders olsun!.. Vergi vermemenin cezası ölümdür..

Korkunç olay, Verena'yı sarsmıştı.. İçinden Kont Kinis'e karşı büyük bir kızgınlık ve nefret duydu ...

Bu hareket karşısında ürpermiş, sinirleri gerilmişti.

Köylünün gözüne saplanan oklar, birden babasını hatırlattı genç kıza... Baron Verter de tıpkı böyle can vermişti... Verena kanlı olaylardan nefret ettiği halde, babasının katilinin de aynı şekilde ölmesini istiyordu.. Bunun için, Kont Kinis'in bu canavarlıklarına dayanması gerektiğini düşündü... Yan yana yatan iki ölüye bakarak:

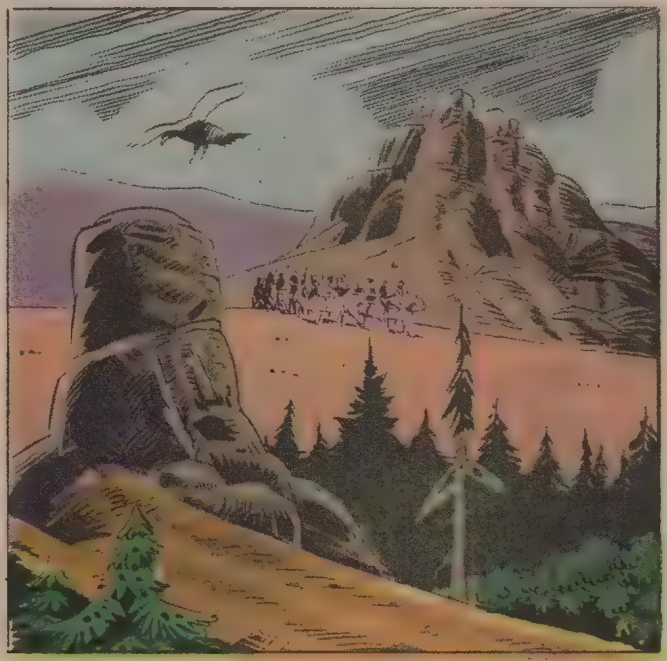

-Ne müthiş şey !. diye mırıldandı ..

Kont Kinis'in göğsünden sevinçli bir hırıltı çıktı:

-Ne müthiş av!. demek istediniz herhalde.. Evet, gerçekten müthiş bir av oldu bu..Doğrusu av partimiz iyi başladı... Haydi , şimdi bizi bekleyen öteki hayvanlara koşalım...

Köyü geride bırakarak ormanın kenarından dolaşan yolda ilerlemeye başladılar...

Bu sırada telâşlı bir kanat çırpışı duyuldu... Bir keklik havalanıp başlarının üstünden geçti...

Kont Kinis kuşa baktı...

Yanı başında at süren bir asker Konta elindeki arkebüzü (Çakmaklı tüfeği) uzattı.

Kont aldı, dipçiğini omuzuna dayayıp ateş etti.

Keklik Verena'nın atının ayakları dibine düştü.

Gerçekten iyi bir atıştı bu...

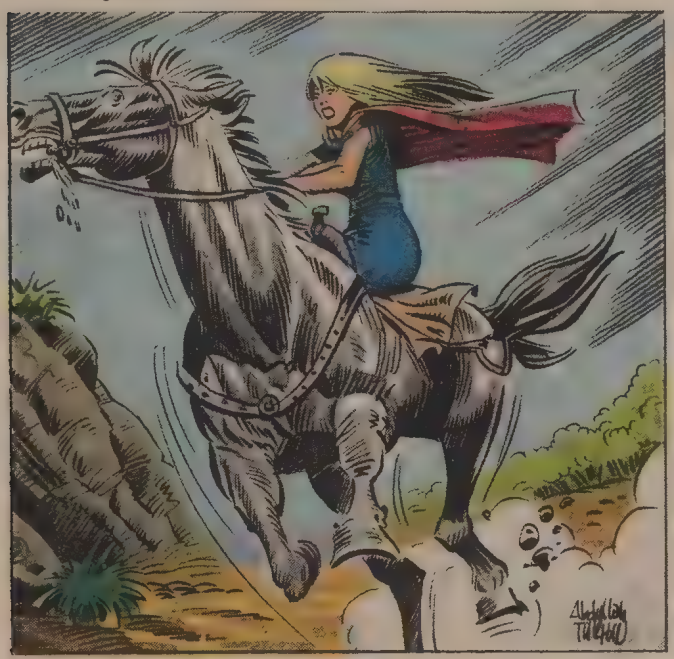

At o kadar hızla ileriye atılmıştı ki, zaptedilmediği takdirde, üzerindeki Verana'yı yere çarparak paramparça edeceği muhakkaktı.

Sonra, üç kilometre ötede Aldo uçurumları vardı. Bu gidişle Verena atla beraber beş dakikada oraya varırdı...

Genç kızı çok kötü bir akibet bekliyordu...

Arkasından at koşturan askerlerin ona ne faydası olabilirdi?

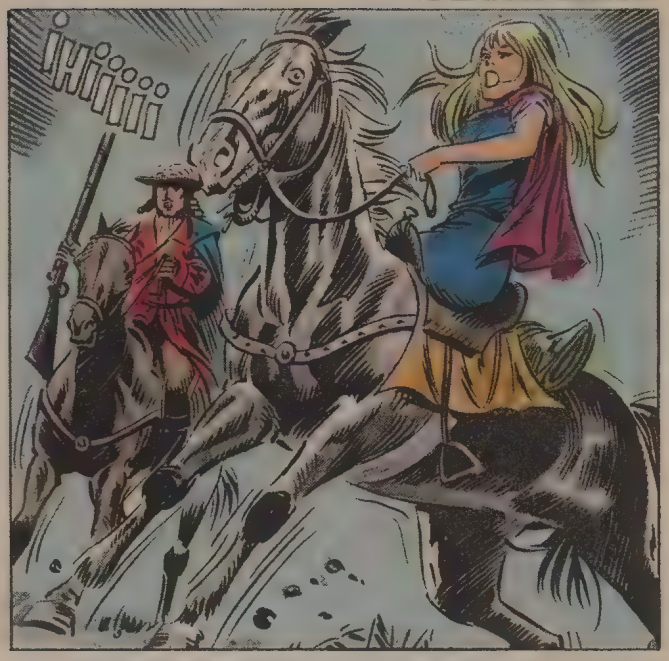

Fakat Kont Kinis, nişancılığıyla övünmeye fırsat bulamadı...

Korkunç bir kişneme ve müthiş bir çığlık duyuldu...

Kafile birden, ne olduğunu şaşırdı..

Verena'nın bindiği at ansızın gemi azıya alarak yay gibi gerildi, çılgın bir hızla ovaya doğru koşmaya başladı...

Herkes şaşırmıştı...

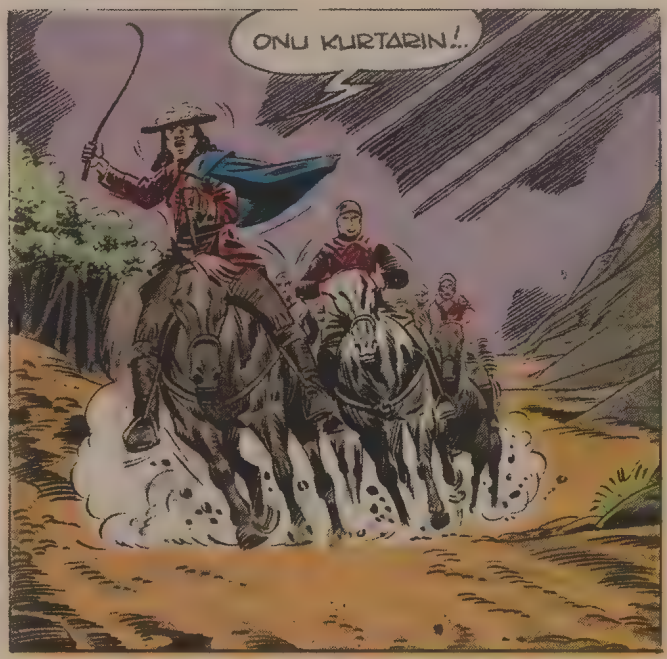

Kont Kinis çılgına dönmüştü...

Deli gibi âşık olduğu kızın karşı karşıya bulunduğu korkunç tehlike onun aklını başından almış gibiydi...

Atını devamlı mahmuzluyor, genç kızın peşinden koşarken, bir yandan da adamlarına haykırıyordu :

-Onu kurtarın !. Onu kurtarmanızı emrediyorum!.. Kurtaramazsanız topumuzu kazığa vururum !....

İçi ıstırapla sızlıyordu. Deli gibi bakan gözleri , gemi azıya alan atın üzerinden düşmemek için büyük çaba sarfeden Verena'ya dikilmişti. İri ter damlaları Kont'un yüzünde parlıyor, atını kamçılıyor, kamçılıyordu...

Ama kızın bindiği ata yetişmek imkânsızdı. Adeta uçuyordu, her geçen an aradaki mesafe biraz daha açılıyordu...

★★★

Kara Murat, ıssız dağ yolunda, atını tırısa kaldırmış gidiyordu... Onu birkaç metre geriden Şişman Mavro ile Akıncı Mahmut izliyorlardı...

Kara Murat seslendi :

-Mavro !.

-Buyrun beyzadem !.

-Daha çok yolumuz var mı ?

-Hancının söylediğine göre üç saatte Tamışvar'a varacaktık... İki saattir yolda olduğumuza göre, bir

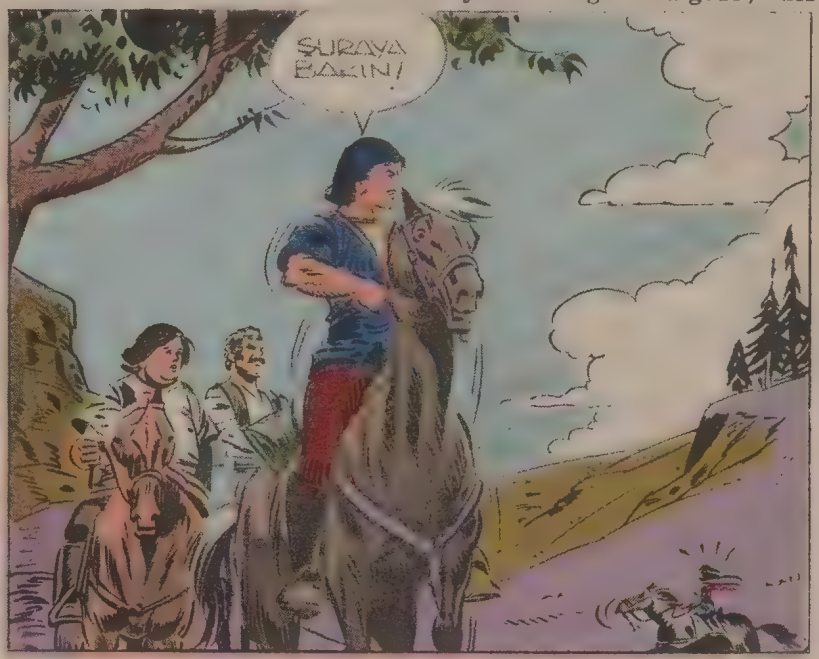

saatimiz kaldı demektir...

-Saat kaç dersin ?

-On iki..

-Nereden biliyorsun?

-Daha önce de söylemiştim beyzadem. Acıkan karnımın sesi bana hiç yalan söylemez...

Birden Kara Murat'ın atı kulaklarını dikerek kişnemeye başladı. Bir tehlike sezmiş gibiydi.

Kara Murat şaşırmış bir halde :

-Allah Allah !. Ne oldu bu hayvana? diye sordu...

Daha sözünü tamamlamamıştı ki, arkasından çılgın gibi koşan bir atın ayak seslerini duydular...

Üçü de aynı anda dönüp geriye baktı.

Gemi azıya almış bir at rüzgâr gibi koşuyordu.

Atın üstündeki süvari , boş yere hayvanı zaptetmeye çalışıyor, fakat bir türlü durduramıyordu...

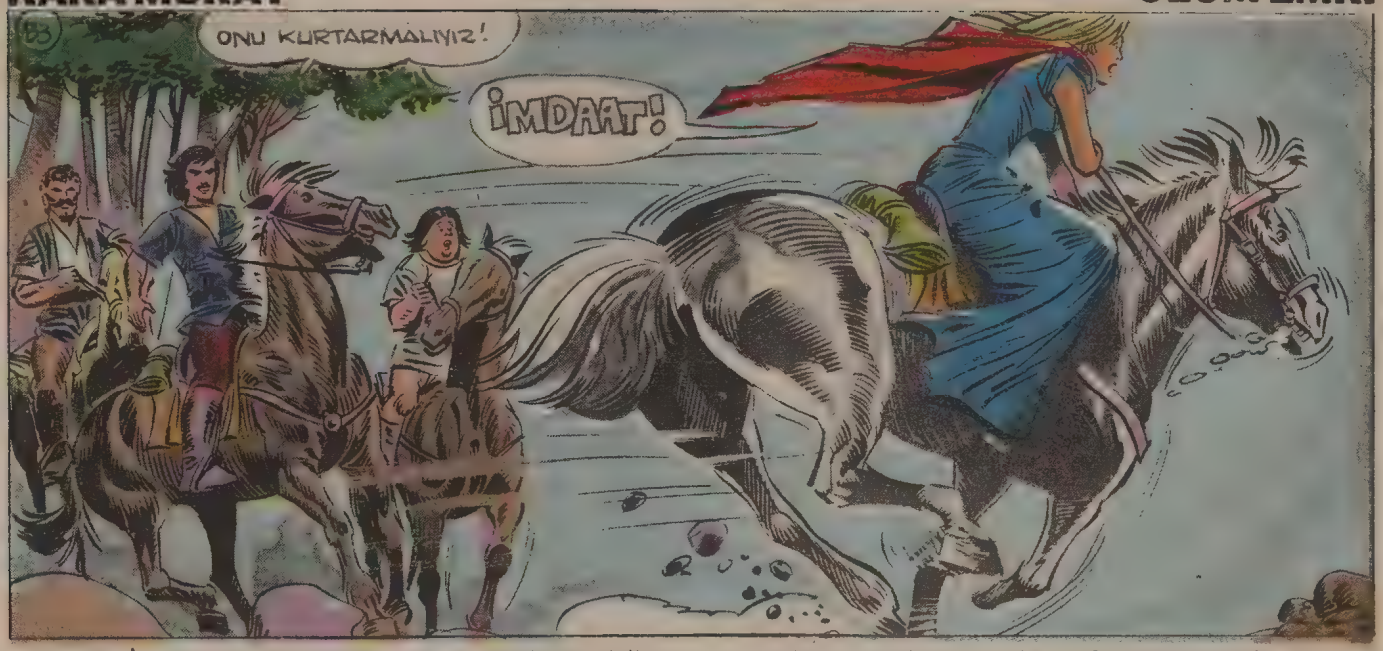

Bir yandan da ölüm tehlikesi karşısında duyduğu korku ile dehşet çığlıkları atıyordu :

-İmdaat !. İmdaat !.

Kara Murat hayret dolu bir sesle :

-Vay vay !. Bu bir kadın !. dedi...

Şişman Mavro üzüntü ile yüzünü buruşturdu :

-Zavallı ölecek !.

Akıncı Mahmut da "Yazık" der gibi başını salladı

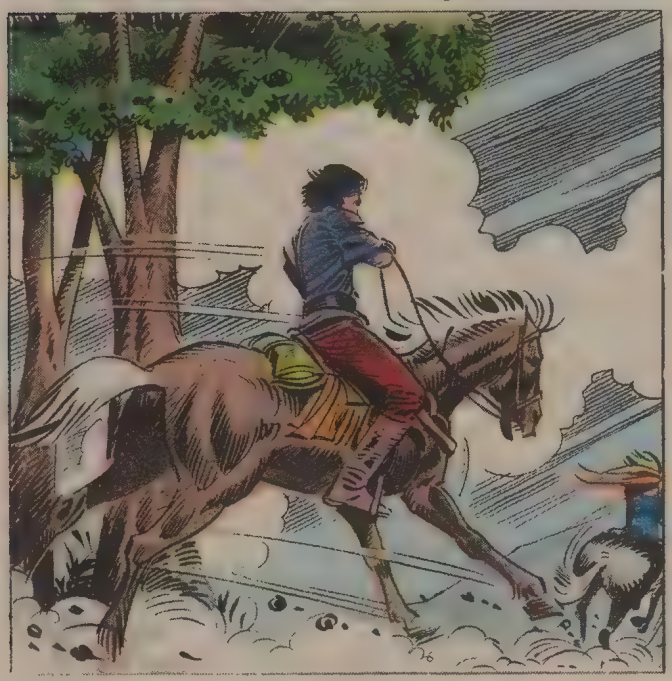

şaltı, atını topukladı, cins hayvan ok gibi fırladı...

Akıncı Mahmut umutsuz bir sesle :

-Kendini boşuna yoruyor !. Yetişemez dedi...

Şişman Mavro, Mahmut'un açık bir tarafını yakalamış olmanın sevinciyle hemen atıldı :

-Ben yetişir diyorum. Bahse girer misin ?

Akıncı Mahmut alaylı bakışlarla Mavro'yu süzdü.

-Sen deli misin be şişko ? O at çıldırmış !. Gör-

Çılgın at, yıldırım gibi yanlarından geçti.

Bu koşuşun bir felâketle biteceği anlaşılıyordu.

Kara Murat içini çekti :

-Zavallı !. Ya bir ağaca çarpacak, ya yere düşüp parçalanacak...Onu kurtarmalıyız...

-Fakat nasıl ? Yetişmenin imkânı yok !.

-Bir insanı göz göre göre ölüme terk edemeyiz..

Kara Murat bunu söyler söylemez dizginleri bo-

müyor musun ne kadar hızlı gidiyor ?

-Nene gerek !... Benim efendimi benden iyi mi tanıyacaksın ? Var mısın üç altın bahse ?

-Varım...Yazık olacak paralarına...

Şişman Mavro bıyık altından memnun memnun gülümsedi. O Kara Murat'ın, kaldıramayacağı yükün altına girdiğini hiç görmemişti...

Fakat o ne ?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 MAYIS 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 70 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

Kara Murat, gemi azıya alan atın gittiği yönün tam tersine sürüyordu atını...

Akıncı Mahmut şaşırmış bir halde ona baktı :

-Bu nereye gidiyor böyle?

Şişman Mavro da duruma hayret etmişti. Buna rağmen Kara Murat'ın yanlış bir iş yapacağına aklı kesmediğinden :

-Bir bildiği vardır her halde ! dedi.

O, gemi azıya alan atın arkasından yetişmenin imkânsız olduğunu bir bakışta kavramıştı...

Bir saniye içinde etrafına göz gezdirmiş, hemen durum muhakemesini yapmış ve kararını vermişti..

Bulundukları yol alçalıyor, ileride geniş bir kavis çizerek dönüyordu...

Kara Murat bunu görmüştü... Şöyle düşünüyordu:

"-Atın yolu takip etmesi lâzım. Şu halde, bu yöne

Bir yandan da derin bir acı ile :

"Acaba paraları kayıp mı ediyorum?" diye düşündü...

Kara Murat'ın atı yıldırım gibi koşuyordu... Sanki kasırga kesilmişti. Yelelerinden terler boşanarak, ağzından köpükler saçılarak uçuyordu.

Gerçekten, Kara Murat'ın atını ters yöne sürmesinde büyük bir ustalık, ince bir düşünüş vardı...

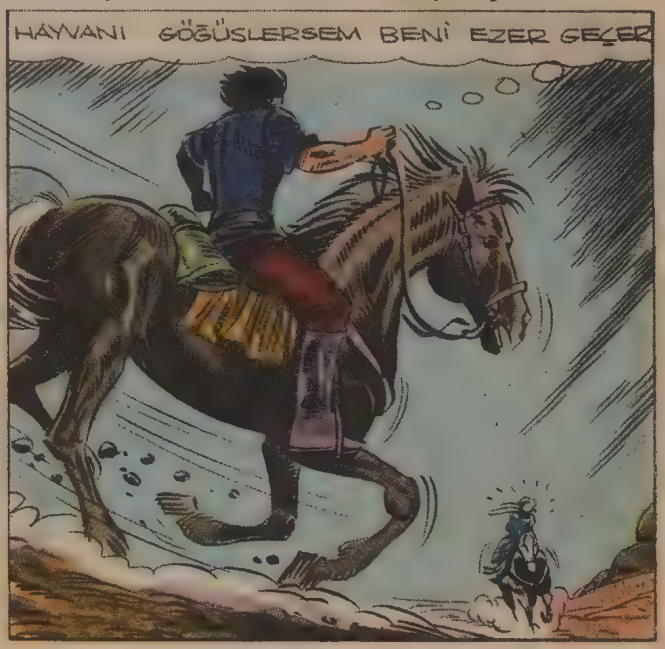

gidersem onun önüne çıkacağım demektir... Hayvanı göğüslersem beni ezer geçer... En iyisi önünden koşup, bana yetişmesini beklemek olacak..."

Gerçekten Kara Murat tepeyi aşıp, yola çıktığı anda, at dönemeci daha yeni dönmüştü. Üzerindeki kızın uzun saçları da, hayvanın yeleleri gibi havada uçuyordu... Bir yandan da canhıraş çığlıklar havayı tırmalıyordu :

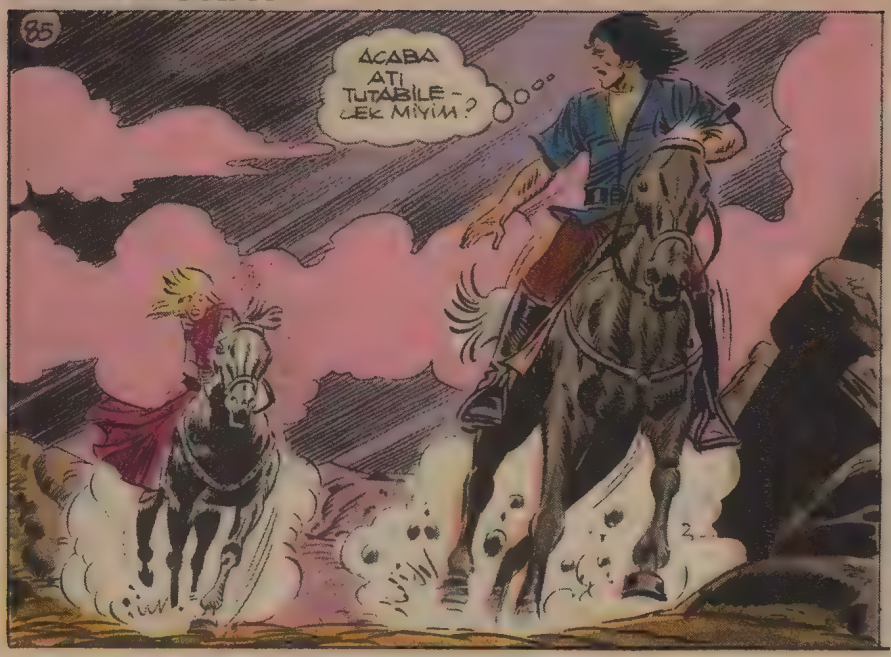

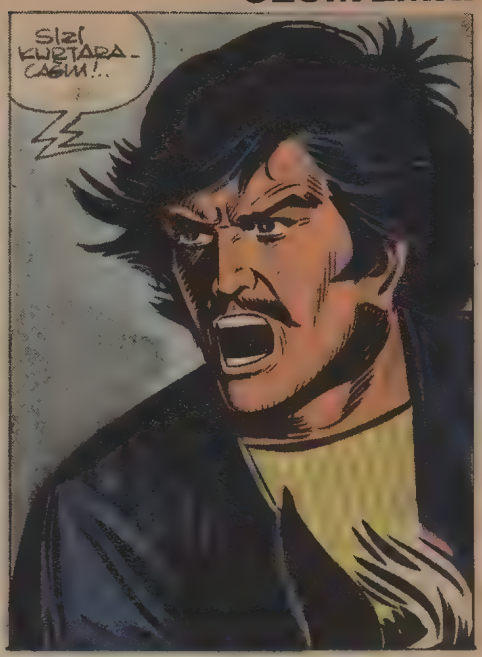

-İmdaat ! İmdaat !

Kara Murat atını dolu dizgin sürerek çılgın atın kendisine yetişmesini bekledi...

Mesafe yavaş yavaş azalıyordu...

Ha yetişti...Ha yetişecek...

Kara Murat acaba atı tutabilecek mi?

Tutsa bile zaptedebilecek mi?

İşte yetişti azgın hayvan...

Şimdi iki at yan yana koşuyordu...

Koşmuyorlar, uçuyorlardı...

Sanki iki hayvan da kanatlanmıştı...

Kara Murat atın üzerindeki Verena'ya :

-Sıkı tutunun, sizi kurtaracağım ! diye bağırdı...

Onun bu sesini kız da duydu mu, belli değil...

Belki duymadı ama, onu gördü :

Birdenbire yanında beliren delikanlıya umutla, sevinçle baktı...

Nereden çıkmıştı?

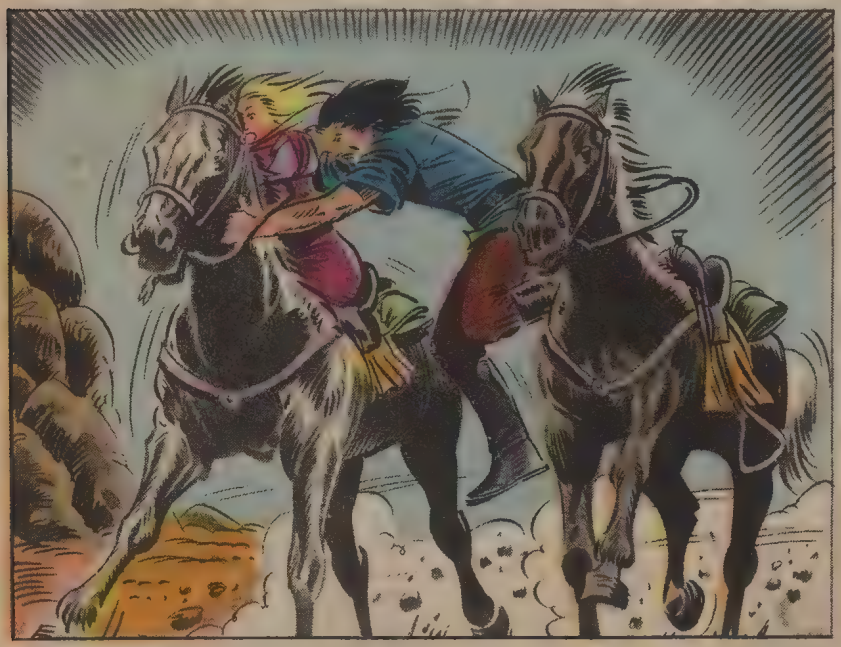

Cin miydi, şeytan mıydı?

-Kara Murat hızlı bir hamle yaptı ve at tam yanıbaşında iken atılıp boynuna sarıldı...

Binicisiz kalan Kara Murat'ın atı, birden çok gerilerde kaldı...

Şimdi azgın at, boynuna asılan Kara Murat'ı da sürükleyerek koşmasına devam ediyordu.

Delikanlının yere çarpan dizleri yara bere içinde kaldı..Fakat atın boynuna sarılan kollarını, her geçen an biraz daha kuvvetle sıkıyor, hayvanı nefessiz bırakıyordu..

Buna rağmen koşuyordu at...

İleride kayalıklar görünmüştü..Kayaların hemen ötesi uçurumdu.

Kara Murat uçurumu bilmiyordu..Kayaları görünce:

-"Eyvah! Çarparsak mahvolduk!. "diye düşündü..

At yavaş yavaş yorulmaya başlamıştı..Buna rağmen yine de ok gibi gidiyordu...

Kayalara çok az mesafe kala,ağır baskı altında kuvvetsiz kalan at birden yavaşlamaya başladı, bir kaç defa soludu ve ağzından köpükler saça saça durdu.

Kara Murat atın devamlı başını salladığını,acı içinde kişnediğini görünce "Bu hayvanı iyice muayene etmek lâzım"diye düşündü.

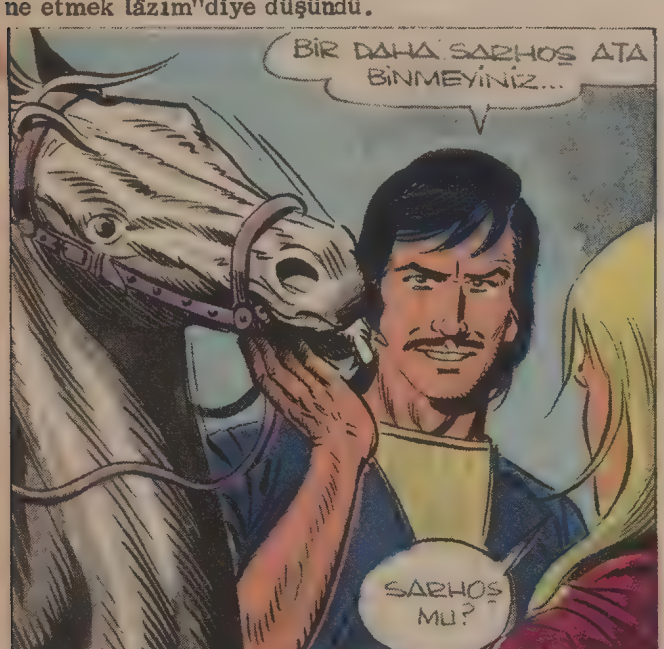

Kara Murat genç kıza cevap vermedi..Büyük bir merakla atın ağzını açtı,dikkatle kokladı,sonra gülümseyerek:

-Bir daha sarhoş ata binmeyiniz! dedi..

Verena şaşırdı:

-Sarhoş mu?Ne demek istiyorsunuz?

Kara Murat tam ona cevap vermek üzereyken birden irkildi...

Aman Allahım,bu kız...

Yüzü,geçirdiği büyük tehlikenin verdiği korku ile sapsarı kesilen,vücudu tepeden tırnağa titreyen genç kızı,kuvvetli kollarıyla,atın üzerinden alarak yere indirdi:

-Artık korkmayınız,tehlike geçti!.

Verena,tekrar hayata dönmenin sevinci içindeydi. Soluk bir gülümseme yüzünü aydınlattı,minnet dolu bir sesle:

-Teşekkür ederim,hayatımı kurtardınız,dedi.

Bu kız,öldürdüğü Baron Verter'in kızı değil mi?

Evet...O..Ta kendisi...

Delikanlı genç kızı daha yeni tanımıştı.

İçine düştüğü şaşkınlık o kadar ani ve o kadar derin oldu ki,az daha:

-Siz burada ne arıyorsunuz? diye soracaktı...

Verena Kara Murat'ın bu haline bir anlam verememişti.Merak dolu bakışlarla onu süzdü:

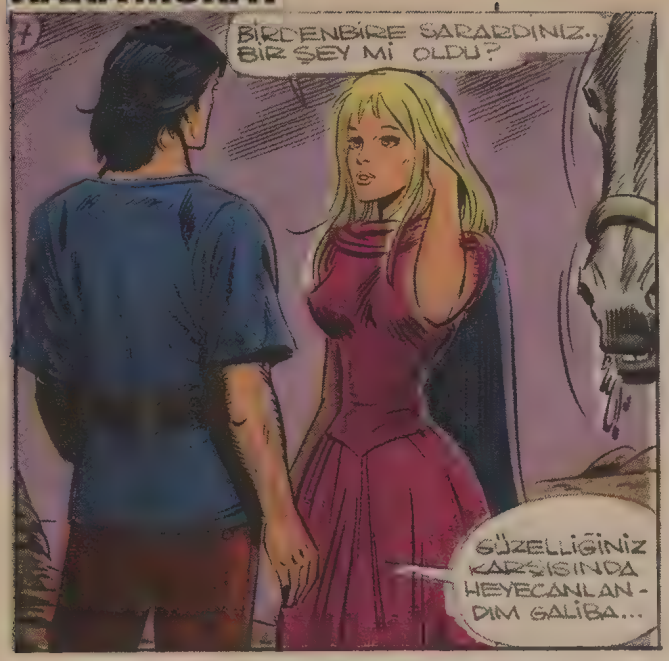

-Ne var? Birdenbire sarardınız? Bir şey mi oldu?

Kara Murat kendini toparladı, işi şakaya vurdu:

-Yoo, hayır, hiç bir şey yok.. Güzelliğiniz karşısında heyecanlandım galiba...

Kızın yüzündeki sarılık gitti, yerini tatlı bir pembelik aldı. Hafifçe gülümseyerek:

-Teşekkür ederim, dedi. Çok naziksiniz.. Hayatımı kurtarmak için kendi hayatınızı tehlikeye attınız. Bu iyiliğinizi ömrüm oldukça, unutmayacağım...

Kara Murat:

-Unutun artık bunu, dedi. Sözünü etmeye bile değmez.. Korkulu bir rüya gördünüz o kadar.. Her şey geçti, yalnız az önce de söylediğim gibi bir daha sakın içkili ata binmeyiniz!..

-İçkili at mı? Yani atım içki mi içmiş?

-Kendi içmemiş elbette.. İçirilmiş... Adamakıllı sarhoş... Sabah yem verilirken önüne su yerine şarap koymuşlar. Alkol, atları fena halde azdırır. Son derece tehlikelidir. İçkili ata binmek intihar etmek demektir..

Genç kızın rengi tekrar soldu, yüzünde ciddi bir endişe belirdi:

-Demek beni öldürmek isteyenler var?.

-Öyle görünüyor!...

Genç kız öfkeyle titredi:

-Alçaklar! diye bağırdı. Sonra gözlerinde korkunç bir kinin ışıltısı belirdi, hazin ve karanlık bakışlarla atı süzdü, kendi kendine mırıldandı:

-Kimbilir, belki de Kara Murat'ın işidir bu!..

Kara Murat, kendi adını duyunca öyle şaşırdı ki, birden bıçak yemiş gibi sarsıldı, titredi. Bu ne demek oluyordu?

Heyecanını gizlemeye çalışarak ilgiyle sordu:

-Kara Murat mı dediniz? Kimdir o?

Verena boğuk ve vahşi bir sesle:

-Babamın katili!, dedi. Babamı öldürdüğü gibi beni de öldürmek isteyebilir..Ondan başka düşmanım yok ki...

Hatıraları, duyduğu nefret ve kini artırıyor gibiydi..Küçük yumruklarını sıkarak, bağırdı:

-Fakat beni öldüremeyecek..Ben onu öldüreceğim...

-İyi ama, dedi Kara Murat..Sözünü ettiğiniz adam, nasıl bulunduğunuz yere girip, atınıza şarap vermiş olabilir?

Verena acı acı güldü:

-Şeytan gibi bir hayduttur o..Yüzlerce kişinin önünde babamı öldürüp, nasıl ortadan kaybolduysa, bunu da pekâla yapabilir..

Kara Murat dudak büktü:

-Desenize yaman bir adam...

-Bir canavar!.

-Demek o kadar korkunç...

Verena "Evet"derken yüzü gerildi, dudakları mosmor oldu, sonra:

-İşler kızışıyor..diye devam etti. Kara Murat, Tamışvar'a geldiğine göre savaş başladı demektir!..

Kara Murat genç kızın güzel yüzünü inceler - ken içinden:"Bana karşı büyük bir kin ve nefret du - yuyor..Allahtan sadece adımı biliyor. Babasını öl - düren adamla, kendisini ölümden kurtaran adamın aynı kimse olduğunu bilse güzel yüzü kimbilir nasıl şaşkınlıkla karışırdı?"diye düşünüyordu.

Bu sırada, uzaktan, kalabalık bir kafilenin dört nala yaklaşmakta olduğunu görerek, Verena'ya döndü:

-Yanılmıyorsam adamlarınız sizi almaya geli - yorlar..Bana ihtiyacınız kalmadı..İzin verirseniz ben gideyim!, dedi.

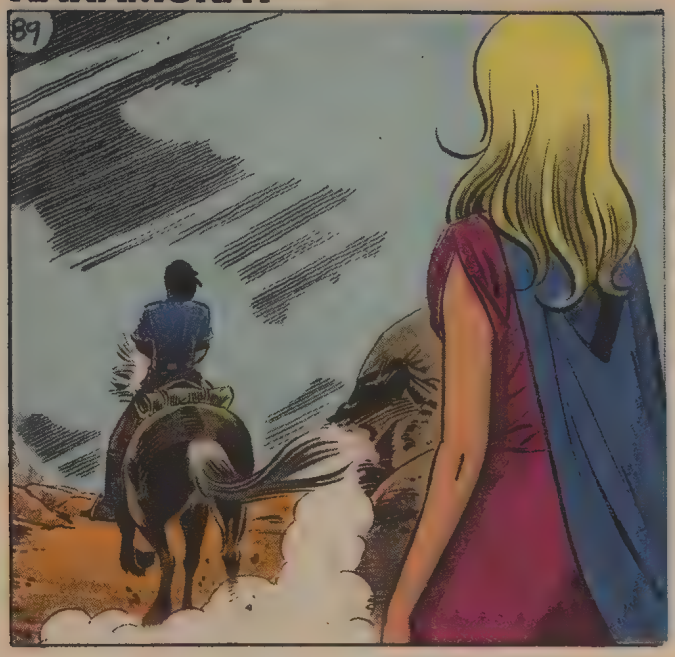

Hafifçe eğilerek genç kızı selâmladı, sonra koşarak peşlerinden gelip, birkaç adım gerilerinde durmuş olan atına doğru yürüdü..

Verena, yaklaşmakta olan kafileye baktığı sırada, Kara Murat çevik bir hareketle atına atlayıp uzaklaşmıştı bile...

Genç kızın:

-Nereye gidiyorsunuz? Durun bir dakika.. diye seslendiğini duymadı bile...

-Nasıl durdurabildin azgın atı?

-Ben durdurmadım.. Bir yabancı kurtardı beni..

Kont Kinis bağırdı:

-Kimmiş o? Mükâfatlandırmak isterim!

-Gitti!.. Yazık ki, o telâş arasında adını bile soramadım..

Verena artık iyice sakinleşmişti.. Heyecanı yatışmış, korkusu dinmiş, rengi yerine gelmişti. Şimdi içinde tuhaf bir sıkıntı vardı.. Elini alnına götürerek, kendini kurtaran genci düşünmeye başladı..

Bu sırada Kont Kinis adamlarının başında:

-Verena! Verena! diye bağırarak atını ona doğru sürüyordu.

Genç kızın kurtulmuş olduğunu görünce sevincinden deli gibi oldu:

-Verena! Kurtuldun ha! Şükürler olsun! Bu bir mucize!

Verena hazin bir gülümsemeyle cevap verdi:

-Kurtuldum Kont!

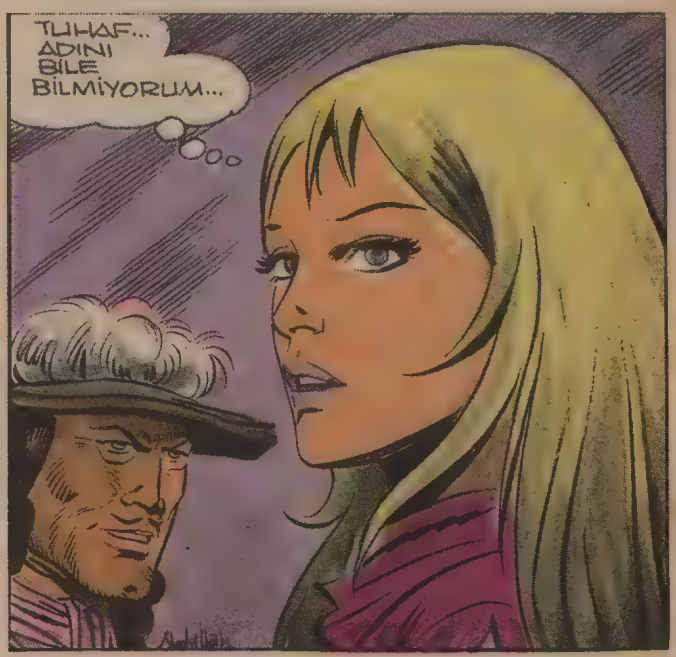

Daha önce bir yerde görmüş müydü onu?

Hayır! Hiç tanımıyordu.

Ne kadar yakışıklıydı.. Üstelik çok akıllıydı.. Bir bakışta, ata şarap içirilmiş olduğunu anlamıştı..

Onun adını sormadığına, kimliğini, nerede kaldığını öğrenmediğine üzüldü...

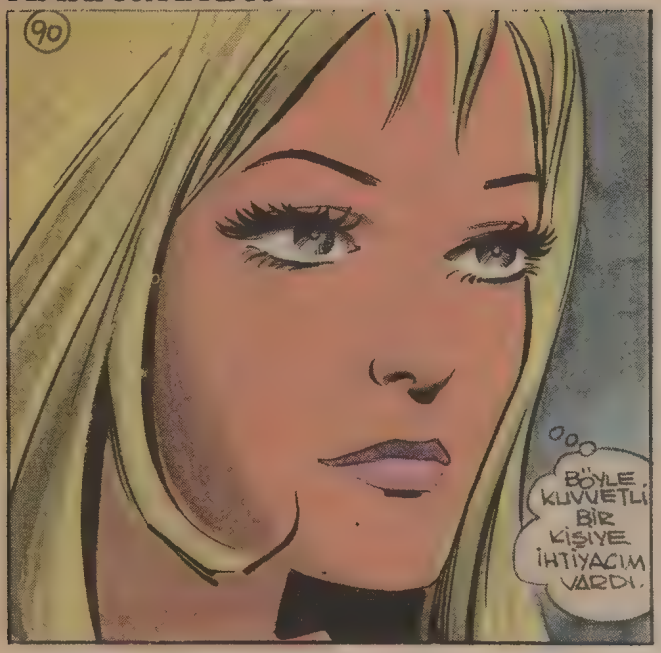

Bunun bir nankörlük olduğunu kendi kendine iti - raf etti..

Ölümü göze alarak kendisini kurtaran adama bir mükâfat vermesi gerekmez miydi?

Hem, böyle akıllı, güçlü bir adama son derece ihtiyacı vardı..

Korkunç bir düşmanı olduğu halde, hiç bir muhafızı yoktu. Böyle yaman biri işine yarayabilirdi...

Yazık!. Kaçırmıştı fırsatı!.

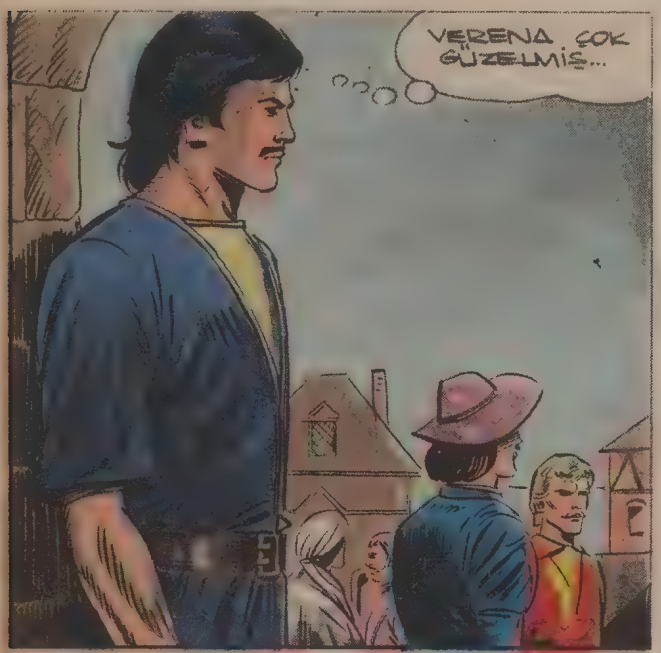

Sokaklarda dolaşırken, kafasının içinden atama - dığı bir hayalin bütün düşüncesini kapladığını hayretle fark etti.

Verena'yı unutamıyordu...

Onun korku ve endişe dolu güzel bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu bir türlü.

Bu bakışlarda, kendisini çeken, ruhuna, benliğine giren, kanına karışan gizli bir güç vardı sanki...

Sonunda, bir otelin bahçesine otu rup kendisine ye-

* * *

Kara Murat, Verena'yı ölümden kurtardıktan sonra bir süre Şişman Mavro ile Akıncı Mahmut'u aradı, bulamayınca şehrin yolunu tuttu. Aynı otele gide - cekleri için buluşmaları zor olmayacaktı...

Tamışvar'a vardığında akşam oluyordu. Şehrin caddeleri hareketli ve kalabalıktı..

Atını, Büyük Mario Oteli'ne bıraktıktan sonra yürüyerek şehirde gezmeye çıktı..

mek ısmarladı. Yemeği beklerken yine Verena'yı düşünmeye devam etti..

Neden onu düşünüyordu?

Neden ona tekrar rastlamak istiyordu? Kalbinin üstünde neden böyle bir arzu rüzgârı esiyordu? Kı - zın hayalinin, kalbindeki bütün boşluğu doldurduğunu hissediyordu.

Ne yazık ki, onunla yıldızlarının birleşmesine imkân yoktu...

Çünkü babasını öldürürken, genç kızın korkudan gerilen yüzünde, dehşetten kararan gözlerinde beliren o müthiş kinin silinmesi olanaksızdı... Bunu biliyordu...

Birden, sokakta gürültü koptu...

İleriden bağırıp çağırarak bir sürü insan geliyordu.. Korkunç çığlıklar atarak koşuyor, küfrediyor, lânetler yağdırıyorlardı:

-Mezar soyguncusunu gebertmeli...

-Büyücüye ölüm...

-Alçaklara acınmaz...

-Hırsız! Katil! Canavar!

-Kafasını kopartalım!

Kalabalık bağıra bağıra koşuyor, insanların gözlerinde kin ve nefret ateşleri yanıyor, yüzlerinde ölüm dalgaları kabarıyordu.

Öfkeli kalabalığın önünde, ufak tefek, kambur bir

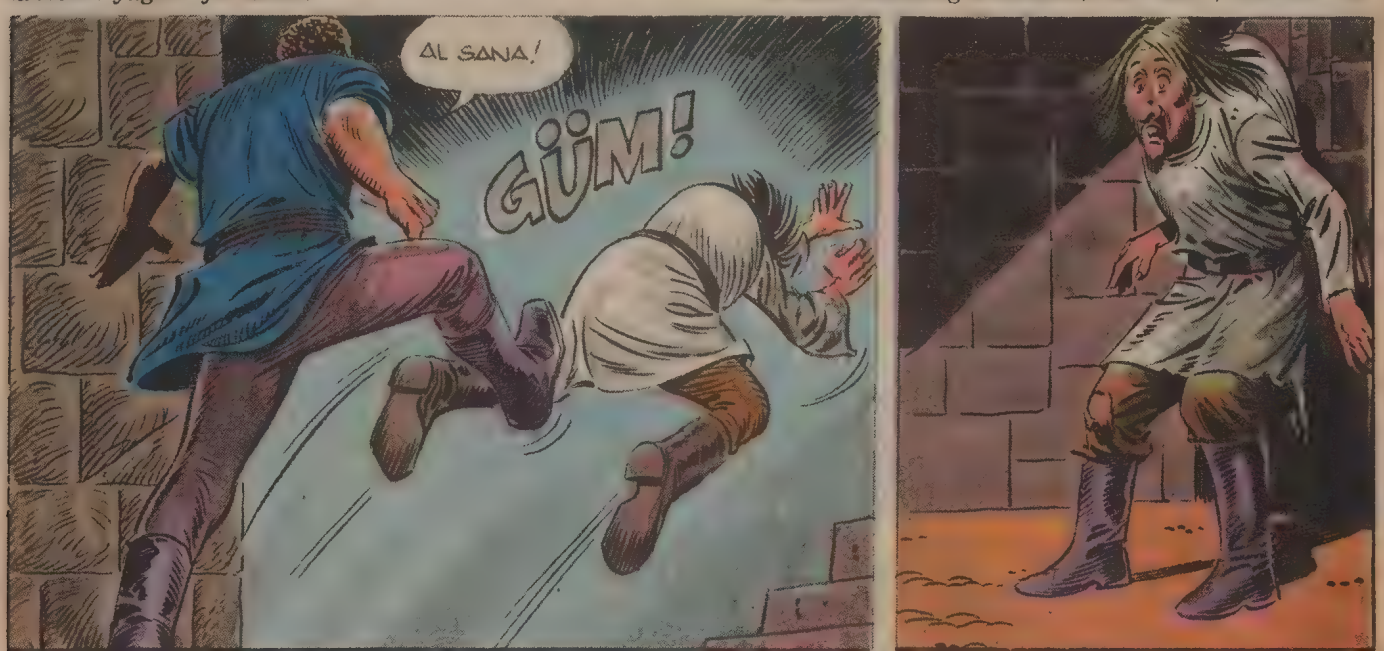

adam, fırtınanın önündeki yaprak gibi titriyor, düşe kalka kaçmaya çalışıyordu.

Bu büyücü Fema idi.

Kovalayanların başında koşan iri yarı bir adam ona yetişti, korkunç bir tekme savurdu.

Büyücü, sokağın taşları üzerine yuvarlandı.

Adam bağırdı:

-Allahını seven vursun!

Fakat Fema, halkın üzerine çullanmasına imkân vermeden top gibi ayağa fırlayarak tekrar insanüstü bir çaba ile kaçmaya devam etti.

Bir süre sonra, dili bir karış dışarıda, soluk soluğa durdu.

Artık koşmaktan yorulmuştu. Ölüm soğukluğunun yavaş yavaş bütün damarlarını doldurmaya başladığını hissediyordu. Gözlerinde müthiş bir ifade vardı.

Öfkeli kalabalık hâlâ bağırıyordu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 HAZIRAN 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 71 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

-Vurun!..Öldürün...

Büyücünün yaralarından kanlar akıyordu...

Elbiseleri paramparça olmuştu.

Güçlükle nefes alıyordu.

Göğsü körük gibi kalkıp iniyor, kuvveti azalıyor, bitiyordu..

Yere yuvarlanmak, kendini öfkeli halkın kızgın darbelerine terk etmek üzereydi...

Diz çöktü...

Yüzlerce yumruk havaya kalktı...

Artık sonu gelmişe benziyordu. İnecek darbeleri korkuyla bekledi.

İşte o anda şaşılacak bir şey oldu.

Genç bir adam, kalabalığın arasına yıldırım gibi daldı. Uzun kılıcı havada ışıklı daireler çizdi, yere çöken büyücü ile kalabalığın arasına öyle bir dikiliş dikildi ki, kudurmuş halk yığını birden durakladı. Hayret dolu homurtular yükseldi:

-Kim bu? Büyücüyü neden koruyor?

-Ölümüne mi susamış?

-Onu da gebertelim..

-Durun. Konuşalım onunla. Koruduğu adamın iğrenç bir büyücü olduğunu anlatalım..

En öndeki iri yapılı adam ileri doğru iki adım attı, yabancıya:

-Dostum..Kendine gel..Başını belâya sokuyor - sun? dedi..

Büyücüyü koruyan Kara Murat'tı. Yaşlı ve kambur bir adamın halk tarafından parçalanmak üzere olduğunu görünce yemeğini bırakarak yardımına koşmuştu. Sert bir sesle sordu:

-Bu adamı neden dövüyorsunuz?

Kalabalıktan birkaç kişi bağırdı:

-Dövmüyoruz!

-Ne yapıyorsunuz?

-Öldürüyoruz...

-Neden?

-O bir büyücüdür..Yeni gömülen bir ölüyü mezardan çıkarırken yakaladık..Kemiklerini kıra kıra geberteceğiz onu...

Büyücünün mezardan yeni gömülen bir ölüyü çıkarmaya çalıştığı doğruydu..Şimdiki gibi, o devirde de ilimle uğraşan kimseler cesetler üzerinde çalışarak tıp bilgilerini artırırlardı..

Büyücü diye anılan Fema, aslında devrinin bilginlerinden biriydi..

Halk, sihirle uğraşan, büyücülük yapan kimselerden hem korkar, hem nefret ederdi..

O devrin yasalarına göre büyücülüğün cezası ölümdü..

Ancak bu gibi kimseler çoğu zaman kontların, baronların, düklerin himayesinde yaşar, onlara hizmet ederlerdi. Kalabalığın önündeki adam homurdandı:

-Bana bak delikanlı..Sen de halis bir Hıristiyan isen, bizimle bir olup, şu büyücü denen iti gebertirsin.

Kara Murat'ın bakışları kararmıştı. O, böyle tehditler karşısında yılacak, giriştiği işi yarım bırakacak kimse değildi. Müthiş bir sesle gürledi:

-Ben bu zavallının öldürülmesini istemiyorum.. Haydi, şimdi geri basın..Geri basın diyorum size..

Kara Murat kılıcını havada döndürünce önünde, geniş bir alan açıldı...

Büyücü Fema, son anda kendisini ölümden kurtaran bu gence minnet dolu gözlerle bakıyordu..

İlk şaşkınlık geçtikten sonra kalabalık birden saldırıya geçti..

Fakat Kara Murat, halkla, büyücü arasında öyle sağlam duruyordu ki, yılan gibi ıslıklar çalan uzun kılıcı ile kimseyi yanına yaklaştırmıyordu..

Bununla beraber durumu pek parlak sayılmazdı.. Ne kadar usta ve güçlü olursa olsun bu öfkeli kalabalığa uzun süre dayanması imkânsız görünüyordu. Etrafındaki ölüm çemberi gittikçe daralıyor, her geçen an daha tehlikeli bir durum ortaya çıkıyordu...

Büyücü Fema birkaç dakika sonra halkın ayakları altında kalarak parçalanacaklarını anladı. Kara Murat'ı kolundan çekerek fısıldadı.

-Kalabalığı şuradan yarıp, karşıdaki evin kapısına ulaşalım delikanlı!

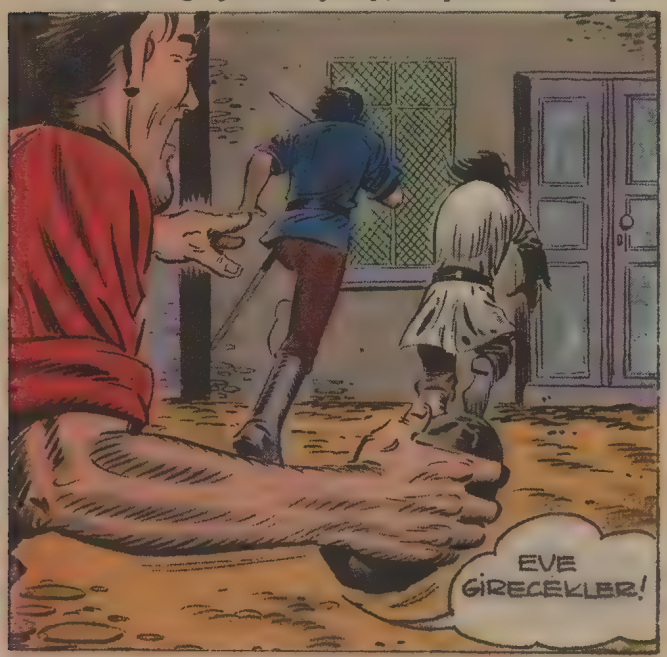

Kara Murat'la Büyücü Fema ok gibi kapıya atıldı...

Büyücü, belindeki kemerden evin anahtarını çıkarmaya çalışırken, Kara Murat bir tekmede kapıyı ardına kadar açtı:

-Haydi..Gir içeri büyücü!

Fema hızla kapıdan içeri atıldı..

Avlarının ellerinden kaçmak üzere olduğunu gören halk öfkeyle bağırarak saldırdı:

-Neden o?

-O ev bana aittir..İçeri girersek kurtuluruz..

-Peki öyleyse..Beni takip et...

Kara Murat çevresini saran halkın üzerine yıldırım gibi indi..Kılıcı şimdi daha hızlı işliyor, her inip kalkışında birkaç kişiyi yaralıyordu...

Bu müthiş saldırı karşısında çember yarıldı ve

-Tutun! Kaçıyorlar!

-Vurun! Öldürün!

-Kapıya yüklenin!

Kara Murat kapıdan girmek üzereyken durdu, geri dönerek kalabalığın saldırısını püskürttü, sonra çevik bir atılışla içeri girerek kapıyı kapamaya çalıştı..

İşte o sırada fırlatılan büyük bir taş delikanlının kafasına çarptı...

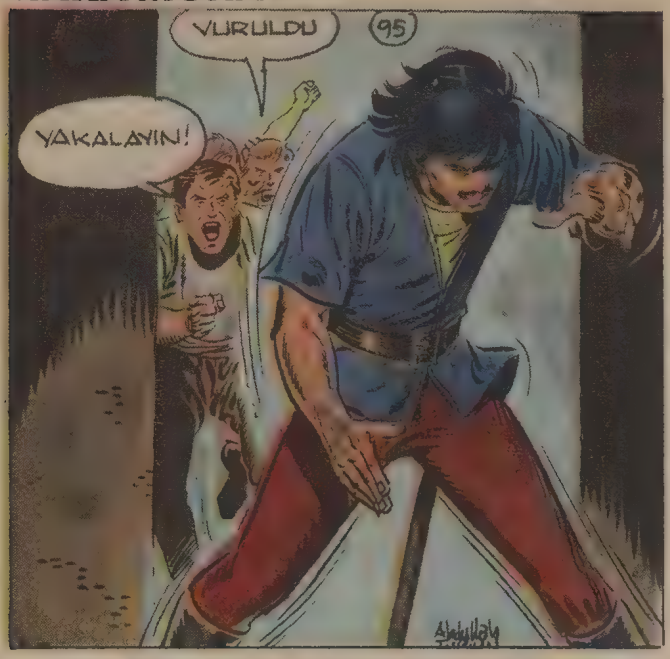

Kara Murat bir an başının döndüğünü beyninin uğuldadığını hissetti, gözleri karardı, bulunduğu yerde sallandı, sonra döşemeye yığıldı,

Başından akan ılık kanlar alnından yüzüne doğru iniyordu..

Adamlar sevinçle bağırdı:

-Vuruldu!

-Atılın!..

-Yakalayalım!

meliyor, tehditler savuruyordu..

Kapı dayanıyordu..Sarsılıyor, yaylanıyor, gerili - yor, fakat kırılmıyordu...

Büyücü Fema baygın yatan Kara Murat'a baktı:

-Acaba neden beni kurtarmak istedi? Oysa bu şe - hirde herkes benden nefret ediyor. Her halde yabancı olmalı..Ne kadar ustaca dövüşüyor...

Fema etrafına hızlı bir bakış fırlattı..Odanın kö -

-Kaçamaz artık...

-Büyücülere ölüm..

Halk kudurmuşcasına çığlıklar atarak hücum etti.

Aynı anda Büyücü Fema, Kara Murat'ın tekme ile kilidini kırdığı kapıyı öfkeli kalabalığın yüzüne karşı kapattı..

İçeride birçok tahta ve kalas vardı. Fema bunları kapının arkasına dayadı.

Halk dışarıda bağırıyor, kapıyı yumrukluyor tek-

şesinde mahzene inen bir merdiven görünüyordu. A - şağıdan nehrin dalgalarının sesi geliyordu..

Özel olarak yapılan bu evin mahzeni nehire açılı - yordu..Merdivenin son basamağında, her zaman bağlı bir kayık dururdu.

Büyücü Fema tekrar Kara Murat'a baktı:

-Kapı birazdan kırılacak..Acaba onu burada bırakıp kaçsam mı? Bana ne? Yabancının biri...

Merdivene doğru yürüdü, birkaç basamak indik - ten sonra düşüncesinden vazgeçerek geri döndü, Ka - ra Murat'ı koltuklarının altından tutarak yerde sü - rüklerken kendi kendine söylendi.

-Bu kadar zalim olma Fema !. Madem o seni kur- tardı. Sen de onu ölüme terk etme !... Hem, kimbilir, belki ileride yine faydası olur sana... Of... Ne kadar da ağırmış. İşte merdivenin başına geldik..

Kapı darbelerle sarsılıyordu... Artık dayanma gücünün sonuna gelmişti...

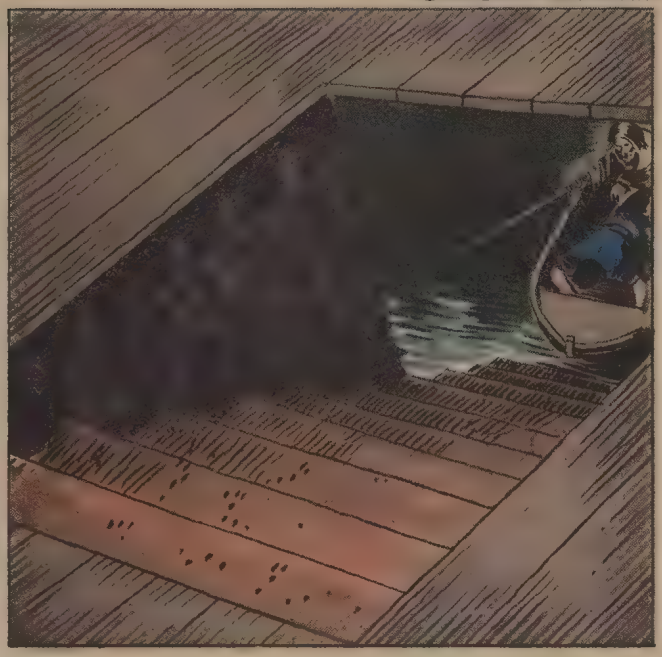

Büyücü Fema Kara Murat'ı merdivenlerden yu - varlarcasına aşağıya indirdi... Cılız kolları delikan- lının gövdesini güçlükle sürüklüyordu... Onu, nehir - de son bulan merdivenin en alt basamağına bağlı ka - yığa güçlükle attığı sırada, yukarıdaki sesler birden arttı. Kalabalık kapıyı parçalamış, kalasları devir - miş eve girmişti...

Odanın köşesinden, nehire doğru bir merdivenin indiğini görünce beş on kişi o tarafa saldırdı... Gü - rültüyle aşağıya indiler...

Fakat Büyücü Fema çoktan küreklere asılmış ve nehre açılmıştı. Peşlerindekiler öfkeyle bağırırlar - ken o cılız kollarından beklenmeyecek bir güçle ka- yığı uzaklaştırdı, bir süre sonra ustaca manevra ile Tamışvar Sarayı'nın arka bahçesine yakın bir yere

yanaştırdı...

Karaya çıkar çıkmaz koynundan bir düdük çıka - rıp öttürdü. Yüksek duvarların arasında kaybolan küçük bir kapı açıldı, güçlü kuvvetli iki adam gelip Fema'nın karşısında saygı ile durdu.

Büyücü, kayığın içinde baygın yatan Kara Murat'ı adamlara göstererek emretti :

-Bu yaralı genci benim odama götürünüz.

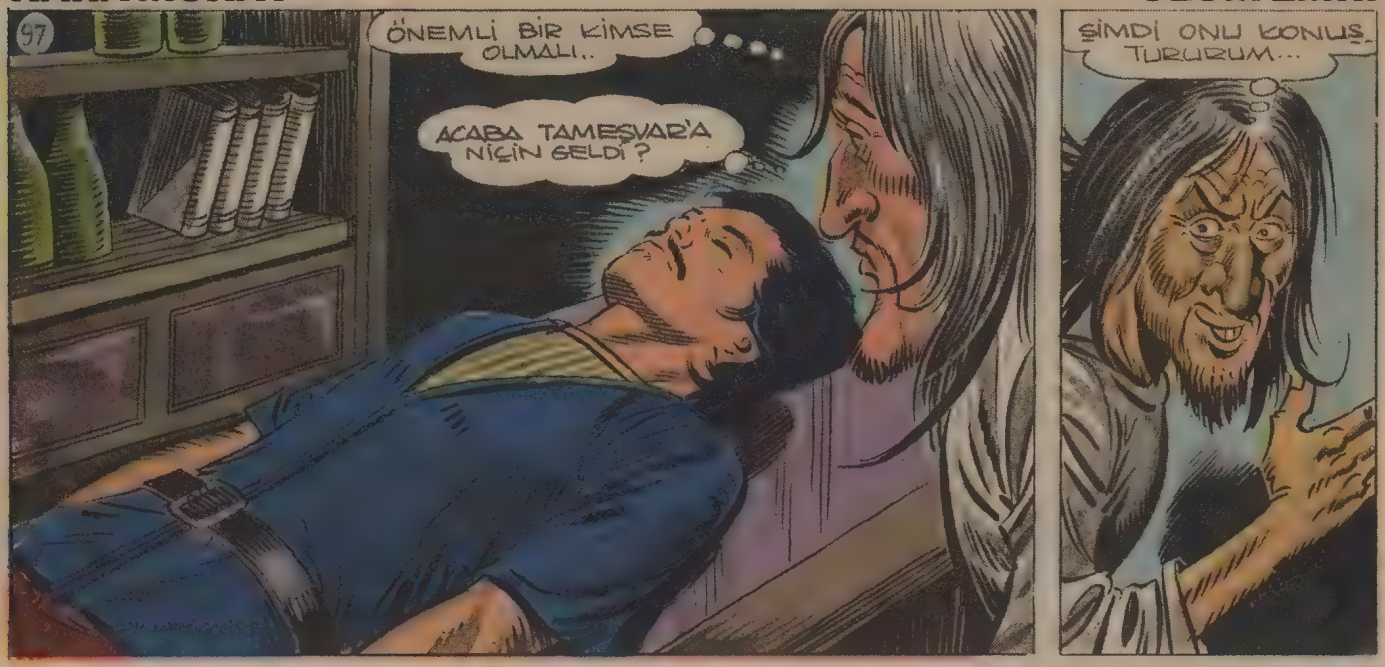

Kara Murat'ı, odanın ortasındaki bir mermer masanın üzerine yatırmışlardı...

Büyücü Fema, delikanlının başındaki yarayı temizlemiş ve ilâç sürmüştü...Onu tedavi ederken hareketleri gayet sakin ve muntazam olmasına rağmen gözlerinde şüphe kıvılcımları vardı...

Onu kuşkulandıran, Kara Murat'ın o güne kadar görmediği derecede ustaca kılıç kullanması ve yaman bir kavgacı olmasıydı...Bu genç mutlaka önemli bir kimseydi...Acaba kimdi? Nereden geliyordu? Tamışvar'a niçin gelmişti?

Müthiş bir merak, içini kemiriyordu.

Bunu mutlaka öğrenmeliydi...

Kuvvetli önsezisi, bu gencin alelâde bir kimse olmadığını söylüyordu ona...

-Şimdi bülbül gibi konuştururum! diye mırıldandı...

Gitti, raftan renkli bir şişe alarak tekrar Kara

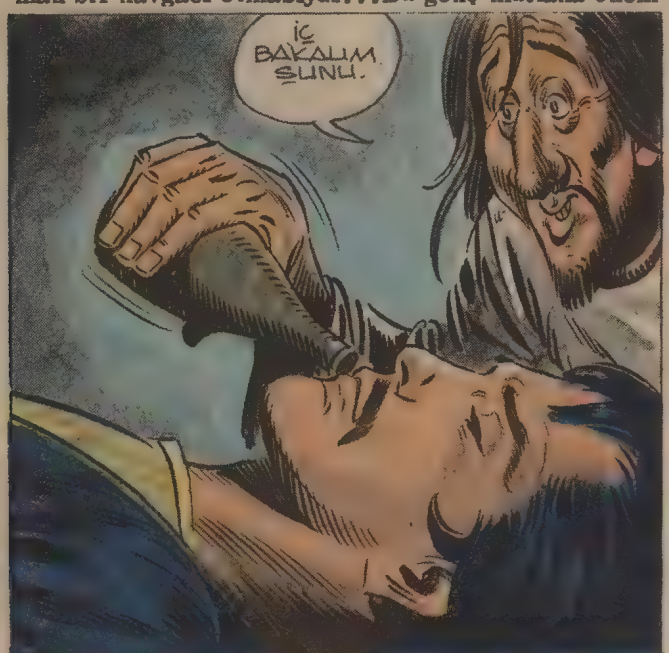

Murat'ın yanına döndü, şişeyi dudaklarına dayadı :

-İç bakalım şunu delikanlı. İçtikten sonra kimin nesisin anlarız...

İlâcın bir kısmını içirdikten sonra şişeyi tekrar raftaki yerine koydu...

Kara Murat hâlâ baygındı...Kımıldamadan yatıyordu. Bir süre sonra dudakları hafifçe aralandı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Büyücü Fema'nın gözleri sevinçle parladı :

-Tamam...İlâç etkisini göstermeye başladı. Şimdi uykuda iken, bütün sorduklarıma cevap verebilir..

Yaklaştı, Kara Murat'ın yüzüne doğru eğildi esrarengiz bir sesle fısıldayarak sordu :

-Yabancı...Beni duyuyor musun?

Kara Murat'ın rengi sapsarıydı. Mosmor olan dudakları güçlükle kıpırdadı, iniltiye benzer zayıf bir sesle cevap verdi :

-Duyuyorum.

Büyücü Fema karanlık bakışlarını ondan ayırmadan sormaya devam etti :

-Kimsin sen? Adın ne?

-Adım Kara Murat... Türk'üm...

Fema'nın gözlerinde zalim bir ışıltı alev alev yandı :

-Yaa? Türk'sün demek...Bu iyi işte...Tahmin etmiştim zaten. Tamışvar'a neden geldin?

yaşamayacak o...Ölecek...Emir böyle...

-Kim verdi bu emri?

-Fatih Sultan Mehmet Han...

Büyücü dehşetle doğruldu. Endişeli gözleriyle Kara Murat'ın uyanıp uyanmadığına baktı...Hayır...Uyuyordu...

Öğrendiği müthiş sırrın heyecanıyla sıtmaya yakalanmış gibi titredi...

-Kont Kinis'i öldürmek için...

Büyücünün kaşları hayretle kalktı, duyduklarına inanamıyormuş gibi dehşetle sordu :

-Kont Kinis'i öldürmek için mi?

-Evet...Baron Verter'i öldürdüm...Sıra onda..

-Kont Kinis'i neden öldürmek istiyorsun?

Kara Murat uykuda sayıklar gibiydi. Kelimeler ağzından titrek çıkıyordu :

-Bu benim görevim...Ölüm emri verildi. Artık

Demek Baron Verter'i öldüren müthiş Türk karşısındaydı...

Casus...Sultan Mehmet'in casusu...

Şimdi de Kont Kinis'i öldürmek istiyordu...

Onu Kont Kinis'e teslim ederse büyük para kazanacağını düşündü...

Zengin olurdu...Ömrü boyunca rahat yaşardı...

Birden gülmeye başladı...Deli gibi kahkahalar atıyor, çılgın bir neşe içinde bağırıyordu :

-Bu çok güzel işte...Bu çok güzel...İstesem de böyle bir fırsat geçmezdi elime...Bu müthiş sırrı, tam zamanında kullanmalıyım...Acele etme Fema ! Beklemesini bil !...Sabırlı ol...Kozunu öyle bir anda kullan ki, senin üstün zekâna yakışsın !...

Büyücü dolaptan bir bez aldı, bunu yavaş yavaş renksiz bir su ile ıslattı. Bunu yaparken nefes bile almıyordu...Yüzü korkunç bir hal almıştı. Gözlerinde şimşekler çakıyordu...Bezi baygın yatan Kara

Kafası sanki gülle gibi ağırlaşmıştı... Kımılda - tamadı bile...

Kolunu oynatmak istedi, derin bir acı buna engel oldu.

Ayaklarını oynatmaya çalıştı, bağırmamak için kendini güç tuttu.

Ne olmuştu böyle ?

Onu bu hale kim getirmişti ?

Düşünmeye, başından geçenleri hatırlamaya çalıştı.

Murat'a iyice koklattı...

-Artık ayılabilirsin dostum...Seni şimdilik ele vermeyeceğim...Ama yıllardır üzerinde çalıştığım bir plan için seni kullanacağım...Biraz üzülecek, acı çekeceksin ama, ne yapalım, kader elime seni düşürdü !...

★★★

Kara Murat, mermer masanın üstünde gözlerini açtı, başını kaldırmak istedi ama nafile...

Yaşlı ve kambur bir adamı kurtarmak için bir yığın kudurmuş insanla boğuştuğunu, sonra başına bir taş yediğini hatırladı.

Burası neresiydi ? Kim getirmişti ? Bu mermer masa da ne oluyordu ?

Vücudunu saran müthiş ağrılara rağmen büyük bir güç sarf ederek doğruldu, masanın üzerine oturdu

O kadar susamıştı ki, ağzı köpürüyor, dudakları kavruluyordu.

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 HAZİRAN 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 77 PARASI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

Nerede olduğunu anlamak için çevresine bakınırken, Büyücü Fema içeri girdi...Bakışlarında garip bir ışıltı vardı.

Kara Murat bir an "Bu da kim?" diye düşündü. Sonra adamın, ölümden kurtardığı büyücü olduğunu hatırlayarak gülümsedi.

Demek kendisini buraya getiren o idi...

Büyücü Fema bir tasa su doldurdu, içine rafta-

ki şişelerin birinden renksiz bir sıvı boşaltarak Kara Murat'a uzattı :

-Bunu iç ! Şu anda hissettiğin bütün ağrılar beş dakikaya kalmaz geçer !

Kara Murat, içinden geçenleri okuyan adama hayretle baktı :

-Vücudumun ağrılar içinde olduğunu nereden biliyorsun?

Büyücü Fema güldü :

-Ben hekimim !. Bilirim !.

Kara Murat, büyücünün uzattığı tası aldı, içinde bir damla kalmayıncaya kadar içti.

İçtiği ilâç, yalnız ağrısını, hararetini geçirmedi, aynı zamanda gövdesine kuvvet ve canlılık da verdi.

Kara Murat masadan indi, odada birkaç adım attı. Başı hafifçe dönüyordu ama, ağrıları azalmıştı...

Büyücü Fema şeytanî bakışlarını Kara Murat'a dikerek konuşmasını beklerken içinden şöyle düşünüyordu :

"-Onun gerçek kemliğini öğrendiğimi hissettirmemeliyim. Yoksa bütün işler bozulur. Benden şüphelenmemeli ve ona yardım ettiğime inanmalı..Böyle bir fırsatı hayatta bir daha ele geçiremem..."

Kara Murat iyice kendine geldikten sonra büyücünün önünde durarak sordu :

-Burası neresi büyücü?

Fema'nın dudaklarını esrarlı bir gülümseme kapladı...Vereceği cevabın Kara Murat'ı çok şaşırtaca-

ğını biliyordu :

-Şu anda Tamışvar Sarayı'nın mahzen katında bulunuyoruz !. dedi.

Fakat Kara Murat'ta beklediği tepkiyi göremedi. Delikanlı düşünceli bir tavırla ona bakıyordu:

-Demek burası Tamışvar Sarayı ? diye sordu...

Büyücü yine aynı esrarlı hava ile cevap verdi :

-Evet !.

-Ne tesadüf !. Ben de sarayda bir iş bulmak için Tamışvar'a gelmiştim...

-Ne gibi bir iş ?

-Paralı bir iş tabii...

Kara Murat'la büyücü, bir an birbirlerini süzdüler...

Bu iki zeki adamın birbirlerinin içlerini okumak ister gibi karşılıklı bakışmaları görülmeye değer, heyecan verici bir manzaraydı...

Her ikisi de gerçekten üstünlüklere sahiptiler.

Büyücü Fema, Kara Murat'ın iş arayan bir silahşor olduğuna inanmış göründü :

-Sen beni ölümden kurtardın !. dedi. Sana yardım etmek isterim... Hem sende bu bilek ve bu yürek varken nerede olsa iş bulabilirsin...

-Bana bu sarayda iyi bir iş sağlarsan memnun olurum !.

-Bu zor biraz !.

-Neden ?

-Çünkü sana iş vermeleri için, önce seni işbaşında görmeleri gerek... Görmeyenler, ne yaman bir silahşor olduğuna inanmazlar...

-Zararı yok... Bir fırsat çıkmasını beklerim...

-Şu halde sarayda kalabilmen için seni bir süre yardımcım olarak tanıtırım... Bu arada kendini gösterirsin...

-Sağ ol büyücü !. İyi bir adama benziyorsun sen..

Fema bıyık altından gülümsedi :

-Borcumu ödemeye çalışıyorum...Bu gece sarayda yeme-içme var...Beraber gideriz...Haa ... Adın neydi senin?

-Tudor !. Romanyalıyım !.

-Peki Tudor !.,Şimdilik benim yanımdaki küçük odada kal...İyi bir iş bulduktan sonra taşınırsın...

Büyücü Fema,Kara Murat'ın yanından ayrılıp,koridora çıktığı vakit sevinçle ellerini oğuşturdu, boğuk ve vahşi bir sesle :

-İşler iyi gidiyor !. diye mırıldandı...

Bu sırada odada yalnız kalan Kara Murat kalbinde şimdiye kadar hiç hissetmediği garip bir sıkıntı duydu,kapanan kapıya dalgın dalgın bakarak :

-Büyücünün bakışlarında tuhaf bir ifade vardı .. Yapacağı hamleleri hesaplayan bir satranç oyuncusu gibiydi...Pek güvenilir bir adama benzemiyor a-

ma,saraya girmek için bu kumarı oynamam gerek , diye düşündü...

★★★

O gece Büyücü Fema ile Kara Murat salona girdikleri vakit,başlar merakla onlardan yana döndü...

Bütün fısıltılar kesildi.

Sonra mırıltı halinde tekrar başlayan sesler yükseldi :

-Kim bu büyücünün yanındaki genç?

-Bilmem...Pek de yakışıklı...

-Kuvvetli ve çevik birine benziyor...

-O da büyücü mü dersiniz? Yoksa büyücünün muhafızı mı?

-Tamam.. Buldum... Bugün büyücüyü öfkeli halkın elinden kurtaran genç olacak bu...Tek başına otuz kişi ile dövüşmüş...

-Otuz kişi ile mi? İnanmam vallahi...

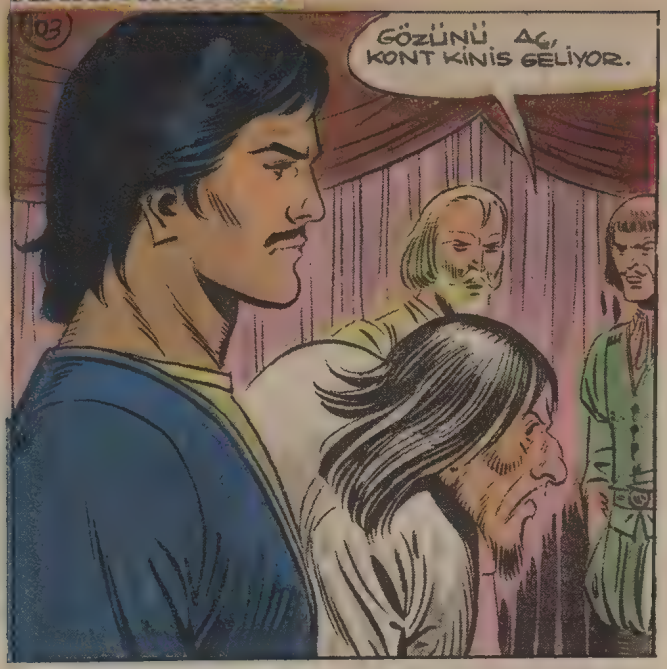

-Öyle anlattılar...Uzun kılıcıyla kalabalığı yarmış geçmiş...

-Olur şey değil !

Bu sırada Büyücü Fema Kara Murat'ın koluna dokundu, yavaş bir sesle :

-Gözünü aç, Kont Kinis geliyor !, dedi...

Kara Murat, "Kont Kinis" adını duyunca titredi... Belirsiz bir heyecan tüm benliğini sardı... Onunla bu kadar kolay karşı karşıya geleceğini hiç ummuyordu ...

Kendilerine doğru yürüyen Kont Kinis'e dikkatle baktı...Öldürmekle görevli olduğu düşmanını ilk kez görüyordu...Orta yaşlı, çevik görünüşlü, sert ve vahşi bakışlı bir adamdı bu...

"Katilleri öldürmek cinayet değildir" diye düşündü...

Büyücü Fema Kara Murat'ın aklından geçenleri okuyormuş gibi kurnaz kurnaz gülümsedi... Karanlık

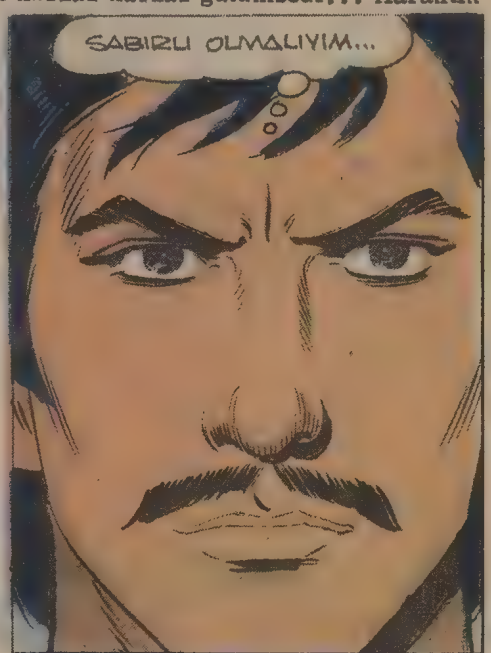

bakışlı gözlerinde insanı ürperten bir ifade vardı .. Sakin bir sesle :

-Kont'un yanındaki delikanlı, oğlu Prens Stefan'dır, diye konuşmasını sürdürdü...Bu ziyafet onun şerefine veriliyor. Stefan üç yıldan beri Viyana'da okuyordu...Bu yıl üniversiteyi bitirdi...Onların gerisindeki çatık kaşlı iki kişi ise, Muhafız Alf ve Ralf'tır..

Kara Murat, bütün dikkatini Kont Kinis'in üzerinde toplamıştı...900 Türk'ün katili olan bu canavarın işini, bir bıçak darbesi ile bitiriverse ne iyi olurdu !

Delikanlının kafasındaki düşünce, bir anda kalbini yakan, içini kavuran bir ateş oldu, sabırsızlıkla bekledi.

Büyücü Fema onun ne yapmak istediğini anlamıştı...Böyle bir hareket işine gelmezdi... Sesindeki sakin tonu bozmadan konuşmasını sürdürdü :

-Muhafız Alf ile Ralf ikiz kardeştir...

Dünyanın en iyi ok kullanan adamlarıdır. Kont Kinis, hayatını korumak için onları özel olarak yetiştirmiştir... Karşılarındaki düşman daha kımıldayamadan, oklarını kalbine gömebilirler...

Kara Murat birden, önünde, ayaklarının dibinde derin bir uçurumun açıldığını hissetti... Gerilen yüzü, ağır ağır, yavaş yavaş sakinleşti... Düşüncesizce bir girişimin felâketle sonuçlanabileceğini düşündü...

Büyücü doğru söylüyorsa, Kont Kinis'i belki öldürebilirdi ama, bu kendisinin de sonu olurdu...

Daha uygun bir zaman beklemeye karar verdi... Düşmanı ile birdenbire karşılaşınca heyecanlandığı, bir an tedbiri elden bıraktığı için kendi kendine kızdı.

Kont Kinis'in oğlu Stefan, Kara Murat'la aynı yaştaydı... O da Kara Murat'ın boyundaydı... Kuvvetli ve çevik görünüyordu... Yalnız bakışlarında, babasınınkine benzer zalim bir ifade vardı. Dudaklarını karşısındakileri küçük gören bir gülümseme süslüyordu... Adımlarını atışında bile gurur ifade eden bir hava vardı.

Büyücü Fema yavaşça fısıldayarak :

-Oğlu da ruh yapısı olarak Kont Kinis'in kopyasıdır, dedi. Viyana'da okurken özel dersler alarak birinci sınıf silahşor olmuştur. Zalim ve merhametsizdir. Düello ettiği her insanı acımadan öldürür ... Düello etmek en büyük zevkidir...

Kara Murat, Büyücü Fema sayesinde çevresini yavaş yavaş tanıdığı için memnun oldu. Onu öfkeli halkın elinden kurtarmakla iyi ettiğini, yığınla para dökse, böyle mükemmel bilgi veren yardımcı bulamayacağını düşündü.

Kont Kinis, Büyücü Fema'ya iyice yaklaşınca durdu, soran bakışlarını onun gözlerine dikerek :

-Sana bir görev vermiştim Fema !dedi..Hazırlıklar ilerliyor mu?

Fema saygılı bir sesle cevap verdi :

-Evet efendimiz ! Olumlu bir sonuç alacağıma inanıyorum. Bugün, o işle ilgili olarak elde etmem gereken bir maddeyi ararken, az daha başıma büyük bir felâket geliyordu...

Kont Kinis soğuk ve ilgisiz bir sesle :

-Duydum, dedi..Döve döve öldürüyorlarmış seni !

dağıttı..Borcumu ödemek için bu geceki yeme-içmeye onu da getirdim...

Kont Kinis, tanımadığı bir yabancıyla konuşmayı yersiz bulduğundan cevap bile vermeden başını başka yana çevirdi.

Sonra birden bire aklına gelmiş gibi durdu, sordu:

-İyi kılıç kullanıyor dedin, değil mi? İyi kılıç kullananlara sarayda daima ihtiyacımız vardır.. Ama

Neyse kurtuldun ya !..Bir daha muhafızsız dışarı çıkma. Halk sevmiyor seni...

Kont Kinis'in gözleri birden "Bu adam da kim?" der gibi Kara Murat'a takıldı..Sanki onun varlığından haberi yokmuş da, yeni görmüş gibiydi...

Büyücü Fema :

-İşte beni kurtaran delikanlı efendimiz, dedi..Öyle yaman kılıç kullanıyor ki, öfkeli halkı tek başına

tanımamız, güvenmemiz şartıyla tabii...

Uzun süredir, dikkatle Kara Murat'ı süzmekte olan Kont Kinis'in oğlu Prens Stefan bıçak gibi keskin bir sesle söze karıştı :

-Cüretimi mazur gör baba ! Fakat böyle ne idüğü belirsiz serserilere asla güvenilmez...

Kara Murat birden, kalbine bir bıçak yemiş gibi sarsıldı, ruhuna kadar titredi.

Gözlerinde kin ve nefret kıvılcımları tutuştu. Eli, belindeki kılıcına doğru kayarken, Büyücü Fema koluna yapıştı, usulca fısıldadı :

-Ne yapıyorsun dostum? Ölümüne mi susadın?

Kara Murat, büyücünün elini sert bir haraketle itti. O, ölümü pahasına olsa, böyle bir hakaretin altında kalmayacak bir kişiydi. Acı acı gülümseyerek :

-Gücünüze, zorbalığınıza ve en önemlisi babanıza güvenen şımarık bir prens olduğunuz anlaşılıyor ..

dan kan aldım...

Kara Murat tekrar eski soğukkanlı halini aldı. Dudaklarında düğümlenen soluk bir tebessümle :

-Bitti mi, hepsi bu kadar mı? diye sordu.

Stefan öfke ile ;

-Hayır, bitmedi! diye haykırdı. Öyle bön bön yüzüme bakma, kılıcını çek, karşıma geç...

Herkeste bir şaşkınlık oldu.

dedi...

O güne kadar , yaptığı bütün hakaretlere herkesin sessizce boyun eğmesine alışan Stefan, bu cevap karşısında şaşırdı, sarsıldı, gözleri kanlandı, tehdit dolu bakışlarını Kara Murat'a dikerek bağırdı :

-Yüksek perdeden konuşuyorsun.. Yani kabadayıca... Senin gibi birçok kabadayıyı kılıcımın ucuna taktım. Göğüslerinde pencereler açtım, damarların-

Salondaki gürültüler bıçakla kesilmiş gibi durdu.

Bu susmada, merak vardı, korku vardı, belki bir parça da hayranlık vardı...

Çünkü o güne dek, her önüne gelene hakaret etmeyi alışkanlık haline getiren ve hareketleriyle bütün saray halkını bezdiren Prens Stefan'ın şımarıklığını yüzüne vuran ilk kişiydi bu yabancı...

Başlayan tartışma, şimdi, kanlı bir düelloya dönmek üzereydi...

Herkes Kara Murat'a acıdı... Çünkü bu düelloda onun kazanma ihtimali hiç yoktu...

Bir defa, Stefan, o güne kadar sayısız insanı öldüren yaman bir düellocuydu... Viyana Silahşorluk Okulu'nu birincilikle bitirmişti...

Bir an için, yabancının düelloda kazanacağı düşünülse bile, oğlunun yenilgisine dayanamayan Kont Kinis'in onu öldürteceği muhakkaktı... Öldürtmese bile zindanlarda çürütürdü.

Kara Murat kaşlarını kaldırarak hayretle Prens Stefan'a bakarken o tekrar haykırdı :

-Haydi ! Çek kılıcını, geç karşıma diyorum...

-Düello mu edeceğiz?

-Evet...

Kara Murat güldü :

-Güzel... Ben hazırım... Fakat sayın düşmanım,

şu anda ben bu işi yapamam...

-Neden?

-Önce babandan izin alman gerek...

Salonda hafif bir gülüşme oldu...

Stefan öfkesinden kulaklarına kadar kızardı. Avazı çıktığı kadar bağırdı :

-Boş lâfı bırak da kılıcını çek.. Yoksa seni koyun gibi şişe geçireceğim..

Kara Murat, kudurmuşçasına bir öfke ile kılıcını sıyıran Stefan'a bakmadı bile. Kont Kinis'e dönerek sordu :

-Şimdi burada yaman bir düelloya tanık olacaksınız, Sayın Kont... Böyle manzaralar konuklarınızın huzurunu kaçırır mı? Ya da sizi üzer mi?

Kont Kinis Kara Murat'a vahşi vahşi baktı. Oğluna karşı gelen bu yabancıya çok içerlemişti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 HAZIRAN 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 73 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

Onu nasıl bir işkence ile öldürtmesi gerektiğini düşünüyordu.

Büyücü Fema, Kont Kinis'in bakışlarındaki ölüm kararını okudu. Derin bir üzüntü ile:

-"Eyvah..Bütün planlarım mahvolacak" diye düşündü..

İşte bu sırada Prenses Verena salona girdi. O sabah kendisini ölümden kurtaran Kara Murat'ı bir bakışta tanıdı..Stefan'la horoz gibi karşı karşıya di-

Kont'un bakışları kıskançlıkla tutuştu:

-Yaa? Tanıyor musunuz onu?

Tatlı bir gülümseme Verena'nın dudaklarına yayıldı:

-Bu sabah beni ölümden kurtaran adamdır..Borcumu ödemek istiyorum..

Kont Kinis'in gözlerindeki kıskançlık ateşi dağıldı, vahşi vahşi gülerek:

kilmelerinden kopacak fırtınayı anladı. Hızla Kont Kinis'in yanına yaklaştı:

-Kavgaya lütfen engel olunuz! dedi.

Kont döndüğü vakit, Verena'nın üzüntü dolu güzel bakışlarıyle karşılaştı, içini saran aşk, yeniden alevlendi, sevgi dolu bir sesle sordu:

-Neden?

Verena heyecan içinde:

-Çünkü bu gencin ölmesini istemiyorum, dedi.

-O zaman iş değişir, dedi, sonra sesini yükselterek oğluna seslendi:

-Bu işi uzatma Stefan..Konuğumuz haklı..Böyle manzaralar beni üzer..Mesele kapandı..Herkes eğlenmeye devam etsin..

Güzel bir düello seyredeceklerini uman davetlilerin canı sıkıldı..Kont'un birdenbire değişmesine şaşıran Büyücü Fema:

"-Düelloyu Verena önledi. Bu kızın, Kont'un üzerinde büyük etkisi var" diye mırıldandı. Bir yandan da, tasarladığı planının bozulmadığını düşünerek sevindi.

Stefan, Kara Murat'a kin dolu bir bakış fırlatarak homurdandı:

-Şimdilik kurtuldun! Fakat bu küstahlığını affetmeyeceğim. Tanrı adına yemin ederim ki seni kılıcımın ucuna geçireceğim!..

Kara Murat hafifçe eğildi, alaylı bir sesle:

-O günü heyecanla bekleyeceğim aziz prens, dedi.

Kont Kinis, öteki konuklara doğru yürürken, Prenses Verena delikanlının yanına yaklaştı:

-Size tekrar rastlamam ne güzel tesadüf?

Kara Murat güldü:

-Fakat bu defa rollerimiz değişik.. Beni tehlikeden kurtaran siz oldunuz..

Konuşarak salonda dolaşmaya başladılar. İkisi de bu karşılaşmadan memnun görünüyordu.

Kara Murat:

-Atınıza kimin şarap içirdiğini bulabildiniz mi? diye sordu.

Verena esefle başını salladı:

-Ne yazık ki hayır! Bütün seyisler bir bir sorguya çekildi. Öfkesini alamayan Kont bazılarına işkence bile yaptı.. Fakat sonuç alınamadı. Düşmanımın çok kurnaz olduğu anlaşılıyor.

-Dikkatli olmalısınız.. Güzelliğiniz birçok kişinin kalbinde kıskançlık duyguları uyandırabilir...

-Yani düşmanımın bir kadın mı olduğunu söylemek istiyorsunuz?

-Bence en yakın ihtimal bu...

... Çünkü bir erkek, gördüğü güzel kadını arzu eder, ona sahip olmak ister, ihtiras duyar, fakat öldürmeyi düşünmez.. Güzel bir kadının ortadan kalkması ancak, başka bir güzel kadına yarar..

Verena düşünceli düşünceli mırıldandı:

-Mantığınız kuvvetli.. Fakat, ben, bana bu tuzağı Kara Murat'ın hazırlamış olduğundan eminim..

-Şu, babanızı öldüren Türk mü?

-Evet!

Kara Murat, kızın ılık elinin dokunuşuyla ürperdi, tatlı bir heyecan dalgası vücudunu sardı. Teklifi hemen kabul etmiş görünmek istemedi:

-Size hizmet etmek, benim için büyük bir zevk olurdu Prenses.. Fakat şu anda bu zor, hatta imkânsız..

Verena şaşırdı:

-Neden?

-Çünkü daha önce Fema'nın hizmetine girmiş bulunuyorum..

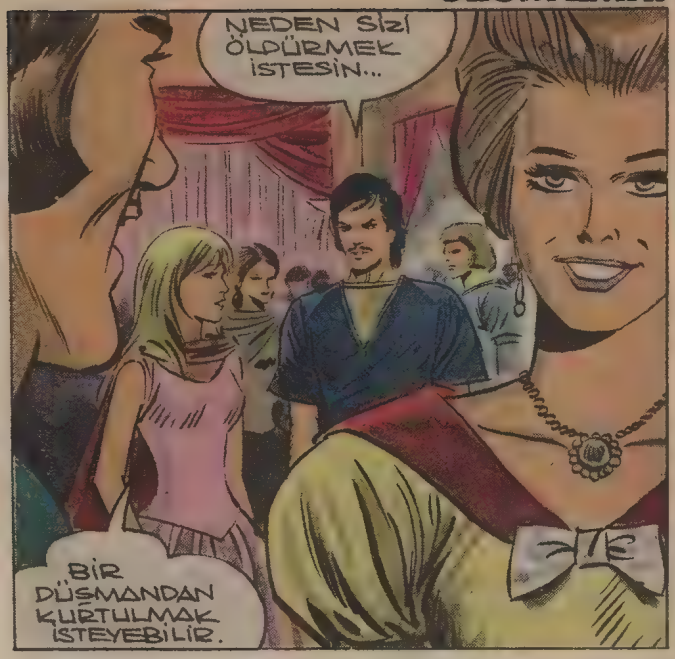

-Neden sizi de öldürmek istesin?

-Çünkü yaşadığım sürece kalbim intikam ateşi ile yanacak.. Beni öldürerek bir düşmandan kurtulmak isteyebilir..

Verena birden durdu, Kara Murat'ın elini tuttu sesi heyecan doluydu:

-Korkunç bir düşmanım olduğu halde, beni koruyacak kimsem yok.. Kuvvetlisiniz, cesursunuz. Muhafızım olmayı kabul eder misiniz?..

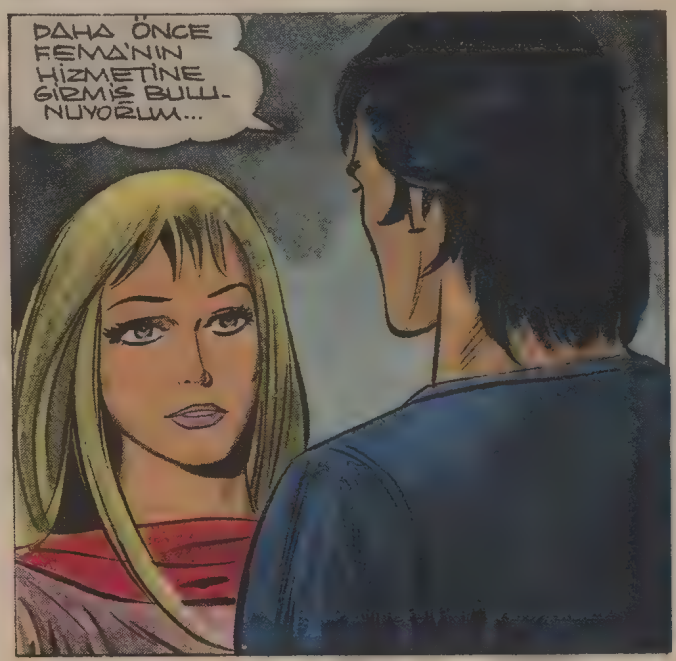

Kızın kaşları çatıldı, yüzünü buruk bir ifade kapladı:

-Fema mı? Şu kambur büyücü mü?

-Evet..

-Onun korunacak yeri mi kalmış? Ben onunla konuşurum. Sizin gibi muhafıza son derece ihtiyacım var.. Beni kırmayın lütfen...

Kara Murat hafifçe eğildi, heyecanını gizlemeye, çalışarak cevap verdi:

-Biliyor musunuz Prenses?..Babam bana, "Sık sık iş değiştirmek iyi değil..Yuvarlanan taş yosun tutmaz, devamlı iş değiştiren kimse adam olmaz"derdi ama korkarım ki, onun sözünü tutmayacağım..Size hizmet etmek benim için bir şeref olacak..

-Teşekkür ederim.

Genç kız, Kara Murat'a hayranlıkla baktı, mutlu

bir gülümseme yüzüne yayıldı. Bu delikanlı, ötekilerin hiç birine benzemiyordu. Cesurdu, kibardı, zarifti. En önemlisi ondan hoşlanıyordu. Fakat daha adını bile bilmiyordu:

-Sahi, adınız ne sizin?diye sordu..

-Tudor! diye cevap verdi Kara Murat...

-Tudor mu?Hangi millettensiniz?

-Romanyalıyım..Türkler Eflak'ı işgal edince kaçtım..

-Yaa?Demek siz de benim gibi bir Türk düşmanısınız?

Kara Murat gülümsedi:

-Pek düşman sayılmam. Türkler sert insanlardır. Ben de sertim..Çarpışan iki sert cisimden biri kırılır..Onlar kalabalıktı..Kırılmamak için kaçmak zorunda kaldım..

-Açık sözlüsünüz..Kaçmakla akıllılık etmişsiniz. Koca bir orduya tek başına karşı duramazdınız.Fakat

beni korurken de bir Türk'le karşı karşıya gelecek-siniz. Bu sizi korkutur mu?

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

-Korkmak mı?Hiç bir zaman..Eğer düşmanınız karşıma çıkmak yürekliliğini gösterecek olursa, onu öldüreceğimden emin olabilirsiniz..

-Nasıl kendinize bu kadar güvenebiliyorsunuz?

-Çünkü Kara Murat'ı öldürecek tek kişi benim bu dünyada?

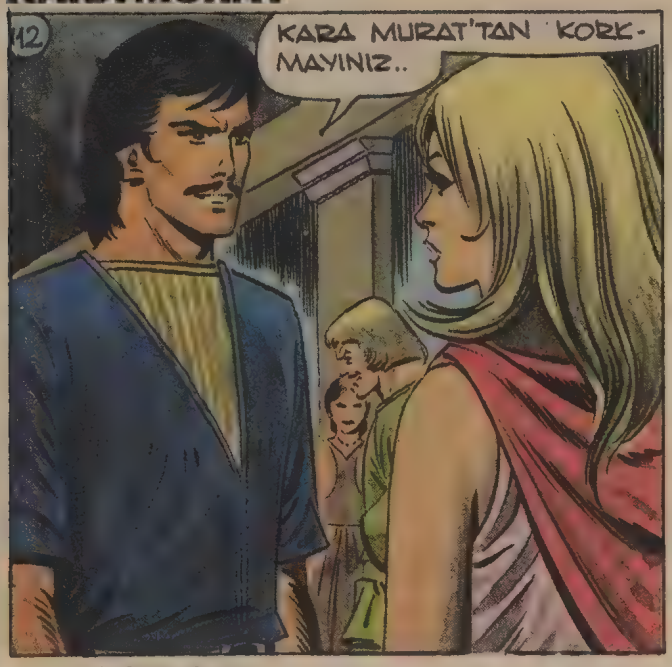

-Anlamadım..

Kara Murat esrarengiz bir şekilde gülümsedi:

-Zamanı gelince anlarsınız. Sözlerime inanınız. Kara Murat'tan korkmayınız. Tudor adını duyunca onun ödü kopar...

Verena'nın gözlerinde soran, öğrenmek isteyen, merak dolu bir ifade belirmişti.

-Sözlerinizi açıklayınız lütfen, dedi.

Bu sırada, kadınlı, erkekli bir grup yanlarına yaklaştı. Kara Murat'la Verena'nın çevresini saran kızlardan biri içtenlikle sordu:

-Sayın Prenses..Babanız nasıl vuruldu, anlatırmısınız bize?

Verena'nın gözleri nemlendi, derin bir hüzün yüzünü kapladı..

Kanlı olaydan ne zaman söz edilse, içindeki kin daha da artıyor, kalbindeki intikam alevi büyüyordu..

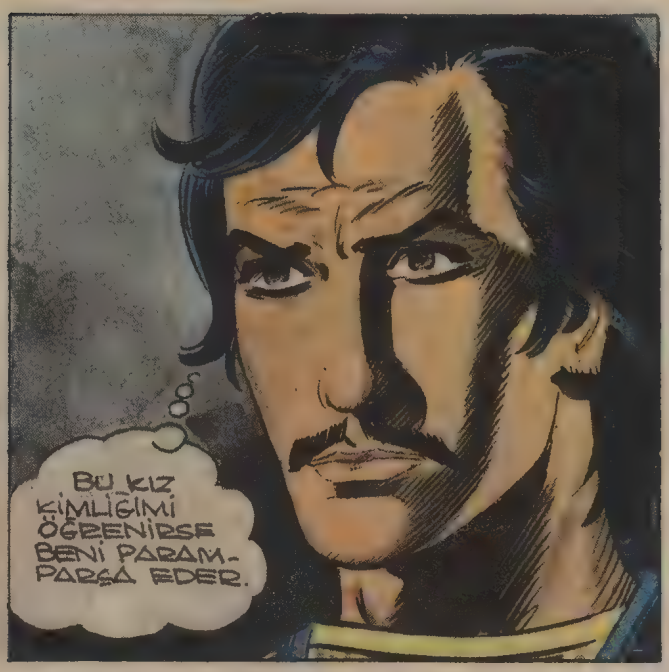

Bu yüzden, her isteyene anlatıyordu babasının öldürülüşünü...

Kara Murat'tan bahsederken, gözlerinden, ateşten oklar fırlıyordu sanki...

Verena'nın anlattıklarını dinleyen Kara Murat derin bir acı içinde:

"Bu kız kimliğimi öğrenirse beni paramparça eder! " diye düşündü, kalbi sızladı...

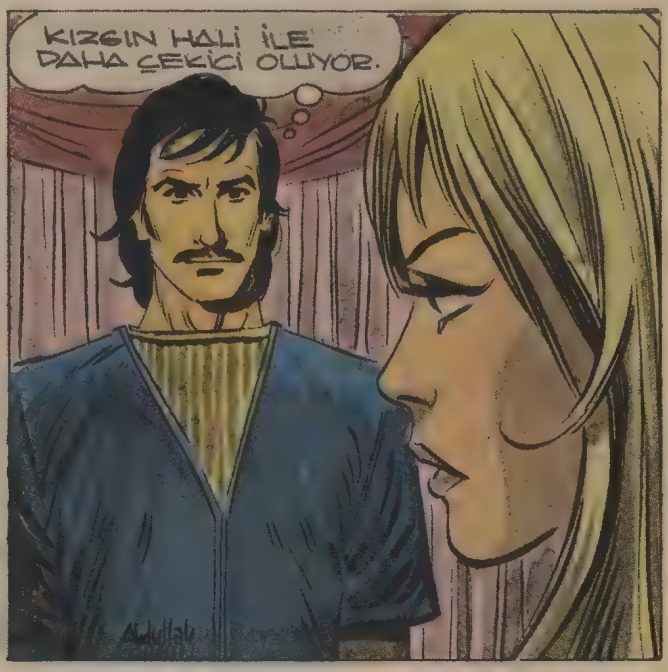

Yüreğinde yeşermeye başlayan aşkın, çiçek açmadan solmaya mahkûm oluşu ne hazin bir şeydi...

"Verena beni, Romanyalı Tudor olarak sevebilir. Ama Kara Murat olarak asla" diye acı acı düşündü.

Verena'nın yüzü, fırtınalı bir deniz gibi öfke ile karıştığı an bile çok güzeldi. Kızgın hali ona daha çekici, daha dayanılmaz bir hava veriyordu.

Kara Murat bir ara Verena'nın kolunu tuttu, yumuşak bir sesle:

-Artık korkunç olayı anlatmasanız iyi olacak, dedi. Neredeyse ağlayacaksınız...

Verena hırçın bir sesle:

-Hayır! Anlatacağım! diye direndi. Her anlatışımda içimdeki kin dolu duygu besleniyor, güçleniyor. O katilin cezasını vermedikçe yaşayamayacağımı anlıyorum. Ne diyordum? Evet, nasıl kaçtığını öğrene -

hoşlanıyordu. Genç kızın güzelliği, bakışlarının büyüleyici tatlılığı, insanın ruhuna işleyen sesi, onu da etkisi altına almıştı...

İçinden acı acı düşünmeye devam etti:

"Ne yazık ki, babam da hoşlanıyor bu kızdan. Zaten elimi kolumu bağlayan bu.. Babamın öfkesini üzerime çekmek istemiyorum! Peki babam ne diye harekete geçmiyor? Ne umuyor? Kızın kendi ayağı ile

medik bir türlü...

Bu sırada, Kont Kinis'in oğlu Stefan, salonun öbür ucundan kıskanç gözlerle Verena ile Kara Murat'ı seyrederken içinden :

"Bu yabancıyı hiç sevmedim. En kısa zamanda onu düelloya zorlayıp göğsünde kanlı bir delik açmalıyım. Verena'nın ona böyle yakınlık göstermesine dayanamayacağım" diye düşünüyordu.

Prens Stefan, gördüğü ilk günden beri Verena'dan

gelip koynuna girmesini mi bekliyor?"

Stefan babasınınki kadar zalim ve yırtıcı olan bakışlarını Kara Murat ile Verena'nın üzerinden ayırmadan vahşi bir sesle mırıldandı:

-Fakat, biraz daha gecikirsem, kızı bu yabancı kapacağa benziyor.. Babamı kızdırmadan, Verena'yı elde etmenin yolunu bulmalıyım..

Birden yanıbaşında keskin bir ses duyuldu:

-Bir şey mi emrettiniz efendimiz?

Stefan omuzunun üstünden geriye baktı. Arkasında en yakın adamı Raznak duruyordu. İri yapılı, kaba görünüşlü, fakat cesur bir adamdı bu Raznak.. Ona:

-Bu gece hazır olun, bazı işlerimiz var, dedi.

Raznak, Prens Stefan'ın karşısında saygı ile eğildi:

-Biz her zaman hazırız efendimiz!

-Güzel.. Öyleyse emrimi bekleyiniz..

Balkondaki müzisyenlerin çaldığı tatlı müzik salona yayılıyor, davetliler dans ediyor, gülüyor, eğleniyordu.

İşte bu sırada müthiş bir şangırtı duyuldu...

Salondaki büyük pencerenin camı korkunç bir gürültüyle parçalandı.. Cam kırıkları çevreye yayıldı.

Müzik sustu, gürültüler bıçakla kesilmiş gibi durdu.

Herkes dondu kaldı...

Ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü.

Saçları öfkeden diken diken olan Kont Kinis kudurucasına haykırdı.

-Bu ne demek? Ne oluyor? Kim kırdı camı?

Beklenmeyen bu olay bütün davetlileri şaşırtmıştı. Sapsarı kesilen yüzleriyle ne olduğunu anlamak için çevrelerine bakıyorlardı...

Birden büyücü Fema'nın sakin, fakat işitenleri titreten sesi duyuldu:

-Bir taş!.. Taş atmışlar içeri...

Kont Kinis kızgınlığından titriyordu:

-Taş mı? Ne taşı? Kim atmış? Hangi terbiyesiz yapmış bunu?

Büyücü Fema eğildi.. Gerçekten yerde, kağıda sarılmış iri bir taş vardı..

Camı, dışarıdan atılan bu taşın kırdığı anlaşılıyordu...

Büyücü Fema, elindeki taşla doğruldu..

Davetliler, merak, endişe ve heyecanla titriyordu.

Herkesin neşesi kaçmış, salona bir endişe bulut çökmüştü.

Kâğıda sarılı bu taşın bir mesaj olduğu muhakkaktı..

Kim atmıştı?

Ne istiyordu?

Kendisini ilk toparlayan Kont Kinis oldu. Gözünden şimşekler çakıyordu. Yüzü korkunçtu. Muhafız

deki taşa saplanmıştı..Yiyecekmiş gibi dik dik bakıyordu:

-Kâğıdı aç bakalım, ne yazıyormuş? dedi.

Heyecan son haddini bulmuştu. Kimse nefes bile almıyordu...

Prenses Verena, Kara Murat'a doğru eğildi, usulca fısıldadı:

-Çok garip bir şey değil mi Tudor? İlkel bir usulle yollanmasına rağmen, bu taşa sarılı mesajda,

subayına emretti:

-Saraydan kimse çıkmayacak..Her yanı kordon altına alın..Taşın avludan atıldığı anlaşılıyor..Bu edepsizliği yapan kim ise yakalayıp getirin...

Subay sert bir selâm vererek koşar adımlarla dışarı çıktı...

Kont Kinis heyecanını belli etmemeye çalışarak Fema'nın yanına yaklaştı..Gözleri büyücünün elin-

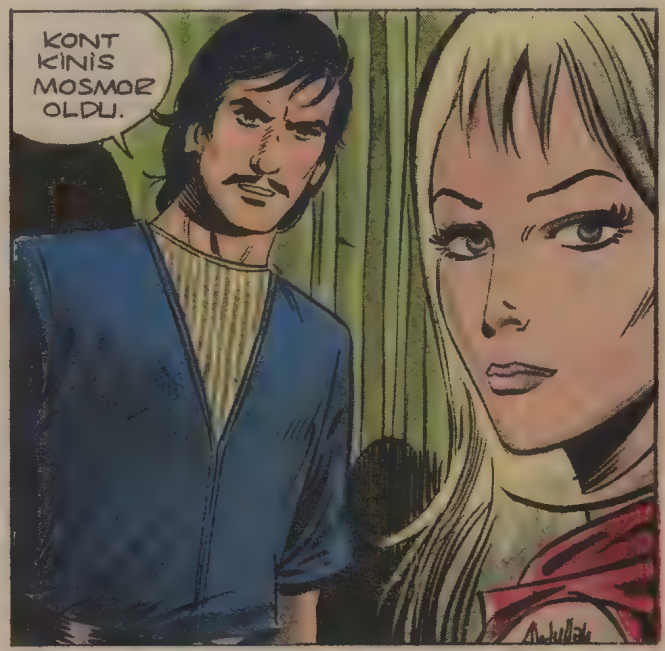

Kont'u korkutacak bir haberin gizli olduğunu sanıyorum..

Kara Murat bakışlarını Kont'tan ayırmadan genç kıza cevap verdi:

-Öyle görünüyor prensesim..Kont Kinis âdeta mosmor oldu..Bir şeyden kuşkulanmışa benziyor..

Bu sırada Kont Kinis sabırsızlıkla bağırdı:

-Kâğıdı açsana be adam!..Aç ve oku...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 HAZİRAN 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 74 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

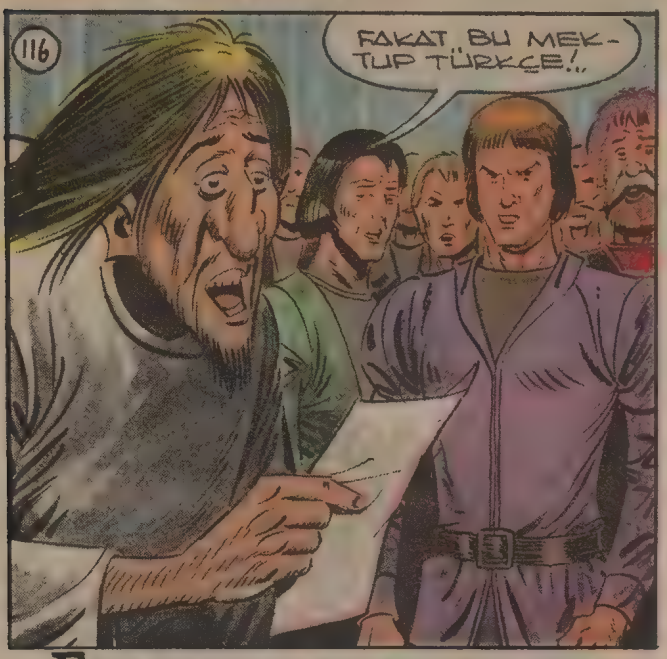

Fema. her zamanki soğukkanlılığıyla ağır ağır kâğıdı açtı, şöyle bir göz attı, birden şaşkınlıkla bağırdı:

-Fakat bu mektup Türkçe!.

Salonda müthiş bir uğultu koptu. Ağızlardan hayret çığlıkları yükseldi:

-Mektup Türkçe imiş...

-Türkçe mi? Ne demek oluyor bu?

-Bu şu demek oluyor ki, Kara Murat Tamış -

var'a geldi!.

-Kara Murat mı? Baron Verter'i öldüren Türk mü?

-Evet!..Sıranın Kont Kinis'te olduğu anlaşılıyor...

-Zor biraz...Kont böyle şeylere pabuç bırakmaz!.

Bu sırada, Kara Murat da şaşkınlık içindeydi. Derin bir hayretle:

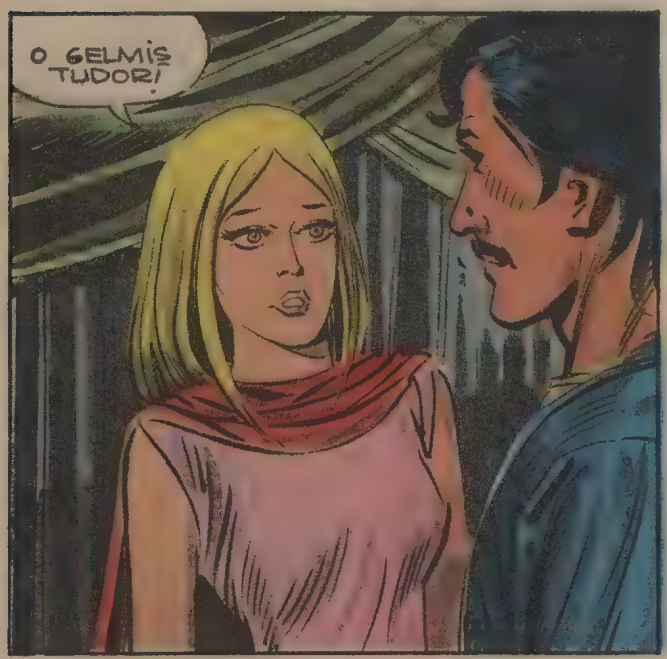

"Bu mektubu kim atmış olabilir?" diye düşünüyordu.

Verena sapsarı kesilmişti..Kara Murat'ın kolunu tutarak heyecanla sıktı. Elleri buz gibiydi...

-O gelmiş Tudor..Müthiş bir şey bu. Çok dikkatli olmalıyız...

Kara Murat, Verena'ya dönünce genç kızın vücudunun her tarafının titremekte olduğunu gördü. Kalbinde garip bir heyecan duydu. Ilık bir sesle:

-Yemin ederim ki, Kara Murat sizin kılınıza bile dokunamaz Prenses...Bana güveniniz!. dedi.

Verena'nın sesi buz gibiydi:

-Bu önemli değil Tudor...Ben ondan korkmuyorum!.. İntikamımı düşünüyorum!..

Kara Murat genç kızın kinle dolu olan gözlerine bakarak gülümsedi:

-Sabrediniz, bu da olur...

Verena derin derin içini çekerek:

-Biliyor musun Tudor, dedi. Sen bana güven ve huzur veriyorsun. Hayatımı kurtardığın için söyle - miyorum..Bu hissi bugüne kadar kimsenin yanında duymadım...

Kara Murat'ın kalbi hafifçe çarptı..Damarla - rında yakıcı bir alevin dolaştığını hissetti, kanı tu- tuştu:

-Teşekkür ederim Prenses, derken âdeta bo - ğazı kurudu.

-Romanyalı Tudor bilir'. Hey Tudor..Gel de o- ku şu mektubu.

Kara Murat birden titredi...

Büyücü, kendisinin Türkçe okuyabileceğini ne- reden biliyordu? Yoksa gerçekten insanın içinden geçenleri anlama kudreti mi vardı bu adamda?

Sapsarı bir yüzle büyücüye baktı...

Fema mektubu ona uzatarak tekrarladı:

-Oku bakalım şunu Tudor...Ne yazıyor?..

Bu sırada Kont Kinis salonun ortasında kor - kunç bir sesle kükredi:

-Türkçe bilen yok mu burada?

Büyücü Fema buz gibi bir sesle:

-Var'..dedi...

Kont bağırdı:

-Kim?

Büyücü, Kara Murat'a doğru döndü, yüzü garip bir gülümsemeyle çizgilendi:

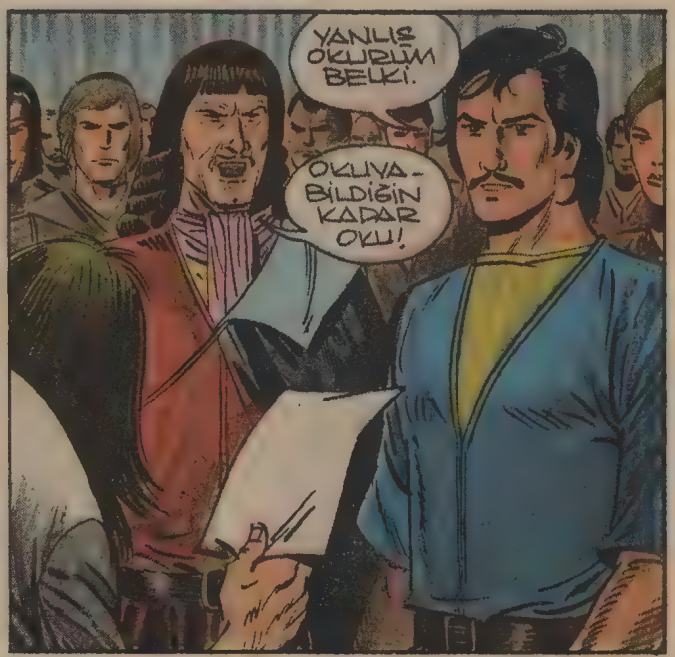

Bir an ne yapacağını şaşıran Kara Murat, in - kâr etmenin faydasız olduğunu düşündü. Sakin görün- meye çalışarak:

-Fakat iyi bilmem, yanlış okurum belki, diye mırıldandı...

Kont Kinis boğuk ve vahşi bir sesle azarlar - casına homurdandı:

-Uzatma'..Okuyabildiğin kadar oku..Anlaya- bildiğin kadar anlat'...

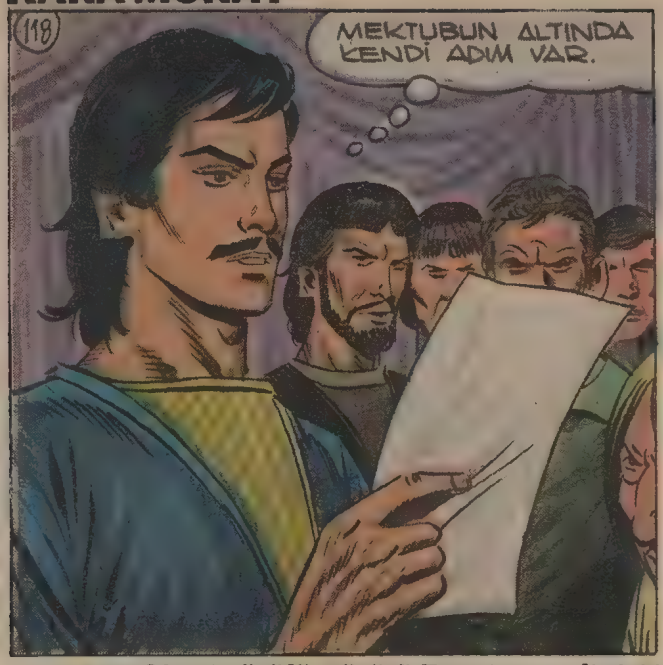

Kara Murat yürüdü, Büyücü Fema'nın elindeki kâğıdı aldı, şöyle bir göz attı. Bakar bakmaz, kalbine bıçak yemiş gibi sarsıldı...

Mektubun altında kendi adı vardı...

Kara Murat'ın renginin değişmesi Kont Kinis'in gözünden kaçmamıştı.. Kaşlarını çatarak sordu:

-Ne oldu? Neden sarardın delikanlı?

Kara Murat bir anda kendini toparladı, dili - ni dudaklarının üzerinde dolaştırarak cevap verdi:

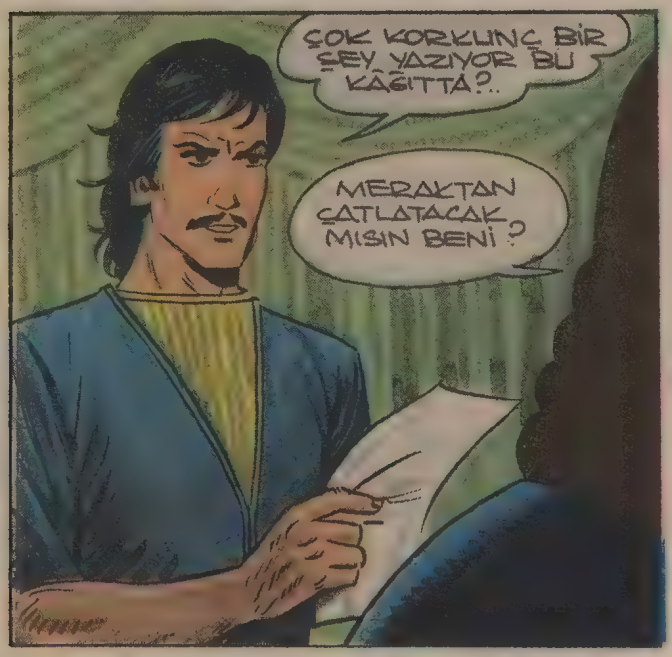

O okudukça, salonu bir ölüm sessizliği kapla - dı... Kimse nefes bile alamıyordu sanki...

Kâğıtta şunlar yazılıydı:

"Katil Kont!

Tanrının izniyle Tamışvar'a gelmiş bulunuyo- rum... 900 Türk'ü insanlık dışı işkencelerle öldüren arkadaşın Baron Verter'in canını aldım.. Şimdi sıra sende... Ulu hünkârımız Fatih Sultan Mehmet Han'ın buyruğuyla seni de öldüreceğim. Üç günlük ömrün

-Şey, sayın Kont... Heyecanımı bağışlayın .. Çok korkunç bir şey yazıyor bu kâğıtta..

Kont Kinis sabırsızlıkla gürledi:

-Hızlı okusana be adam.. Meraktan çatlata - cak mısın beni?

Kara Murat, sesini yükselterek ağır ağır, tane tane okudu. Arada bir, bazı kelimelerin ne anlama geldiğini bulmak istermiş gibi duruyor, sonra yine devam ediyordu...

kaldığını bildiririm... Boşuna tedbir alma.. Seni bu ölümden hiç kimse kurtaramayacaktır...

Kara Murat"

Kont Kinis, sapsarı bir yüzle çevresine baktı. Arkasında her an tetikte duran iki yaman okçusu - nu görünce rahatladı, korkusunu belli etmemeye ça - lışarak:

-Pis köpek! diye homurdandı... Bana meydan okuyor...

... Seni elime geçirirsem, en sivri kazığın tepesine oturtacağım...

Babasının yanına gelen Prens Stefan acı acı gülerek yumruğunu sıktı:

-Yiğit kişiler böyle gizlice değil, erkekçe meydan okurlar... O korkak haydudu bulup karnını deşmezsem bana da Stefan demesinler...

Kara Murat düşünceliydi... Derin bir hayret

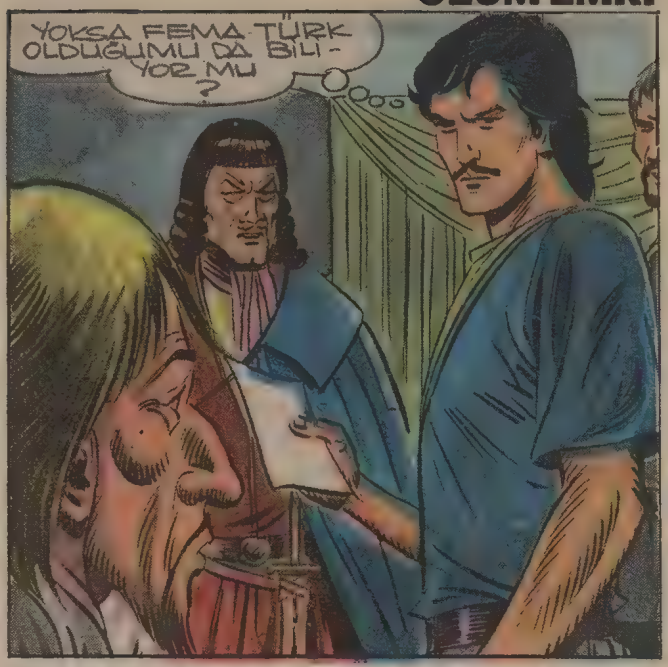

onu sarmış, dondurmuştu sanki.. Bu oyunu kimin oynadığını düşünüyordu... Kendi adını biri kullanıyordu.. Şu halde buraya geldiğini bilen biri vardı ?.. Bu kim olabilirdi ? Amacı neydi ? Neden yapmıştı bunu ?

Düşünceli bakışları Büyücü Fema'nın üzerine saplandı... Türkçe bildiğini nereden anlamıştı bu adam.? Türk olduğunu da biliyor muydu yoksa ?

Kara Murat'la Büyücü bir an karşılıklı bakış-

tılar... Büyücünün gözlerinde hiç bir ifade yoktu. Boş ve anlamsız bir şekilde bakıyordu...

Kara Murat'ın ilk şaşkınlığı geçmiş, yavaş yavaş kendini toparlamıştı...

Bu sırada Verena alnı ter içinde, heyecanla söze karıştı:

-Kara Murat babamın katilidir.. Onu öldürene bin altın mükâfat vereceğim...

Bunu söylerken ona karşı duyduğu kin bir şim-

şek gibi gözlerinde parladı...

Kara Murat, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme ile Verena'ya döndü, muhteşem bir soğukkanlılıkla:

-O halde, Kara Murat'ı ben yakalar, bin altını alırım', dedi.

Verena, delikanlıya içten bir sevgiyle baktı...

Bu bakış Stefan'ın gözünden kaçmadı. Aşk ve kıskançlık kalbini bütün şiddetiyle sarstı...

Ne yazık ki, babası, kendisinin dövüşmesine izin vermiyordu.. Yanındaki en güvendiği adamı Raznak'ın kulağına bir şeyler fısıldadı..Bu bir emirdi...

İri yapılı adam, emri alır almaz iki adım öne çıktı, alaylı bir sesele:

-Kara Murat'ı yakalamak, mektup okumak kadar kolay değildir delikanlı, dedi.

Salondakiler de bir anda ondan yana çıktılar:

görmüyorum..Karşıma çıktığı an Kara Murat'ı tepeleyeceğime yemin ederim...

-Çok atıyorsun...Say ki, ben Kara Murat'ım... Beni tepeleyebilir misin? O gücü kendinde görebiliyor musun?

Raznak, sarayın en zorlu adamlarından biriydi. Onda bir mandayı devirecek kadar kuvvet olduğu söylenirdi...

Kont Kinis bu defa kavgayı önlemek niyetinde

-Raznak doğru söylüyor..Kara Murat hem kuvvetli, hem kurnaz, hem de çok çeviktir...

-Ne sanıyor kendini bu yabancı?

-Ne yapsın? Yağmasa da gürlüyor!

Kara Murat, etraftakilerin alaylarına kızmadı.. Her zamanki gülümsemesi dudaklarının ucundaydı.. Ağır bir sesle:

-Kara Murat'ın adını duyunca hepinizin rengi attı..Ödünüz koptu..Oysa ben korkulacak hiç bir şey

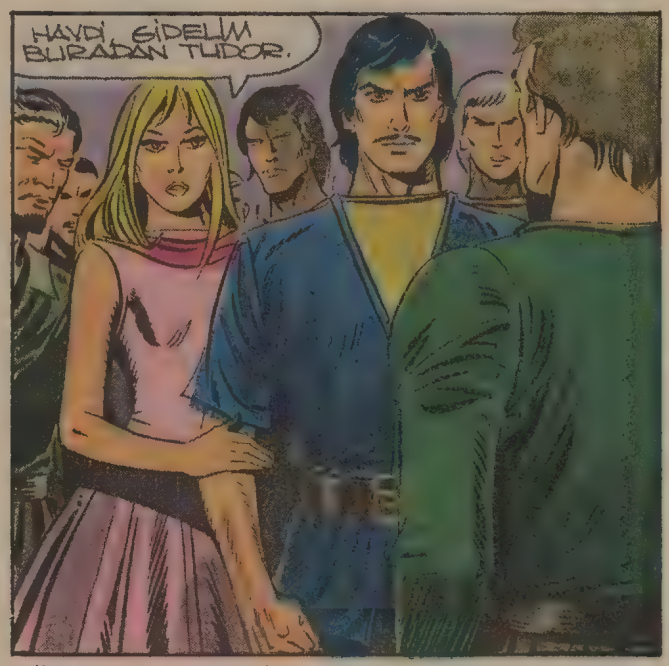

değildi..Az önce oğluna meydan okuyan Romanyalı Tudor'un yere serilişini görmek için içinden büyük bir arzu duyuyordu...

Verena, Stefan'ın adamının kasten kavga çıkarmak istediğini anladı. Kara Murat'ı kolundan çekerek:

-Haydi gidelim buradan Tudor! dedi..

Sonra Raznak'a döndü...

-Bir iş, yalnız kol kuvvetiyle değil, zekâ, bilgi ve ustalıkla da halledilebilir... Tudor Kara Murat'ı

zekâsıyle alt edeceğini söylemek istedi...

Kara Murat gururla göğsünü gerdi. Yüzü ve bakışları kararmıştı. Kesin bir ifade ile:

-Hayır, dedi. Kolumun kuvvetiyle yeneceğim Kara Murat'ı ! Madem bu fil yavrusu kendisini Kara Murat sanıyor, o halde buyursun !

Raznak, duyduğu bu ağır sözlerle tepeden tır-

nağa sarsıldı, dayanılmaz bir öfke bütün vücudunu sardı, yumruklarını sıkarak haykırdı:

-Bana fil yavrusu dedin ha ! ..Fil yavrusu öyle mi? Dur hele ! Seni parçalayayım da gör ! ...

Birden iri gövdesiyle atıldı, korkunç yumruğunu balyoz gibi Kara Murat'a savurdu ...

-Al sana !

Kara Murat, bu saldırıyı, kendine özgü çevik-

liği ile geriye sıçrayarak önledi...

Raznak'ın yumruğu havayı dövdü, koca gövdesi boşlukta sendeledi, şaşkın bir halde havada tutunacak yer aradı, aynı anda Kara Murat'ın indirdiği korkunç tokatla yere kapaklandı...Ağzı burnu bir anda kan çanağına döndü...

Salondakiler hayret ve dehşet içinde kalmışlardı...

O güne kadar böyle bir vuruş görmemişlerdi çünkü...

Neye uğradığını şaşıran Raznak, ağzındaki kanlı salyaları tükürerek homurdana homurdana doğruldu...

Aptallaşmıştı...

-Ayağım kaydı da, ondan devrildim!diye homurdandı.

Büyük bir öfke içinde tekrar saldırdı..

Kara Murat yay gibi eğildi, ikinci kez ıska geçen Raznak'ın yumruğunu havada tuttu ve danalar gibi bağırmasına aldırmadan büktü, büktü.!.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi irileşen boyun damarları şişen, duyduğu korkunç acı içinde kendinden geçmek üzere olan adam sonunda dayanamayarak inledi:

-Kırma ! Kırma kolumu ne olur ! Yenildim! .. Yenildim ! ..

Kara Murat, hayretle sesin geldiği yana dönünce Prens Stefan'ın kılıcını çekmiş olduğunu gördü... Öfkeli öfkeli soluyordu. Bakışları kanlı bir hal almıştı.

Kara Murat içinden:

"-Çattık yine." diye düşündü.

Prens Stefan, yerden kalkmak üzere olan Raznak'ı kılıcının ucuyla göstererek devam etti:

-Bir budalayı devirmekle zafer kazandığını sa-

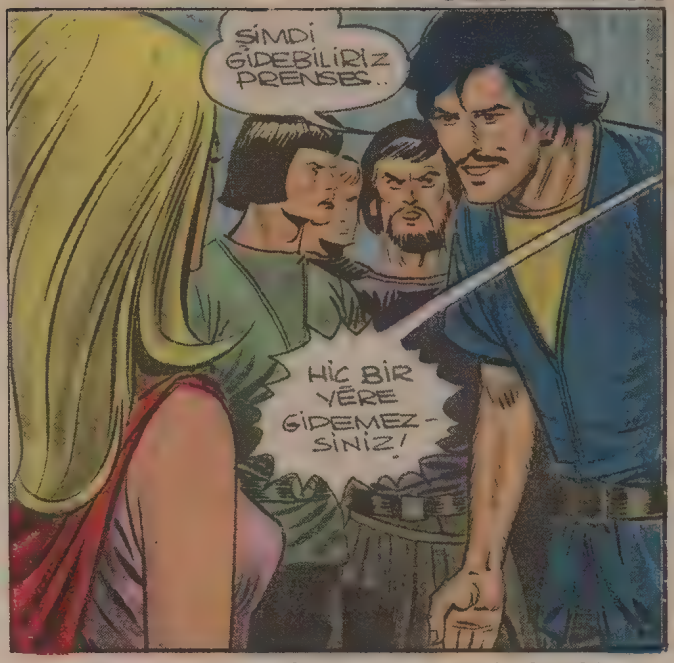

Kara Murat hafifçe iterek Raznak'ı bıraktı, adam bir külçe gibi yere yığıldı...

Bütün konukların ağızları, şaşkınlıktan bir karış açık kalırken delikanlı, Verena'ya döndü, zarif bir şekilde eğilerek:

-Şimdi gidebiliriz prenses, dedi. Sizi bekletti-ğim için özür dilerim!

Sert bir ses gürledi:

-Hiç bir yere gidemezsiniz !

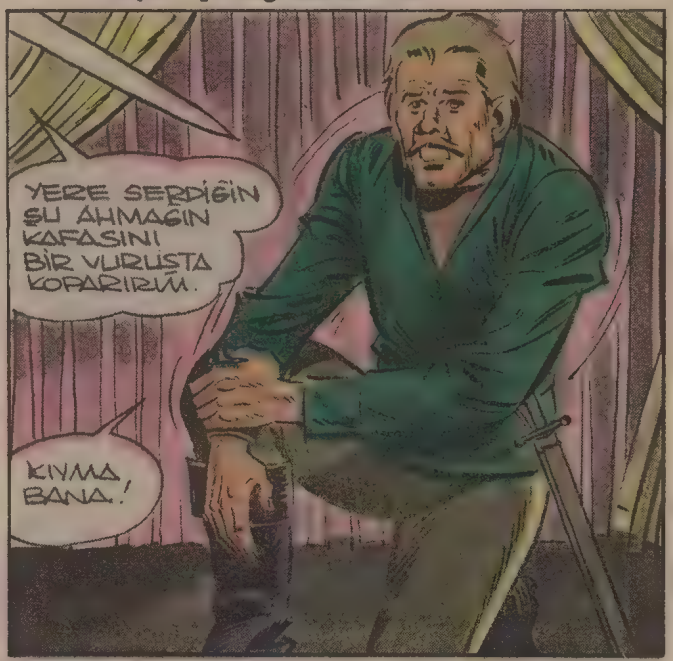

nıyorsun... Ben senin yere serdiğin bu ahmağın kafasını bir vuruşta koparırım...

Sonra Raznak'a döndü. kanlı bakışlarını onun gözlerine dikti.. Adam, bu bakışlardaki ölüm kararını anlayarak yalvardı:

-Bağışla beni prensim.. Kıyma canıma...

Korku ve dehşetten gözleri yuvalarından fırlar gibi olmuştu.

Prens Stefan zalim bir kahkaha attı:

-Senin gibi beyinsiz ve yüreksiz adamlara ihtiyacım yok !

Birden hızla atıldı, korkudan titreyerek hareketsiz kalan Raznak'ın başını bir vuruşta gövdesinden ayırdı.

Zavallı adam, nefes bile alamadan, yıldırım gibi inen ölümle sırt üstü düştü..

Kopan başı, salondaki davetlilerin ayakları nın dibine top gibi yuvarlandı.

Halıların üzerinde küçük bir kan gölü meydana gelmişti.

Prens Stefan bazı konukların salondan çıkmak üzere olduklarını görerek öfkeyle haykırdı:

-Dışarı çıkan kendini ölmüş bilsin ! Herkes burada kalacak ve benim şu Romanyalı serseriyi nasıl geberttiğimi seyredecek. Bu bir emirdir ! ..

Kapıya doğru yürüyenler titreye titreye geri

Kadınlar dehşet çığlıkları atarak kaçıştılar...

Salonu bir ölüm havası kapladı.

Herkes korkudan donmuş gibiydi.

Büyücü Fema içinden:"Bu oğlan zalimlikte babasını geçti ! " diye düşündü...

Aynı anda Kont Kinis"Tam benim oğlum! O ne güzel vuruştu." diye gururla şişirdi göğsünü...

Başsız gövde yerde birkaç defa titredi, sonra katıldı kaldı...

döndüler..

Prens Stefan şimdi kanlı bir kasırgayı andırıyordu. Onu önleyecek tek kişi Kont Kinis'ti.. Onun da olanlara aldırış etmiyormuş gibi bir hali vardı.

Kont, bu vahşet dolu sahneden kan içici bir yaratık gibi hoşlanmışa benziyor, gözleri anlatılmayacak kadar garip bir hazla ışıldıyordu.

Kara Murat hâlâ soğukkanlıydı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 TEMMUZ 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 75 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

Tehdit edilen, ölümün eşiğinde olan o değildi sanki...

Kaşları hafif çatılmış, bakışları biraz karar - mıştı...

Prens Stefan ansızın şimşek gibi saldırdı, kanlı kılıcı havada yıldırım gibi döndü.

Bu, prensin en güvendiği ölüm hamlesiydi.

Fakat Kara Murat hızla eğildi..Keskin çelik saçlarını yalayarak geçti. Ondan başka kim olsa, bu beklenmeyen saldırı karşısında gafil avlanırdı.

Kara Murat:

-"İşte kalleş bir düşman..Üstelik son derece hızlı ve kuvvetli...Küçümsemeye gelmez!.." diye düşündü.

Aynı anda Prens Stefan hayretler içinde:

-"Garip şey...Ölüm hamlesinden kurtulan ilk kişi bu yabancı! Dikkatli olmalıyım!" diye düşün - mekteydi...

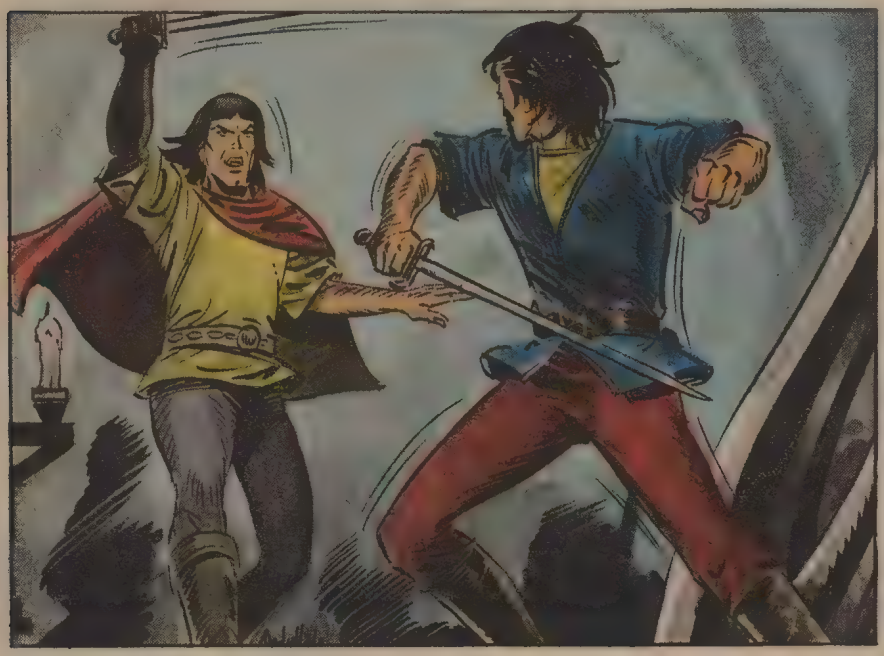

Kara Murat, Prens Stefan'ın ikinci saldırısı - nı kılıcıyla karşıladı...Çelik şakırtıları arasında birkaç dakika geçti...

Stefan, Viyana Silahşorluk Okulu'nda öğrendiği bütün oyunları Kara Murat'a karşı bir bir denedi, a - ma her seferinde hamlelerinin boşa çıktığını görün - ce önce şaşırdı, sonra öfkesinden kudurdu.

İkisinin de alnında boncuk boncuk terler birik - mişti.

Kara Murat eğiliyor, zıplıyor, sıçrıyor, bazen yay gibi uzanarak Prens Stefan'ı geri kaçırtıyordu.

Salondakiler Kara Murat'a acıyorlardı..Dövü - şü kazansa bile ne olacaktı? Yine ölecek olan kendi - si değil miydi?

Kont Kinis'in vahşi bakışları dövüşen iki gen - cin üzerine saplanmıştı. Dakikalar ilerledikçe endi - şesi artıyor, oğluna güvenmekle beraber aklına kötü kötü ihtimaller geliyordu.

Yabancı gencin yaman bir kavgacı olduğu anlaşılıyordu.

Hareketlerindeki rahatlık, hamlelerindeki ustalık, vücudundaki olağanüstü çeviklik, iyi yetişmiş bir silahşor olduğunu ortaya koyuyordu.

Kont Kinis, tecrübeli bir savaşçı olarak kavganın denk geçtiğini, iki taraftan hangisinin kazanacağını kestirmenin imkânsız olduğunu gördü.

Ya oğlu kaybederse?

Bu düşünce bıçak gibi beynine saplandı.

Korku ve endişe ile sarsıldı.

Gerçi o zaman Romanyalıyı paramparça ettirir, etini köpeklere yedirirdi ama, ne fayda!..Oğlunu geri getiremezdi ki...

Şu halde oğlunun onurunu zedelemeden dövüşü durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Kavganın başlangıcından beri çaresizlik içinde kıvranan Prenses Verena nihayet dayanamadı, orta-

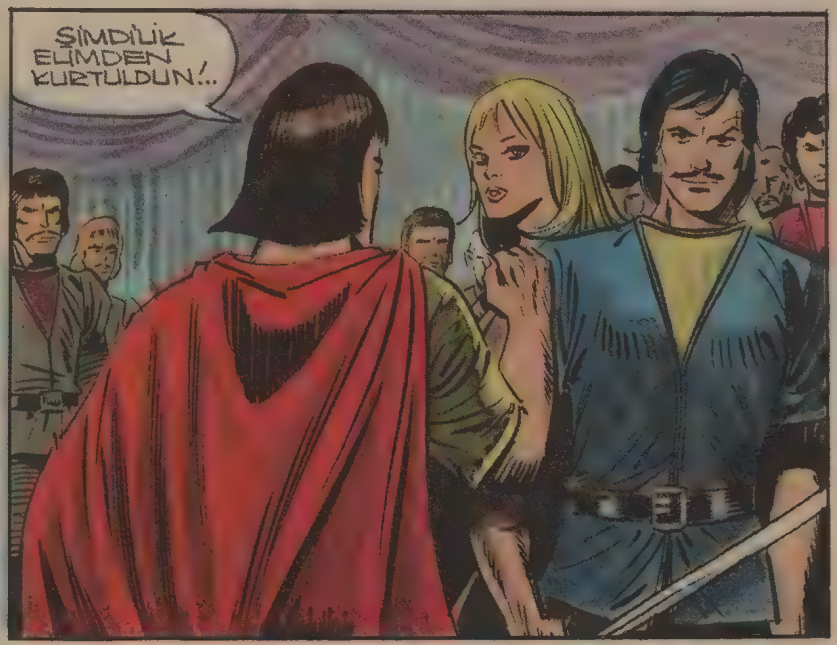

ya atılarak:

-Durdurun düelloyu Kont! Bana söz vermiştiniz! diye bağırdı.

Bu, Kont Kinis için bulunmaz bir fırsattı...İçini saran endişenin birden dağıldığını, yüreğinin rahatladığını hissetti. Otoriter bir sesle:

-Verena haklı! Dövüşmeyi bırakın!... diyerek kavgacıların arasına girdi.

Prens Stefan, kılıcını istemeye istemeye kınına sokarken, Kara Murat'a kin dolu bir bakış fırlattı:

-Şimdilik elimden kurtuldun! Ama seni mutlaka cehenneme yollayacağım! diye homurdandı.

Umursamaz bir şekilde omuz silken Kara Murat'ın alaylı bir cevap vererek yine her şeyi kaşıştıracağını anlayan Verena telâşla delikanlıyı kolundan çekti:

-Haydi Tudor'. Gidelim buradan'.

Kara Murat, kendisine özgü kibar tavrıyla genç kıza döndü:

-Sıkıldıysanız gidelim Prenses'. Oysa ne güzel eğleniyorduk'...Kaç zamandır düello etmemiştim. Gönlüm mahzundu...Vücudum paslanmıştı..Neşemi kaybetmiştim..Bu dövüş bana iyi bir idman oldu...

Prens Stefan, Kara Murat'ın kendisini alaya alan sözlerine o kadar içerledi ki, birden köpürdü, adeta çılgına döndü..Ansızın atılarak, yandaki masanın üzerinde duran ağır vazoyu kaptı, olanca gücüyle savurdu.

Kara Murat'ın arkası dönüktü.

Bu yüzden tehlikeyi göremedi

Fakat Verena'nın birden değişen bakışlarındaki korku ışıltısından tehlikeyi sezdi. Kendini hızla yana doğru attı...

Ama geç kalmıştı'. ..

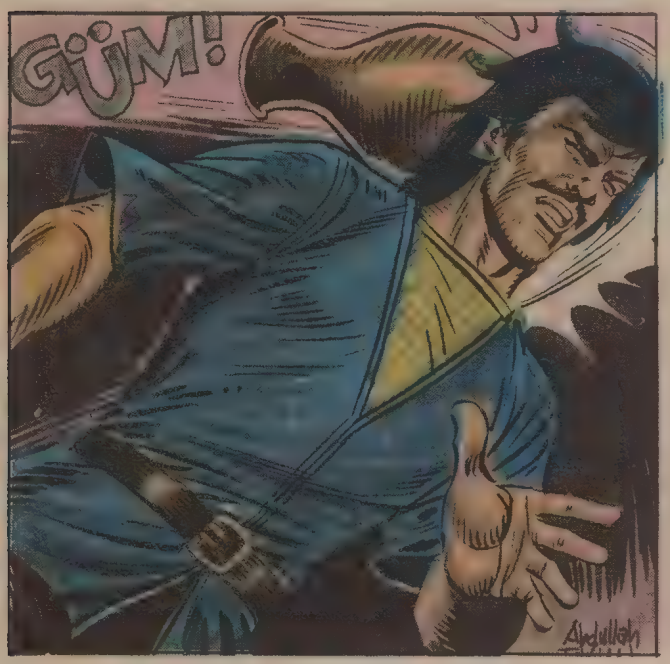

Ağır vazo, omzuyla boynu arasına indi.

Sarsıldı, sendeledi ve yıkıldı.

Gerçi öldürücü darbenin etkisini azaltmıştı ama, yine de iyice sersemlemiş, gözleri kararmış, beynini korkunç bir uğultu kaplamıştı.

Çevresini bulanık görüyordu.

Birtakım gölgeler, önünde dans ediyordu sanki.

Başının içindeki dayanılmaz uğultu artıyor, bayılmamak için büyük bir güç sarf ediyordu.

Prens Stefan'ın göğsünden sevinçli bir hırıltı çıktı, dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi, kılıcını ağır ağır kınından sıyırarak:

-Şimdi senin, kafanı gövdenden ayırmanın tam zamanı'. dedi.

Verena'nın gözleri kederle doluydu. Umutsuz bakışlarını Kont Kinis'e dikti.

Yardım isteyen, rica eden, yalvaran bir ifade vardı bu bakışlarda..

Büyücü Fema, Kont Kinis'in kulağına fısıldadı:

-Oğlunuza engel olunuz efendimiz! Bakın Prenses Verena nasıl titriyor! Bütün umudu sizde .. Tudor'un ölmesini istemiyor. Eğer Prens Stefan'ı durdurmazsanız, ömrü boyunca nefret edecek sizden. O zaman, hazırlamakta olduğum aşk iksiri de hiç bir işe yaramayacak..İksirin yenemediği tek duygu nefrettir çünkü...

Kont Kinis, canı sıkılmış bir halde oğluna seslendi:

-Hey, Stefan! Öldürme onu!

Stefan hâlâ, hıncını alamamış olmanın ıstırabı içindeydi. Kin dolu kalbi bir an isyan duygusuyla kabardı. Fakat babasına karşı gelmeyi göze alamadı:

-Peki baba. Onu öldürmeyeceğim! Ama dövmeme engel olma!

Prensin vücudu kuduran bir öfke ile titriyordu.

Yerde, hâlâ kendisini toparlayamamış olan Kara Murat'ın böğrüne korkunç bir tekme savurdu.

-Al sana!

Kendisini savunacak durumda olmayan delikanlının gövdesi tekmenin şiddetiyle sarsıldı, ağzından boğuk bir inilti çıktı.

Stefan, ayaklarının dibinde yatan düşmanına yukarıdan mağrur bir tavırla bakarak sinirli sinirli güldü.

Kara Murat'ın böğrüne bir tekme daha indi.. Sonra tekmeler peş peşe birbirini izledi.

Stefan hız almak için geriye çekiliyor, vuruyor, tekrar çekiliyor, yine vuruyordu..

Kara Murat yediği darbelerle sarsılıyor, gözlerini açmaya çalışıyor, fakat bir türlü kendini toparlayamıyordu. Etraftaki her şeyi, bir sis perdesi arkasından, bulanık görüyordu.

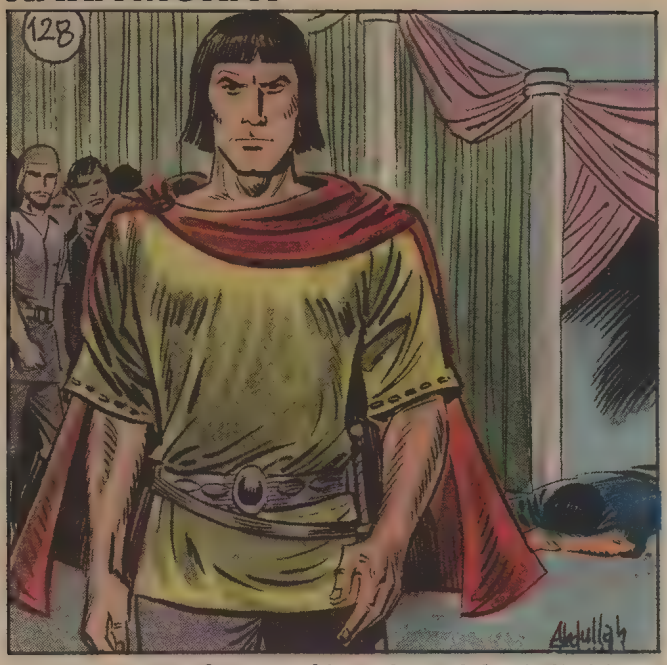

Prens Stefan, son bir tekme daha indirdikten sonra, sert adımlarla yürüyerek salonu terk etti.

Davetliler birer ikişer gitmeye başladılar..

Kont Kinis de Büyücü Fema ile konuşa konuşa dışarı çıktı.

Az sonra salonda, birkaç hizmetçi ve uşaktan başka kimse kalmamıştı..

Verena getirttiği ıslak bezle Kara Murat'ın yüzündeki kanları sildi, başını koluna dayayarak ona biraz su içirdi..

Delikanlı gözlerini hafifçe araladı. Verena'nın kendisine sevgiyle bakan uzun kirpikleri, iri, siyah gözleriyle karşılaşınca gülümsemeye çalıştı..

Sonra yerde kırık vazonun parçalarını gördü. Olanları bir bir hatırladı, yüreği kinle doldu.

Yediği tekmelerden her yanı sızlıyordu.

Güçlükle ayağa kalkarak, sıkıntılı bir tavırla sordu:

-Fena dayak yedik galiba, değil mi?

Verena, bir melek kadar güzel gözlerini Kara Murat'ın gözlerine dikerek tatlı bir sesle cevap verdi:

-Stefan arkanızdan saldırdı size Tudor'.. Boş bulundunuz..

-Boş bulunmak bir savaşçı için en büyük hatadır..Bazen hayatına mal olur..Bu durumda hâlâ mu-

hafızınız olmamda ısrar ediyor musunuz?

Genç kız, parlak, beyaz dişlerini göstere - rek gülümsedi:

-Elbette..Değişen bir şey yok kl..Kuvvetli ve cesur olduğunuzu gösterdiniz. Yalnız hiç bir zaman düşmanınıza arkanızı dönmemeyi öğrenmeniz gerek. Başka eksiğiniz yok!.

★★★

Kara Murat, salonda Verena ile konuşurken, sarayın bir başka odasında Büyücü Fema, karşısında saygıyla duran iri yapılı, dazlak kafalı bir adama:

-Aferin Silyus! İyi başardın bu işi! diyordu.

Büyücünün gözleri garip bir ışıltıyla yanıyordu..

Silyus ise, efendisi tarafından takdir edilen sadık bir av köpeği gibi hayatından memnundu:

-Görevimi yaptım efendim!

Büyücü sordu:

ken:

-Güzel..İşler o kadar iyi gidiyor ki, neredeyse sevincimden göbek atacağım..Planım saat gibi işliyor..Yolun sonuna geliyoruz. Bir adım daha, tamam! diye düşünüyordu.

Neydi Büyücünün planı?

Ne fesatlar hazırlıyordu yine?

Hangi yolun sonundan bahsediyordu?

-Taşı cama fırlatırken seni gören olmadı ya?

-Hayır efendim..Çok dikkat ettim. .Kimse görmedi..Taşı camdan içeri atar atmaz da ortadan kayboldum..

-Çok iyi...Al bakalım, bu parayı hak ettin..

Silyus, büyücünün uzattığı dört altını kaparak acele acele cebine indirdi..

Büyücü Fema hızlı hızlı yürüyerek odadan çıkar-

Belli değil...

★★★

Vakit gece yarısına yaklaşmıştı.

Kara Murat, Prenses Verena'yı odasının kapısına kadar götürdü. Genç kız:

- Siz az ilerdeki küçük odada kalacaksınız. Hizmetçiler her şeyi hazırladılar, dedi.

Ayrılmak üzereydiler..

Birden duydukları sesle ikisi de ürperdi..

Dışarıda bir boru ötmüştü..

Uzun uzun..Acı acı..

Sonra gür bir ses şehrin sokaklarında çınlamaya başlamıştı:

"-Ey Tamışvar halkı!

Kalkınız!Dinleyiniz!

Baron Verter'in katili ve Kont Kinis hazretlerinin düşmanı olan Kara Murat adındaki haydutun Tamışvar'a geldiği öğrenilmiştir.

Katil her ne pahasına olursa olsun yakalanıp, öldürülecektir.

Her kim onu görür bildirmezse gözleri oyulacaktır!

Evinde yatıran, eviyle beraber yakılacaktır!

Yiyecek verenin gırtlağına kızgın yağ akıtılacaktır.

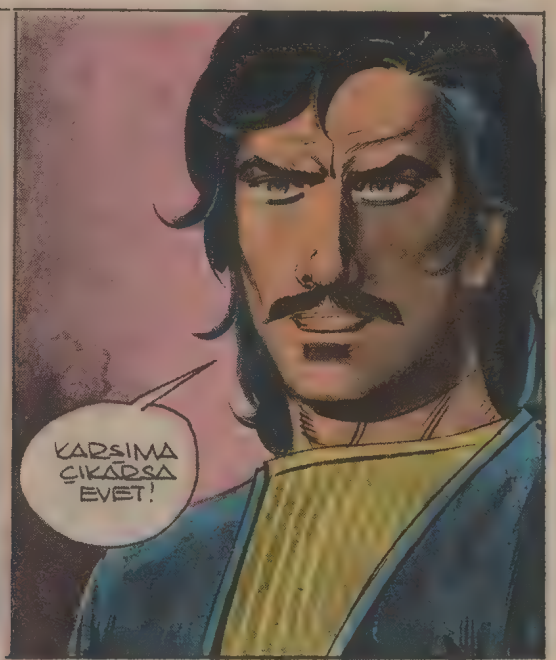

Yakalanmasını sağlayana ise bin altın ödül verilecektir."

Ses durdu..

Kara Murat hafifçe gülümseyerek kıza döndü:

-Bu sizin vaat ettiğiniz bin altın olacak!

Verena düşünceli bir tavırla ona bakarak sordu:

-Kara Murat'ı yakalayacağınızdan emin misiniz?

Delikanlı keskin bakışlarını onun gözlerine dikti:

-Karşıma çıkarsa evet! Bundan kuşkunuz olmasın! Kalbinizde en ufak bir sevinç, en küçük bir mutluluk yaratabilmek için kendimi bile öldürebilirim. İyi geceler Prenses!

Eğildi, genç kızın elini hafifçe öptü. Delikanlının sıcak dudaklarının dokunuşu Verena'yı titretti, bundan büyük bir haz duyduğunu kendi kendine itiraf etti...

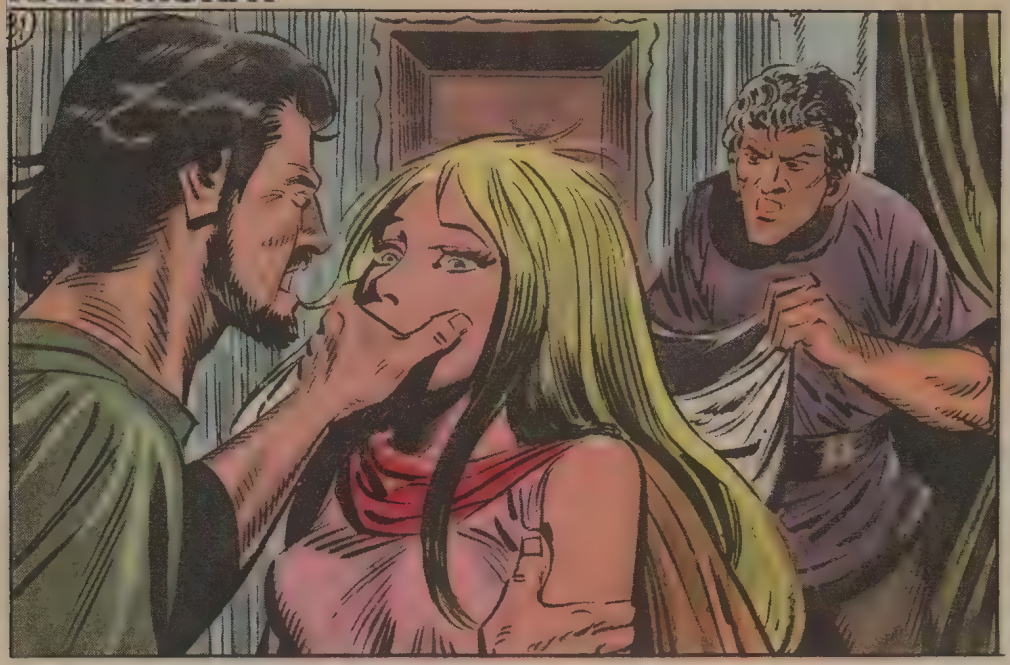

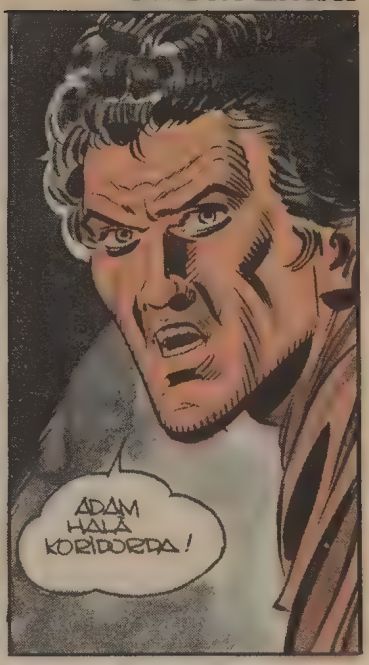

Verena, Kara Murat'ı koridorda yalnız bırakıp sessizce odasına girerek kapıyı kapadı.

İçerisi karanlıktı..

Birden dehşet içinde kaldı..

Odada birileri vardı!..

Üzerine doğru gelen iki gölge görerek, korku içinde bağırmak istedi..Aynı anda ağzını iri bir el kapadı!

Çırpındı, tekmeledi, kurtulmaya çalıştı.. Başaramadı..

Başına bir torba geçirdiklerini, ellerini ve ayaklarını bağladıklarını fark etti..

Gürültü çıkarmamaya çalışarak Verena'yı kıskıvrak yakalayan iki kişiden biri:

-Kızı odasına getiren adam hâlâ koridorda! dedi.

Öteki:

-Acele etmeyelim.. Birazdan gider! diye cevap verdi.

Bu sırada kapı vuruldu, dışarıdan Kara Murat'ın sesi işitildi:

-Bir gürültü duyar gibi oldum Prenses. Bir şeyiniz yok ya!..

Verena'yı bağlamakta olan iki adam bir an ne yapacaklarını şaşırdılar. Biri perişan halde:

-Eyvah! İşler karışıyor! diye fısıldadı. Öteki:

-Sus ahmak! İşler karışırsa senin yüzünden olacak! diye onu azarladı..

Sonra, bıçağını Verena'nın boğazına dayayıp, başındaki torbayı çıkararak:

-Eğer, dedi, yaşamak istiyorsanız kapıdaki adamı savunuz Prenses! Bir şey sezdirirseniz, sizi de onu da öldürürüz!

Verena, etini delmek üzere olan keskin bıçağın tehdidi altında adamların dediğini yapmaktan başka yol bulamadı. Bütün gücünü kullanarak sakinleştirmeye çalıştığı sesiyle Kara Murat'a cevap verdi:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 TEMMUZ 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 76 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

-Bir şey yok Tudor !. Iyi geceler !.

-Rahatsız ettiğim için özür dilerim Prenses, iyi geceler !.

Koridorda uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Verena'yı esir eden iki adam rahat birer soluk aldılar...

Kara Murat, kalacağı odayı bulmak için iki yanına bakarak koridorda ilerlerken karşısına bir uşak çıktı.

- Odanıza sizi ben götüreceğim efendim !.

Günün yorgunluğu altında ezilen Kara Murat oda aramaktan kurtulduğu için sevindi :

-Aman ne güzel... Hemen gidelim, yoksa ayakta uyuyacağım...

Önde ışık tutan uşak, arkada Kara Murat, koridorda on metre kadar yürüdüler... Adam küçük bir kapının önünde durdu :

-İşte odanız burası efendim... Yatmadan önce bir şey yemek ister miydiniz?

-Teşekkür ederim istemem...

-O halde iyi geceler dilerim...

Uşak, Kara Murat'ı kibarca selâmladıktan sonra çekildi...

Delikanlı kapıyı açarak güzel döşenmiş bir odaya girdi.

Aynı anda arkasından kapının hızla kapandığını ve anahtarın kilitte döndüğünü duydu...

-Tuh, Allah kahretsin !. Kapıyı üzerime kilitledi-

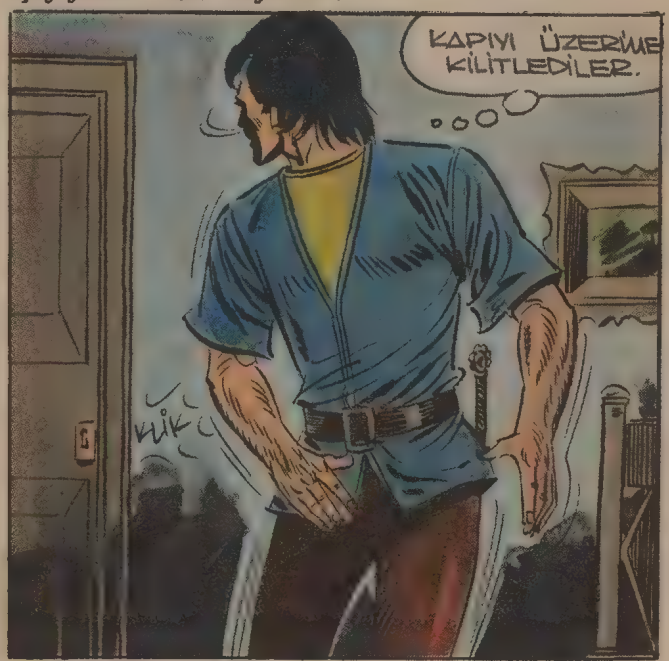

ler !. diye bağırdı...

Hızla atılıp kilidi yokladı, kapıyı sarstı.

Fakat ikisi de son derece sağlamdı.

Kırılacağa benzemiyordu.

Pencereye koştu... Aşağıya baktı... Çok yüksekti...

Buradan atlamaya kalkışmak, intihar etmek demekti. İnsan ölmese bile, kırılmadık kemiği kalmazdı.

Öfkeyle tekrar kapıya koştu, birkaç yumruk attı, tekmeledi, bağırdı ama dışarıdan hiç bir ses gelmedi.

Kapıya vurmaktan yorulunca, köşedeki yatağın üzerine çöktü, kendi kendine kızarak :

-Bu gece ahmaklığın üzerinde... Hep oyuna geliyorsun... İşte yine aptal gibi kapana girdin... Bir de akıllı geçinirsin ! diye homurdandı.

Sonra kendisini kimin hapsetmiş olabileceğini düşündü...

önünde durdu...

Birden derin bir heyecanla titredi...

Sarayın küçük kapılarının birinden iki adam çıkmıştı... Ay ışığında ikisi de gayet açık bir şekilde görünüyordu...

Ağır bir yük taşıyor gibiydiler...

Bu yük, canlı bir şeye benziyordu... Ara sıra bükülüyor, kıvrılıyor, sanki adamların elinden kurtulmak ister gibi çırpınıyordu... Kara Murat'ın yüreği

Kim ve neden hapsetmişti ?

Kont Kinis mi ? Prens Stefan mı ? Büyücü Fema mı ?

Üçü de olabilirdi...

İyi ama neden ?

Düşündü düşündü, bulamayacağını anlayınca düşünmekten vazgeçti...

Yatağının üzerinden kalktı, odanın içinde bir süre kafesteki aslan gibi dolaştıktan sonra pencerenin

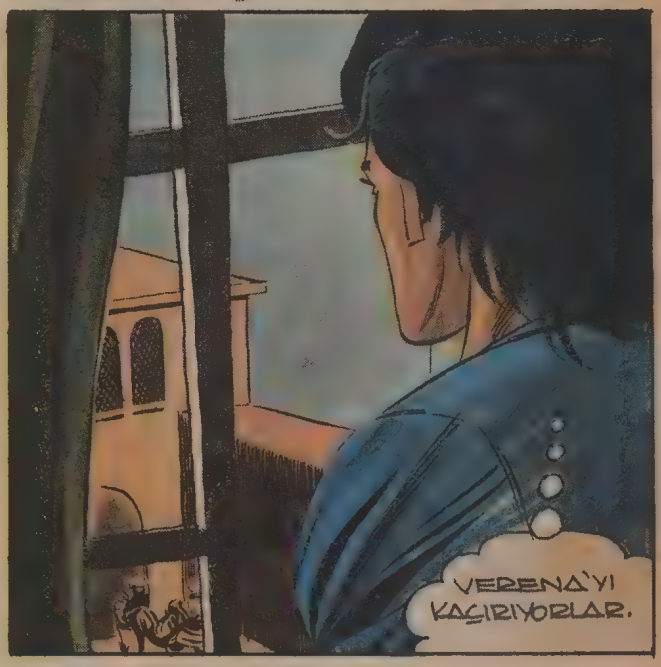

derin bir öfkeyle kabardı...

Verena'yı odasına götürdüğü vakit içeriden garip bir gürültü duymuştu. Sonra kendisini tuzağa düşürüp bu odaya hapsetmişlerdi.

Neden ?

Oynanan oyun gayet açıktı.

Verena'yı kaçırıyorlardı...

Kara Murat, kızı kimin kaçırdığını bilmiyordu ama bir şeyler sezinler gibiydi.

Kapıya doğru hızla atıldı, olanca gücüyle omuzladı... Fakat kapı sarsılmadı bile...

Pencereye koştu, gözlerinden şimşekler çakarak tekrar aşağıya baktı.

Çiçeklenmiş ağaçlardan gelen kokularla dolu güzel bir geceydi.

Verena'yı kaçıranlar gül ağaçları arasından geçerek bahçe duvarına gömülü küçük kapıya varmışlardı.

bazın bile denemeye çekineceği, inanılmaz, akıl almaz bir girişimdi bu...

En ufak bir hata, bahçeye düşüp, paramparça olmasına yol açabilirdi...

Kara Murat ne yapmak istiyordu?

Ölümü göze alarak bu tehlikeli denemeye neden girmişti?

Umutsuzluğun yarattığı bir çılgınlık mıydı bu?

Hayır... Kara Murat, bahçedeki büyük ağacın dal-

Duvarın öte yanında, dört atın koşulu olduğu büyük bir araba harekete hazır bekliyordu.

Kara Murat, çaresizlikle umutsuzluğun, içini ateş gibi kavurduğunu, kanının müthiş bir öfkeyle kaynadığını hissetti...

Birden çılgınca bir kararla pencereye sıçradı, duvardaki küçük çıkıntıya basıp, santim santim ilerlemeye başladı.

Kertenkele gibi duvara yapışmıştı... En usta cam-

larından birinin sarayın duvarına doğru uzandığını görmüştü.

Bulunduğu pencereden beş metre kadar ötede dal, duvara iyice yaklaşıyordu...

Yere düşmeden oraya kadar gidebilirse olanca gücüyle sıçrayarak dala tutunabilir, sonra ağaçtan aşağıya inebilirdi. Bu, olağanüstü çeviklik ve cesaret isteyen bir işti... Ama, Kara Murat, Verena'nın kaçırıldığını düşündükçe deliye dönüyordu.

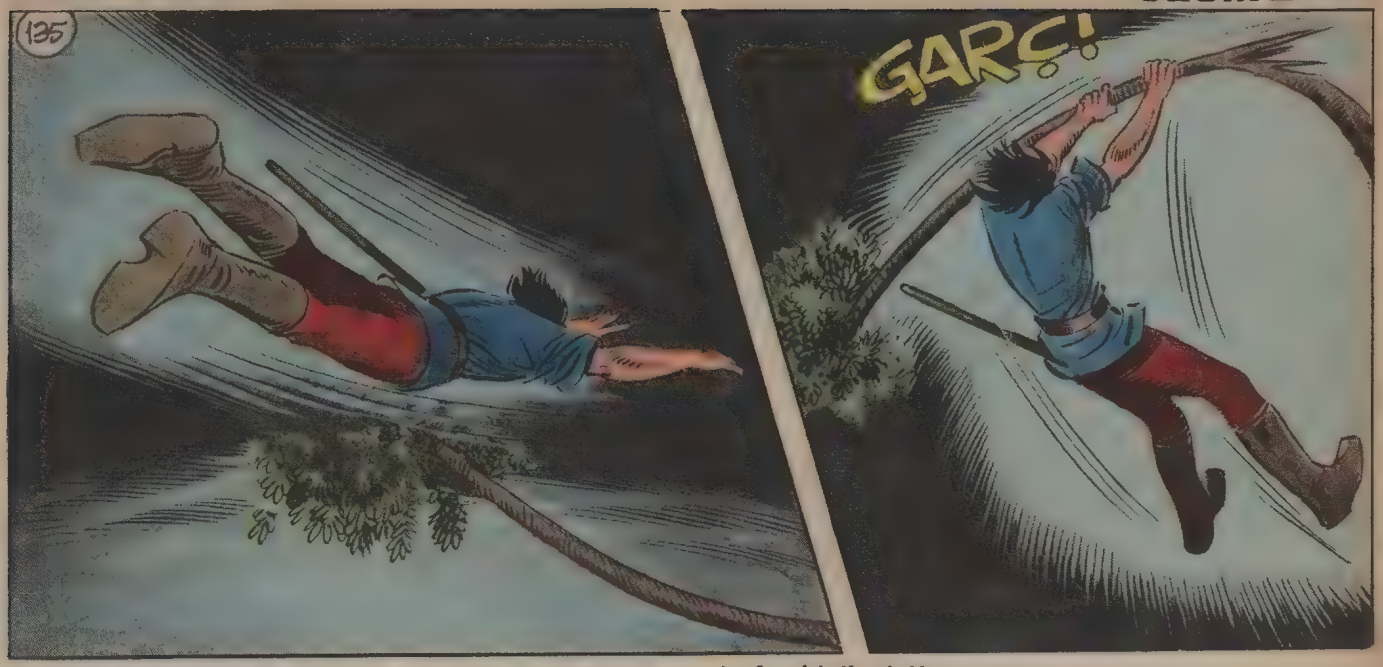

Hareket etmek üzere olan arabaya başka türlü yetişmenin olanağı yoktu...

Dalın hizasına gelince bütün kudret ve ustalığını ayaklarında toplayarak yay gibi, fırladı kısa bir an havada uçtu...

Altında bahçe, derin bir uçurum gibiydi.

Bir trapez cambazı gibi havada süzüldükten sonra dala yapışınca derin bir nefes aldı...Gecenin serinliğine rağmen, heyecandan alında boncuk boncuk terler birikmişti.

O anda ummadığı bir şey oldu...Fazla, kalın olmayan dal üzerine asılan ağırlıkla yaylandı, büküldü, yere üç metre kadar yaklaştı, sonra korkunç bir çatırtı ile kırıldı.

Kara Murat boşlukta uçtu ve ayak üstü yere düştü..

Sendeledi, yuvarlandı.

Kısa bir an müthiş sarsıntıyla kendinden geçer gibi oldu...

Aynı anda bahçede devriye gezmekte olan muhafızlar, kırılan dalın kulakları tırmalayan çatırtısıyle irkildiler :

-Ne var?

-Ne oluyor?

-Biri pencereden aşağıya atladı...

-Hırsız galiba...

-Yakalayalım. ..

İki kişi olan muhafızlar telaşla koştular.

Kara Murat kendini toparlayıp yerden doğrulurken, boğazına dayanan çelik uçlu mızrakların ışıltısını görerek donakaldı. Adamlar bağırdı :

-Kımıldama, yakarız...

Kara Murat, kapının öbür yanında arabanın hareket etmek üzere olduğunu düşünerek çılgına döndü. Boğulurcasına haykırdı :

-Bırakın beni aptallar...Verena'yı kaçırıyorlar..

Saraydan bir prensesin kaçırılmasına ihtimal veremeyen iki muhafız alay etti :

-Kim kaçırıyor prensesi? Peri padişahının oğlu mu? Hadi, masalı bırak da yürü bakalım. Muhafız subayına, gecenin bu vaktinde sarayın bahçesinde ne aradığının hesabını ver.

Kara Murat'ın donmuş gibi hiç kımıldamadan durmasına sinirlenen muhafızlardan biri eğilerek onu yakasından tutup ayağa kaldırmak istedi :

hamle yaptı...

Kara Murat yana kaçtı, mızrak göğsünü sıyırarak geçti. Saldırısı boşa giden adam sarsıldı, dengesini kaybetti, Kara Murat'ın balyoz gibi inen yumruğuyla o da arkadaşının yanına serildi...

Delikanlı bütün gücünü bacaklarında toplayarak bahçe kapısına koştu, yıldırım gibi dışarı fırladı...

Fakat çok vakit kaybetmişti...

-Sarayın bahçesine gizlice girmenin cezasının ölüm olduğunu biliyorsun her halde... Kont Kinis böyle suçları asla affetmez.

Kara Murat muhafızlara lâf anlatamayacağını anlamıştı. Duvarın ötesinden hareket eden arabanın sesini duyunca birden kendini kaybetmiş bir halde atıldı, yakasına sarılan adamı bir yumrukta devirdi...

İkinci muhafız, mızrağını saplamak için hızlı bir

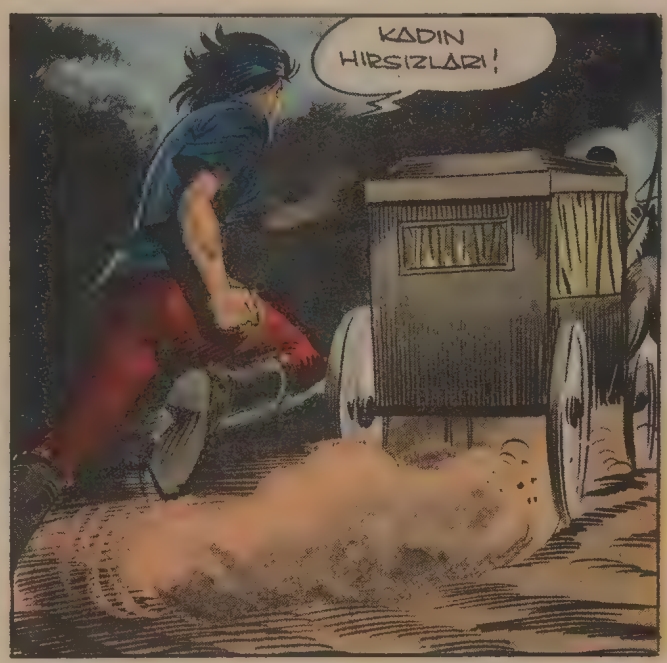

Uzaklaşmakta olan araba, gecenin karanlığında kaybolmak üzere idi.

Peşine düştüğü avı kolay kolay bırakmayacak kadar inatçı olan Kara Murat çılgın bir öfkeyle arabanın peşinden koşmaşa başladı...

Bir yandan da :

-Alçaklar... Kadın hırsızları... diye bağırıyordu. Kükreyen sesi, sokakta yankılar yapıyordu...

Birden karşısına, elinde kılıç olan, kısa boylu fakat geniş yapılı bir gölgenin dikildiğini gördü.

-Dur...

Kara Murat, yolunu kesen adamı ortadan kaldırmadan, hızla uzaklaşan arabaya yetişemeyeceğini anladı ve kılıcını çekerek şimşek gibi saldırdı.

Gecenin karanlığında çeliklerin birbirine çarpmasından kıvılcımlar çıktı.

Daha ilk hamlede, Kara Murat karşısındakinin iyi bir silahşor olduğunu anlamıştı...

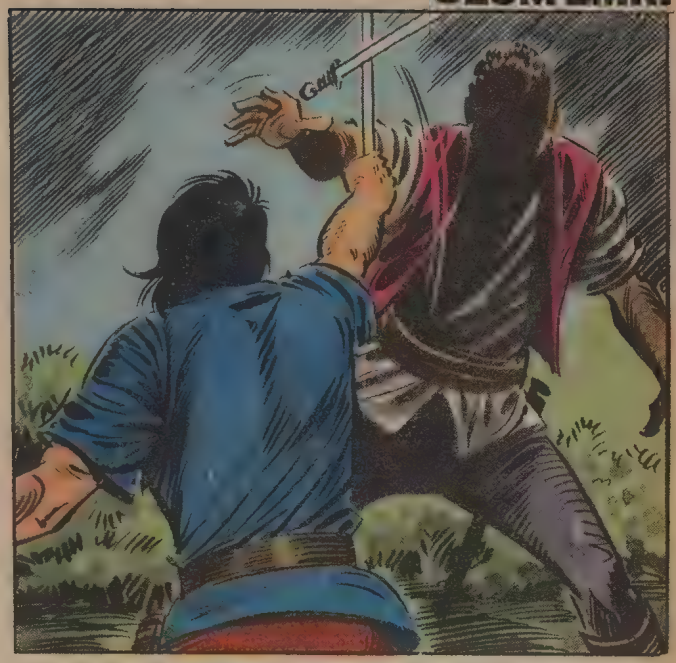

Ay ışığında ikisi de birbirlerinin sadece gölgelerini seçebiliyor, tek kelime söylemeden çarpışıyorlardı...

Kara Murat arabanın artık yetişilmeyecek kadar uzaklaştığını düşündükçe deliye dönüyordu.... İşini çabuk bitirmek hırsıyla atıldı, zor durumlarda kullandığı kendine özgü vuruşuyla karşısındakinin kılıcını elinden düşürdü...

Adam :

-Kılıcım... Kılıcım gitti... diye haykırdı. Arkasından ağıza alınmayacak bir küfür savurarak devam etti :

-Allah kahretsin ...Rezil oldum.. Şerefim iki paralık oldu. Mahvoldum...

Kara Murat birden, adamın Türkçe küfür ettiğini farkederek irkildi, titredi...

O anda çarpışma durdu, delikanlı derin bir hayretle kılıcını indirdi.

-Mahmut...

-Murat.. Beyim.. Sen misin?

Kara Murat öfke içindeydi... Bir an susarak, arabanın ne tarafa gittiğini anlamak için yola kulak verdi... Ama hiç bir ses duyamadı. Üzüntü içinde :

-Gittiler... diye mırıldandı...

Bu sırada Akıncı Mahmut sevinç içinde onun ellerine sarıldı.

-Çok şükür...Elimden kılıcı düşüren senmişsin.. Bir başkası olsa vallahi utancımdan çatlardım..dedi

Kalbi ağır bir yükten kurtulmuş gibiydi.

Kara Murat azarlayan bir sesle :

-Beğendin mi yaptığın işi? dedi.

Delikanlının sesi, Akıncı Mahmut'u titretti, derin bir üzüntü içinde cevap verdi :

-Arabayı kovalayanın sen olduğunu nereden bileyim?

-Peki, arabada kimin olduğunu biliyor musun?

-Hayır...

-Öyleyse neden durdurdun beni?

Akıncı Mahmut, yaptığı hatayı anlamış olmanın ıstırabı içindeydi :

-Sana karşı kılıç çektiğim için utanıyorum beyzadem...Ama oldu bir kere...Saraya girmenin yolunu bulmak için buralarda dolaşıyordum.Az önce uzaklaşan araba birden yanımda durdu...İçinden kibar bir bay indi..."Şu kapıdan çıkıp, arabanın peşine düşecek kim olursa olsun, birkaç dikka durdurabilir misin?" dedi. Bunun bir hayat meselesi olduğunu söyleyip dolgunca bir kese uzattı...Bütün mesele bu...

Kara Murat haykırdı :

-Sen de kabul ettin ha? Kiralık bir serseri gibi davrandın...

Mahmut, boğuk ve titrek bir sesle mırıldandı:

-Bağışla beni beyzadem, hata ettim.Ama ben böyle davranırken gerçekten bir hayat kurtaracağımı sanıyordum...

-Neyse olan olmuş...Şimdi ne yapacağımızı düşünelim...

Mahmut, affedildiğini anlayarak yeniden hayat bulmuş gibi canlandı :

-Düşünelim beyzadem...Bir çare buluruz elbet..

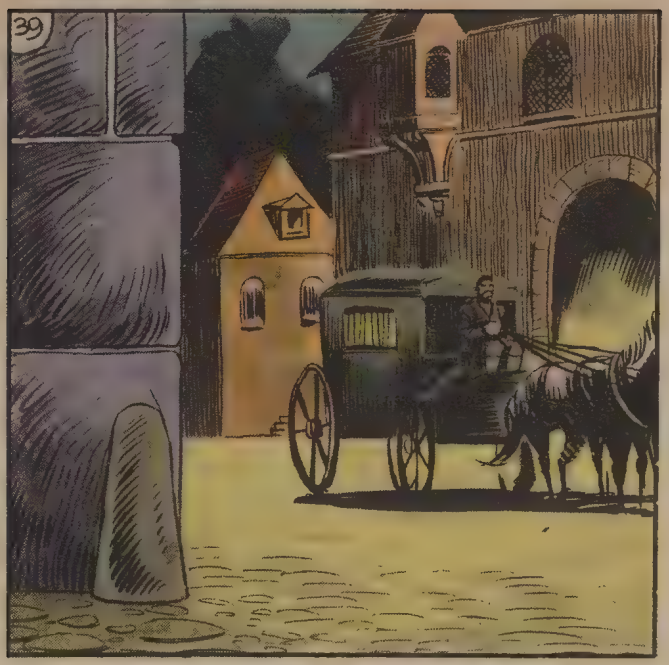

Prenses Verena'yı kaçıran araba karanlık sokaklardan geçerek büyük bir konağın önünde durdu.

Her yanı bağlı olan genç kızı, kırılacak eşya gibi özenle arabadan indirip konağa taşıdılar.

Verena az sonra, gayet iyi döşenmiş, büyük bir odada bulunuyordu. Onu getirenler, bağlarını çözüp giderlerken, odanın kapısını da kilitlediler.

Verena son derece zor bir durumda bulunduğu-

nu anlıyordu.

Kendisini kim kaçırmıştı? Neden yapmıştı bunu? Ne istiyordu?

Aklına hep, babasını öldüren Kara Murat geliyordu. O her şeyi yapabilirdi... Şeytan gibi bir insandı.. Ondan nefret ediyordu.

Gözünün önünde korkunç bir şeyler canlanıyordu. Kendisine önce işkence yapılarak tecavüz edildi-

ğini, sonra öldürüldüğünü görür gibi oluyor, ürperi - yordu.

Bu tehlikeden hasıl kurtulacaktı?

Ne yapmalıydı?

Çaresizlik kalbine bıçak gibi saplandı.

Odayı dolaştı, bütün çekmeceleri karıştırdı. Sonra gözleri, aradığını bulmanın sevinciyle ışıldadı...

Çekmecelerden birinde, küçük bir hançer duru -

yordu... Onu aldı, kabzası avucunun içinde olmak üzere kolunun arkasına gizleyip beklemeye başladı.

Kesin ve vahşi bir karar vermişe benziyordu.

Karşısına çıkacak kim olursa olsun öldürecekti!.

Bakışlarında öfkeli bir ışıltı vardı.

Birden anahtarın kilitte döndüğünü duyarak titredi... Hızla döndü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 TEMMUZ 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 77 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

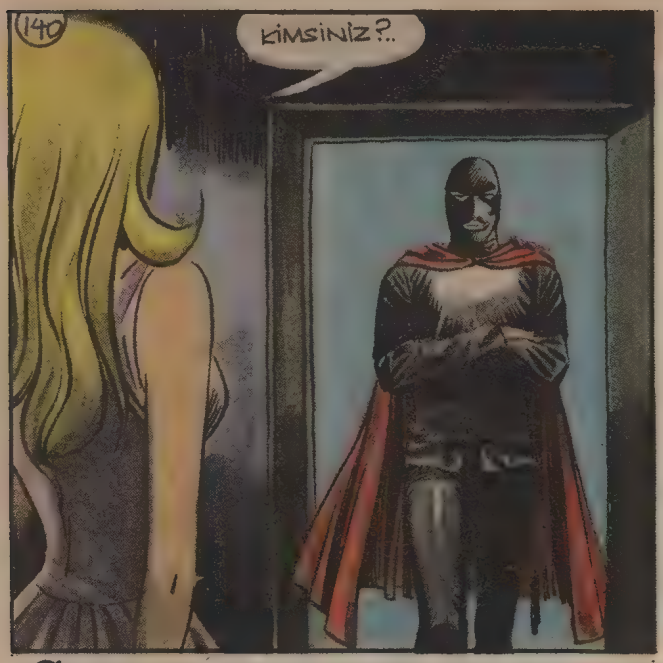

Sessizce açılan kapıda, siyahlar giyinmiş, uzun boylu bir adam, kollarını göğsünün üzerinde çaprazlamış, hayal gibi duruyordu..

Adamın yüzünü kalın bir maske örtüyordu...

Açıkta kalan yalnız ağzı ve gözleriydi.

Verena ilk şaşkınlığı geçtikten sonra kendisini toparlayarak sert bir sesle sordu:

-Kimsiniz?

Adam, hafif alaylı bir sesle cevap verdi:

vara çarpmış gibi sarsıldı, boğuk bir madeni ses duyuldu ve bıçak elinden fırladı gitti..

Ne olmuştu?

Bıçak neden saplanmamıştı?

Verena şaşkınlık içindeydi.

Adam vahşi bir kahkaha kopardı:

-Sırtımda her zaman zırhlı bir gömlek taşırım prenses..Sizin hançeriniz bu zırhı delemez..

-Bir hayranınız..Şunu da söyleyeyim ki, elinizdeki hançerin parıltısı gözümden kaçmadı..Onu bırakınız lütfen...

Bıçağının görülmüş olması Verena'yı çılgına çevirdi, birden panter gibi atıldı, bıçaklı kolunu umutsuz bir öfkeyle adamın göğsüne indirdi..

Adam kımıldayamamıştı bile..

Fakat hancer göğsüne deyince, Verena'nın kolu du-

Genç kız ona dik dik baktı. Gözleri kederle doluydu..Derin bir acı yüreğini yakıyor, ona ıstırap veriyordu..

-O halde siz öldürünüz beni! diye haykırdı..

Adam omuzlarını silkti:

-Öyle bir niyetim yok! Hem sizi öldürmek, böyle bir güzelliği yeryüzünden silmek büyük cinayet olur..

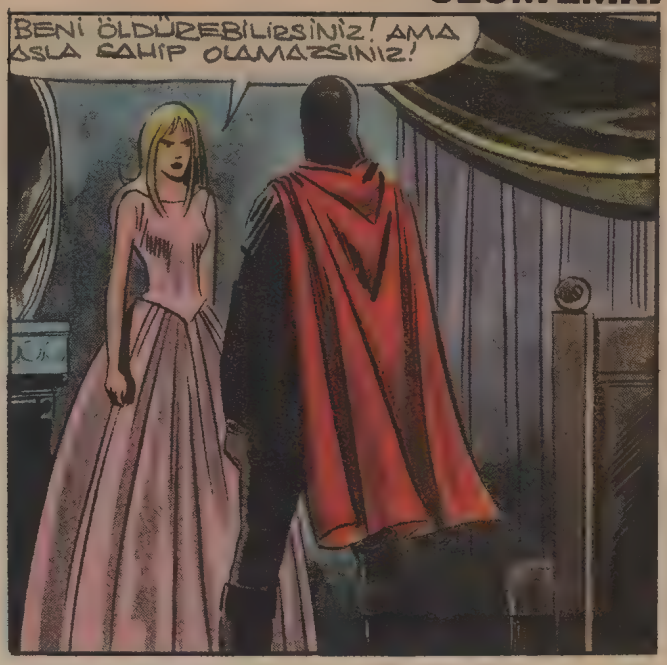

Verena öfkeden kendini kaybetmiş bir halde bağırdı:

-Ne demek istiyorsunuz?

Meçhul adam, Verena'nın üzerine yürüyerek ihtiras dolu bir sesle fısıldadı:

-Şunu demek istiyorum ki, benim olacaksınız. İsteseniz de istemeseniz de bu gece benim olacaksınız. Buna kimse engel olamayacak..

Verena dimdik duruyordu. Rengi sararmıştı. Buz gibi bir sesle:

-Beni öldürebilirsiniz! Ama asla sahip olamazsınız! dedi. Hem siz kim oluyorsunuz? Ben bir prensesim. Bu hareketinizin sizi ipe götüreceğini hiç düşünmediniz mi?

Adam coşkun bir heyecanla konuştu:

-Bazı güzellikler vardır ki, uğrunda ölüm bile göze alınır. O güzelliğin vereceği birkaç dakikalık mutluluk ölümün soğuk nefesini unutturur. Sarhoş eder

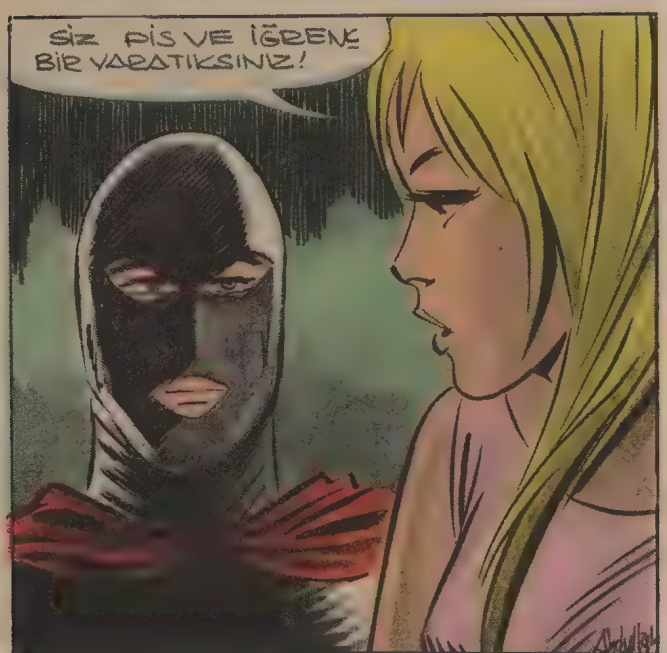

insanı. Dünyaya boş verdirir. İşte siz böyle bir güzelliğe sahipsiniz. Erkeklerin gönlüne aşk ilham ediyorsunuz. Sevişme isteği uyandırıyorsunuz. Sizinle sevişeceğiz!..

-Zorla mı?

-Gerekirse zorla!..

-Siz, pis ve iğrenç bir yaratıksınız.. Bu gibi işlerin zorla olmayacağını bilmeyecek kadar da budalasınız. Beni derhal serbest bırakmazsanız cezanız çok ağır olacak..

Adamın maskesinin açık olan kısmından görülen dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi:

-Bırakmasına bırakacağım ama içimi yakan, kalbimi kavuran, damarlarımı tutuşturan alevi söndürdükten sonra...

Derin bir ıstırap Verena'yı kâbus gibi sardı,

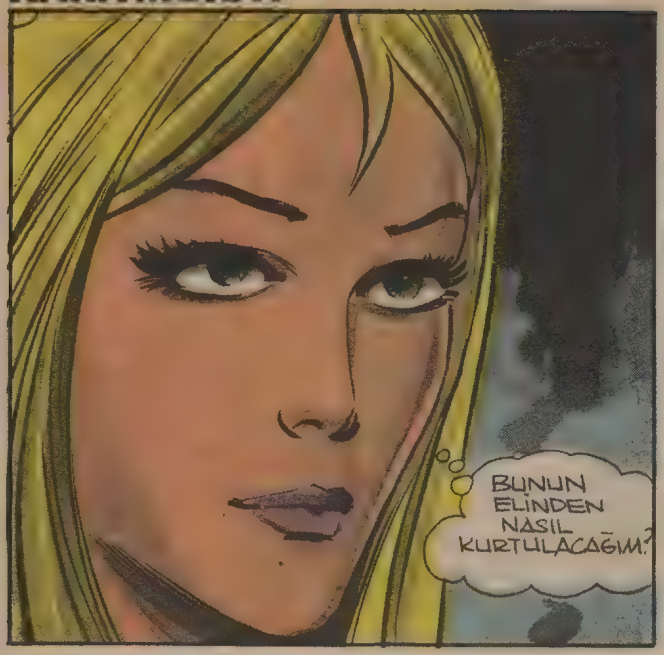

Umutsuzlukla çevresine bakındı.

Çok güç bir durumdaydı. Yabani bir hayvan gibi üzerine atılmaya hazırlanan bu adamın elinden kurtulması imkânsız görünüyordu.

Verena'nın tanıyamadığı maskeli adam, Kont Kinis'in oğlu Prens Stefan'dan başkası değildi.. Babasının genç kıza karşı olan zaafını bildiği için onun karşısına yüzünde maske ile çıkmıştı.

Sonunda en güvendiği adamlarıyle Verena'yı kaçırmaya karar verdi. Kendisinden kimse şüphelenmezdi.

Nasıl olsa bir suçlu bulunur, asılır, mesele de böylece kapanırdı. Masum birinin bu yüzden idam edilmesi onun umurunda bile değildi.

Şimdi, güzelliği gözlerde ve gönüllerde yangınlar tutuşturan genç kızla aynı odada, yapayalnızdı..

Kuvvetli bir insan olan Prens Stefan için savun-

Tanınmak istemiyordu..

Babasının öfkesini üzerine çekmekten korkuyordu.

Ama, kıza karşı duyduğu coşkun arzuyu başka türlü dindirmenin olanaksız olduğunu anlıyordu..

Onu sadece elde etmek istiyordu. Yüreği derin bir ihtirasla dolup taşıyor, kıza sahip olamazsa, damarlarını yakan, kalbini parçalayan, beynine vuran arzunun kendisini öldüreceğini sanıyordu.

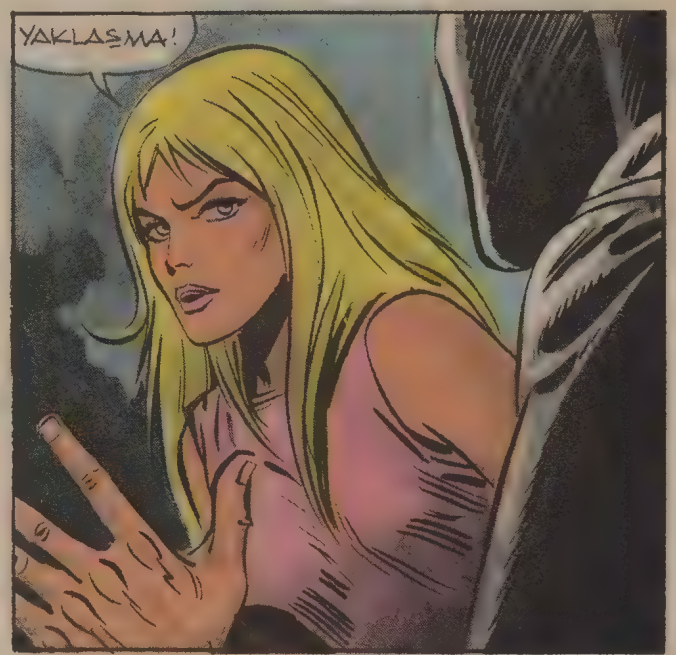

masız bir kızı elde etmek pek zor değildi..

Verena hafif sararmıştı. Gözlerinde endişe ve korku izleri vardı.

Stefan derin bir heyecanla ona sarılmak için iki adım attı..

Kız irkildi, geriledi, kekeledi:

-Yaklaşma!

Stefan aç kurt gibiydi:

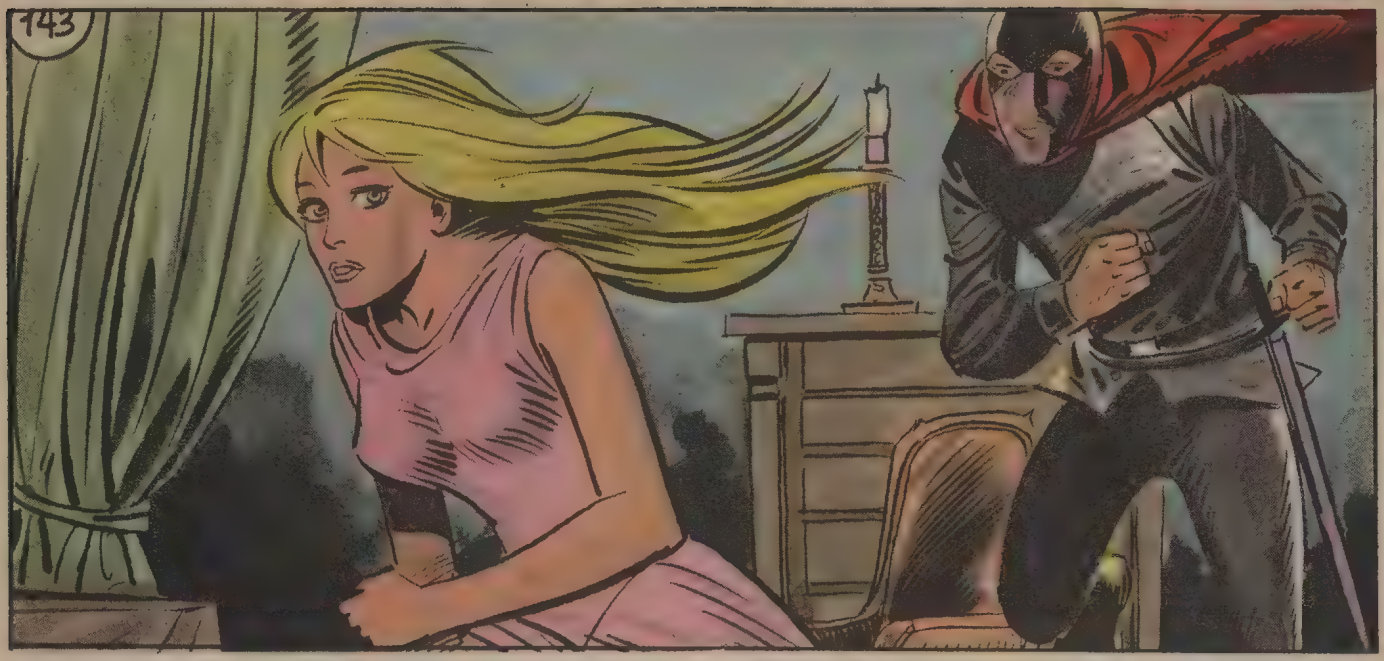

-Boşuna beni uğraştırma! Sana ömründe tanımadığın zevkleri tattıracağım..Genç gövdeni, aşk ve ihtirasla dolduracağım..Öpücüklere boğacağım seni..

Verena vahşi bir çığlık atarak kaçtı. Stefan, ihtirastan deli gibi bir halde peşinden saldırdı.

Şimdi geniş odanın içinde, koltuk ve masaların arasında garip bir kovalamaca başlamıştı.

★★★

yor..

-Davran öyleyse, durduralım!

-Durduralım beyzadem...

Araba hızla üzerlerine doğru geliyordu. Tekerleklerin ve nalların çıkardığı sesler, gecenin karanlığında boğuk boğuk yankılar yapıyordu.

Kara Murat yolun ortasında ayaklarını gerip durarak, gök gürlemesi gibi bir sesle arabacıya bağırdı:

-Dur!

Fakat adam aldırış bile etmedi, atları olanca hızıyla sürmeye devam etti:

Üzerlerine doğru gelen arabanın altında kalmaktan son anda kendini kenara atarak kurtulan Kara Murat, bütün gücünü ayaklarına vererek arabanın arkasından koştu, az sonra yetişti ve çevik bir hareketle sıçrayıp tutunarak üzerine tırmandı.

Tesadüflerin insan hayatındaki rolü büyüktür..

Kara Murat ile Akıncı Mahmut Verena'yı kaçıran arabanın uzaklaştığı yönde mutsuz ve umutsuz ilerlerken birden sevinçle titrediler:

-Mahmut!

-Buyurun beyzadem!

-Acaba rüya mı görüyorum? Şu gelen, az önce Verena'yı götüren araba değil mi?

-Evet evet..Aynı araba. Kızı bırakmış geri dönü-

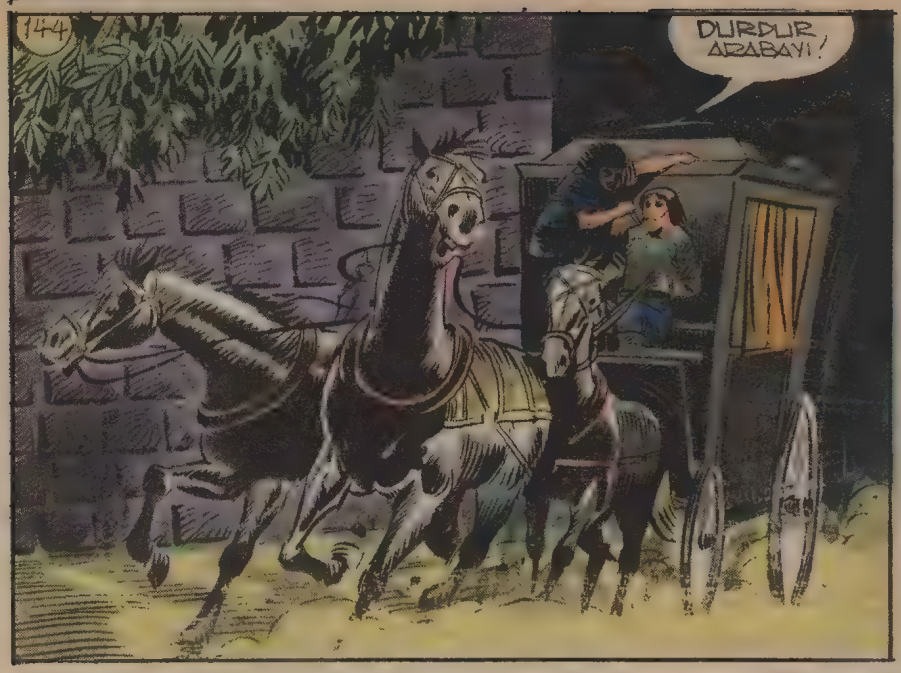

Arabacı, ansızın boğazına dayanan sivri bıçağın soğuk dokunuşu ile ürperdi. Kara Murat bağırdı:

-Şimdi de durmayacak mısın ahbap?

Arabacı dehşet içinde dizginlere asıldı. Atlar sinirli sinirli kişneyerek durdular. Adam korku ile kekeledi:

-Benden ne istiyorsunuz?

Kara Murat sözü uzatmadı:

-Bizi, az önce gittiğin eve götürmeni istiyoruz.

Arabacı zayıf bir sesle inledi:

-İmkânsız! İmkânsız efendim. Götürürsem beni öldürürler!

-Götürmezsen asıl ben öldüreceğim seni!

Kara Murat bıçağı hafifçe itti, sivri çelik adamın boğazına yarım santim kadar gömüldü. İçine düştüğü amansız korku ile yaprak gibi titreyen arabacı:

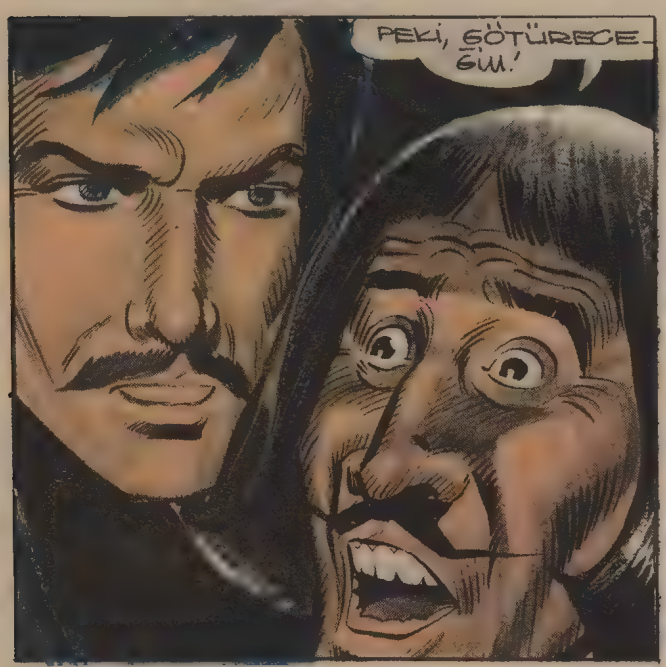

-Merhamet! Acıyın bana! diye yalvardı..

Kara Murat gürledi:

-Götürecek misin?

Arabacı başka çare olmadığını görerek ağlar gibi cevap verdi:

-Peki götüreceğim! Ama bunu anlarsa mahvolurum! Yalvarırım ele vermeyin beni...

★★★

Prens Stefan'ın özel konağının dev uşağı Valantin, efendisinin odasından gelen gürültüleri duyunca keyiflendi:

-Oh! oh! Bizim bey hemen işe koyuldu! Damızlık boğa gibi saldırıyordur şimdi. Kız da çok güzel hani... Oooo... Bu ne böyle? Bir masa devrildi galiba? Garip şey!.. Yatak dururken masanın üzerinde ne işleri var sanki?

Dev uşak Valantin, efendisinin sık sık kız kaçırarak bu konağa getirdiğini düşündü. Prens sert bir erkekti. Zorla iğfal ettiği kızları işi bittikten sonra tekmeyle başından atardı..

Acaba prens bu defa neden olağanüstü tedbirler aldırmıştı? Neden konağı silahşorlarla doldurmuş, kendisine de dikkatli olmasını tembih etmişti?

Valantin:

-Her halde bu kız önemli biri olmalı! diye düşü -

nürken, sokak kapısının hızlı hızlı vurulduğunu gördü.

-Allah Allah! Kim olabilir? diye mırıldandı..

Yürüdü, kapının üzerindeki küçük pencereyi açarak baktı..

Dışarıda ufak yapılı bir adam duruyordu.

Valantin homurdandı:

-Ne istiyorsun?

Akıncı Mahmut'tan başkası olmayan dışarıdaki adam sırıttı:

-Efendinle görüşmek istiyorum küçük!

Dev yapılı Valantin, yarısı kadar olan bir adamın kendisine, "Küçük" demesine şaşırdı. İçinden, " Şuna bir görüneyim de, korkudan dudakları uçuklasın hergelenin" diye düşünerek kapıyı açtı, iri gövdesiyle eşikte dikilerek sordu:

-Bana mı söylüyorsun?

Akıncı Mahmut aynı şekilde gülmeye devam ede-

rek cevap verdi:

-Evet küçük! Senden başka kimse var mı burada?

Valantin kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. Sonra Mahmut'la aynı boyda olmak için ellerini dizlerine dayayıp iki büklüm olarak tehdit edici bir sesle sordu:

-Sen benimle alay mı ediyorsun cüce?

-Evet küçük?

Mahmut'un kendisine hep, "Küçük" diye hitap et - mesi, Tamışvar'ın en iri adamı olan Valantin'i kız- dırmıştı. Öfkeden gözleri dönerek homurdandı:

-Anlaşıldı! Sen güzel bir dayak yemek istiyorsun! Ne yapalım, günah benden gitti. Al bakalım, bu birin - cisi...

Dev uşak, iri yumruğunu kaldırıp olanca gücüyle Mahmut'un suratına savurdu. Mahmut atik davranıp kendisini yana atmasa, her halde bu yumrukla, bir daha kalkmamak üzere yere yıkılırdı.

Korkunç yumruğu boşluğu döven Valantin birden kerpeten gibi bir elin bileğine yapıştığını, kendisini iyice dışarı çektiğini, sonra kafasına balyoz gibi bir yumruk indiğini fark etti. Gözleri kararardı, başı döndü, beynini korkunç bir uğultu kapladı ve kendinden geçti.

Dev uşağı yere seren, kapının yanında sırtını du-

vara dayayarak gizlenmiş olan Kara Murat'tı:

Akıncı Mahmut:

-Eline sağlık beyzadem, dedi.

Açık kapıdan beraberce içeri süzüldüler:

-Kız nerede acaba?

-Bilmem..Adamı bayıltmasak konuştururduk.

-Her halde konuşturacak başka kimseler de var - dır konakta...

-Arabacı, dev uşaktan başka kimse olmadığını, söylemişti..

-Sen de inandın buna, öyle mi? Çok safsın Mahmut.

Geniş bir salona girdiler, üst kata çıkan merdive - ne doğru yürürlerken keskin bir ses:

-Durun! Kimsiniz? dedi.

Döndükleri vakit, tepeden tırnağa silahlı dört kişi- nin küstah bakışlarla kendilerini süzdüğünü gördüler.

Bu sırada üst kattaki odaların birinden kulakları tırmalayan bir çığlık yükseldi.

Kara Murat ile Mahmut, bu feryatla âdeta taş kesildiler, ikisinin de soran bakışları birbirlerine dikildi:

-Verena'nın sesi değil mi bu?

-Her halde o...

-Tehlikede galiba..

-Evet, tehlikede. Davran Mahmut, kurtaralım onu!.

-Kurtaralım beyzadem..

Hızla kılıçlarını çekerek, bir kasırga gibi dört muhafızın üzerine indiler. Çelik şakırtıları salonu kapladı.. Etrafa kan, et ve kemik parçaları saçıldı..

★★★

Bu sırada üst kattaki odada kovalamaca devam ediyordu.

Verena, iri bir koltuğu devirerek geri kaçarken Prens Stefan vahşi kahkahalarla güldü:

-Boşuna yoruluyorsun güzelim.. Nasıl olsa yakala-

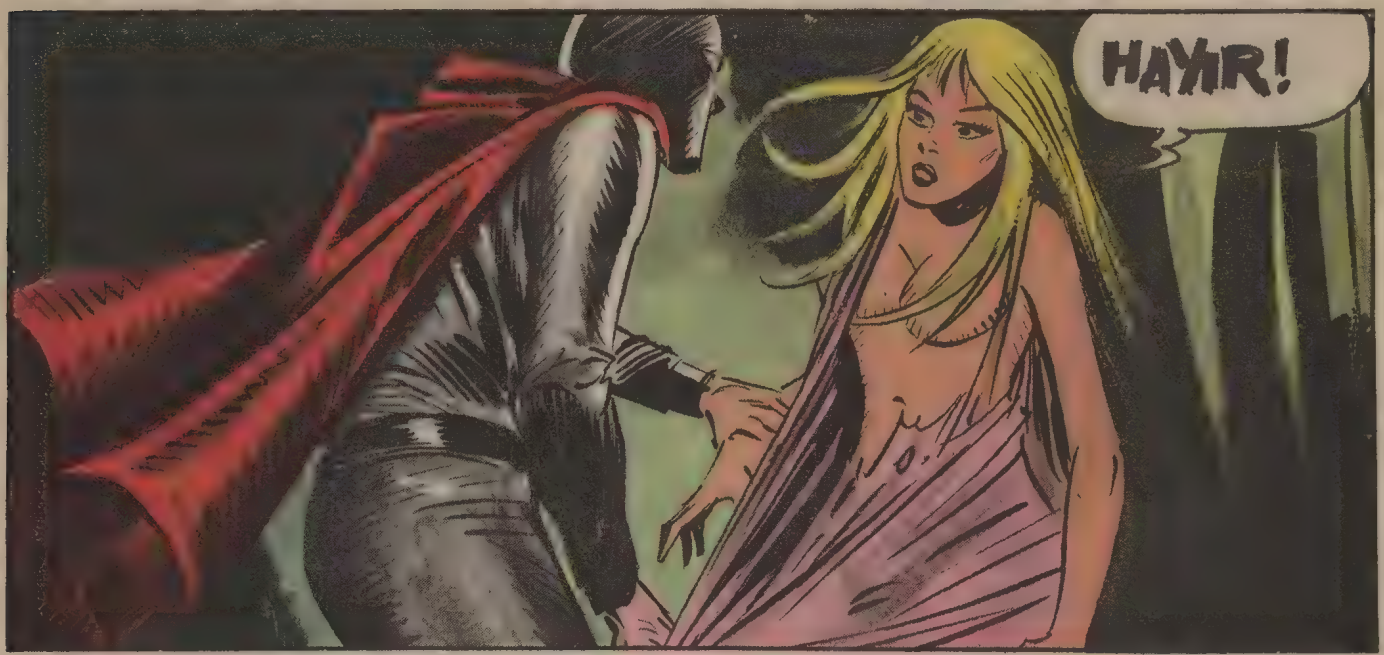

yacağım seni.. Bu ürkek halin, korku dolu gözlerin, heyecanla titreyen memelerin iştahımı daha çok artırıyor. Kaçmayı bırak, gel bana!..

Stefan birden, sabırsız bir hareketle atılarak Verena'yı yakalamak istedi.. Bakışları korkunç bir hal almıştı. Sevmek ihtirası gözlerinde yangınlar tutuşturuyordu..

Verena dehşet içinde kalarak kaçmak istedi.. Fakat yorulmuştu, ayağı kaydı, düştü, Stefan'ın kuvvetli pençesi onu yakaladı:

-İşte elime geçtin!

Genç kız olanca gücüyle çırpınmaya başladı. Titriyor, dizleri birbirine çarpıyor:

-Bırak beni!.. Bırak beni haydut! diye bağırıyordu..

Stefan ihtirastan kendini kaybetmiş halde Verena'nın elbisesini boydan boya yırttı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 TEMMUZ 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 78 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

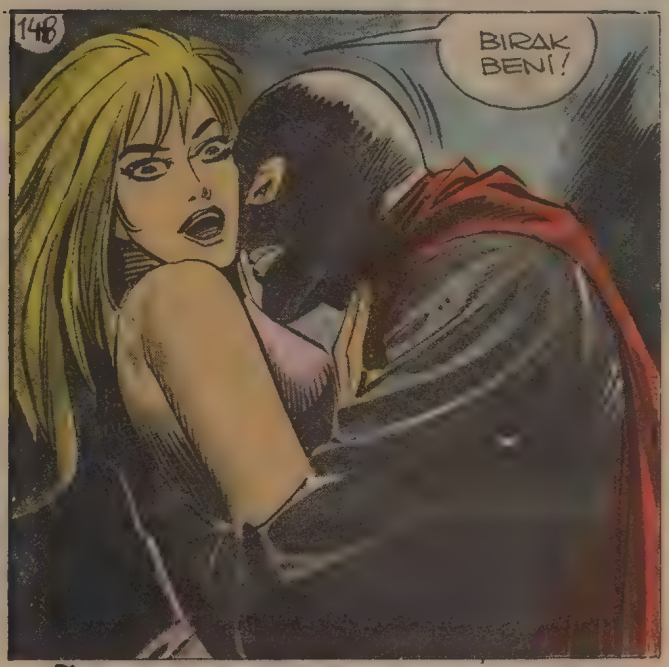

Şehvetten yanan dudaklarını genç kızın çıplak boynuna yapıştırdı.. Kesik kesik soluyor, anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyordu.

Korkudan, yüzünün çizgileri bir dehşet maskesi halini alan Verena, elbisesini baştan başa yırttıktan sonra çıplak vücudunun her tarafını vahşice sıkan hoyrat ellerin acısıyla inledi:

-Bırak beni ! Bırak diyorum sana ! Canımı yakıyorsun !

Sözleri, Stefan'ın şehvet hırıltıları arasında kayboldu.

Şimdi çırpınıyor, direniyor, sivri tırnaklarını düşmanının vücuduna rasgele saplıyor, tekmeliyor, ısırmaya çalışıyordu...

Bu inanılmaz karşı koyma, Prens Stefan'ı birden sinirlendirdi, kızı kolundan tutarak şiddetle sarstı:

-İnadı bırakmazsan sert davranacağım!

Verena cevap olarak nefretle maskeli yüze tükürdü:

Stefan aşktan ve öfkeden deli gibi olarak kızın yüzüne korkunç bir tokat indirdi.

Verena sarsıldı, sendeledi ve yere yıkıldı... Gözleri karardı, bir an çevresini bir sis perdesi arkasından bulanık gördü, sonra kendinden geçti.

Bayılmıştı...

Ağzının yanından ince bir kan şeridi yavaş yavaş çenesine doğru iniyordu.

Stefan şehvetle titredi, kalbi ümitle doldu...

Alnında parlayan soğuk teri silerek, usul usul kızın yanına yaklaştı...

Yırtılan elbisesinin altından Verena'nın kusursuz vücudu, olanca güzelliğiyle görünüyordu...

Stefan'ın nefesi sıklaştı, at gibi solumaya başladı:

-Şimdi onu elde edebilirim. Dilediğim gibi öper, dilediğim gibi severim...

Diz çöktü, dudaklarını kızın göğsünde gezdirdi, sonra ağzının kenarından çenesine sızan ince kan şeridine dilinin ucuyla dokundu, yaladı. Bundan tarifsiz bir haz duydu, kan içici yaratık gibi zevkle titredi.

★★★

Salonda Kara Murat ile Mahmut ilk atılışta, dört

na kadar açıldı ve altı kişi içeriye girdi...

Mahmut'un karşısında ecel teri döken iki muhafız umutla bağırdı:

-Çabuk herifleri gebertin, yoksa biz gebereceğiz!

İçeri girenler öfke ile:

-Gebersinler ! diye bağırarak saldırdılar...

Kara Murat, sırtını duvara dayadı. Böyle hem daha rahat kılıç kullanabilir, hem de arkasından emin ola-

kişiden ikisini, yıldırım gibi birer vuruşla yere sermişlerdi.

Mahmut bağırdı:

-Sen kıza koş beyzadem! Ben bu iki herifi hakla - rım! . .

Kara Murat, Mahmut'un tehlikede olmadığını gö - rünce, hızla merdivenlere doğru atıldı...

Fakat aynı anda salonun iki kapısı gürültüyle ardı-

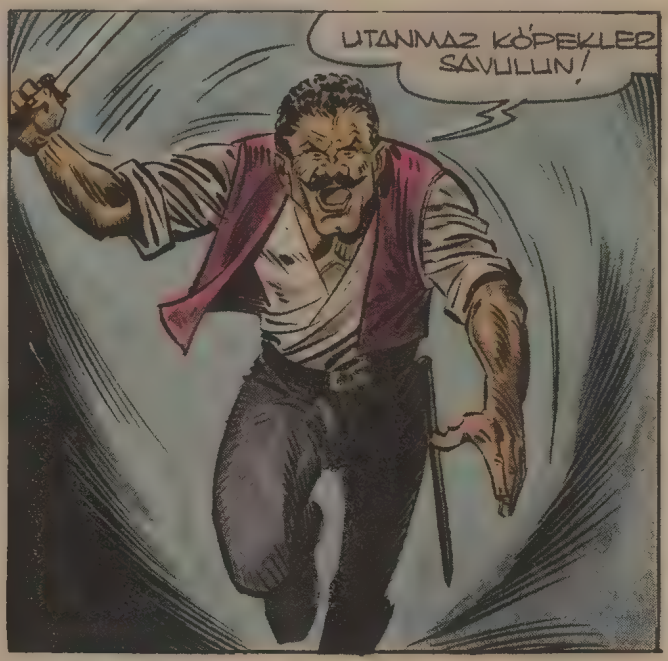

rak dövüşebilirdi...

Mahmut:

-Utanmaz köpekler, savulun ! diye bağırarak iki sıçrayışta Kara Murat'ın yanına vardı.

Şimdi yan yana, omuz omuzaydılar.

Yeni muhafızların saldırısını çok sert bir şekilde karşıladılar... Göğüsleri delinen iki adam kanlar içinde yere düştü...

Muhafızlar, ilk defa rastladıkları böyle zorlu rakipler karşısında daha dikkatli dövüşmek gerektiğini anlayarak yavaşladılar. Şimdi uzaktan çarpışıyor, yanlarına pek yaklaşmıyorlardı...

Kara Murat, onların ne yapmak istediğini hemen anladı, neşeli bir kahkaha savurarak:

-Sizi gidi süt kuzuları! dedi. Bizi yormak istiyorsunuz ha! Çok beklersiniz daha.. Açılın, geri basın...

Kara Murat saldırdı. Coşmuştu. Kılıcının kabzasını öfkeyle sıkmış, savuruyor, saplıyordu, önüne geleni kanlar içinde bırakıyordu.

Tam adamlar paniğe kapılıp kaçacakları sırada salona başka bir muhafız grubu daha doldu. Yeni gelenler:

-Gebertin ! Vurun! diye bağrışarak Kara Murat'la Akıncı Mahmut'un üzerine atıldılar...

İki arkadaş şimdi çok güç bir durumda kalmıştı..

★★★

Stefan baygın kızı bir süre hayranlıkla seyrettikten sonra o ana kadar mislini duymadığı bir şehvet hissiyle titreyerek onun yırtılan elbiselerini çıkarmaya çalıştı.

Dişleri birbirine vurarak titriyordu...

Heyecandan ellerine kızgın bir beceriksizlik gelmişti...

-Benim olacaksın! Benim olacaksın ! diye âdeta uluyordu..

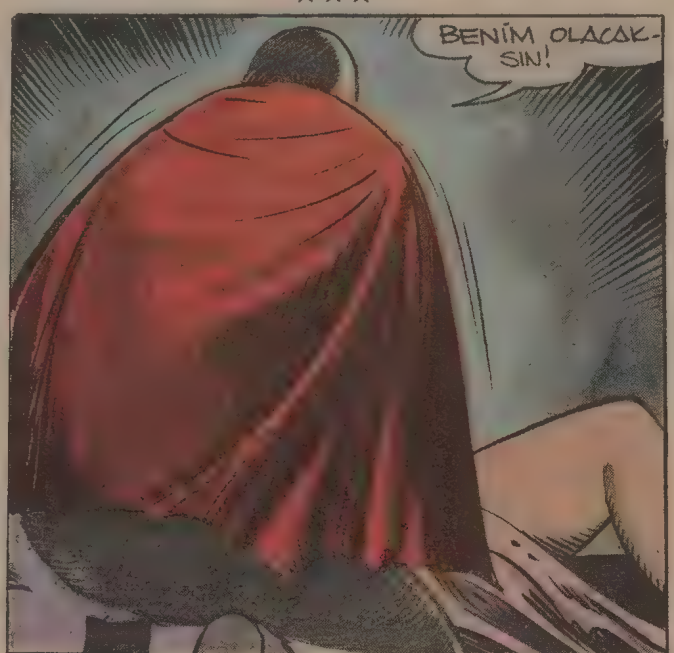

Çılgın adam, Verena'nın harikulâde güzel göğüslerini çıplak hale getirdikten sonra onları bir süre okşadı...

Artık sabrının sonuna gelmişti...

Fakat son hamleyi yapmaya, bütün ağırlığıyla Verena'nın üzerine abanmaya hazırlanırken genç kız birden gözlerini açtı. Düşmek üzere olduğu uçurumu anladı.

Sırt üstü yattığı yerde şiddetle çırpındı. Bakışlarında umutsuzluk vardı. Bağıra bağıra ağlamamak için alt dudağını ısırıyordu.

-Bırak beni! Bırak beni ! diye haykırdı.

Prens Stefan gözü dönmüş bir halde:

-Asla! diye heyecanlı heyecanlı soludu.

Verena perişan durumdaydı.. Bütün gücüyle direnmeye devam ederken :

-Tanrım !.. Yardım et bana! diye inledi..

★★★

Salonda, muhafızlara ölüm saçan Kara Murat ile Akıncı Mahmut bir ara sırt sırta verip, soluk almak için durdular...

-Mahmut...

-Buyur beyzadem...

-Bu işin sonu yok! Biz herifleri öldürdükçe çoğalıyorlar!..

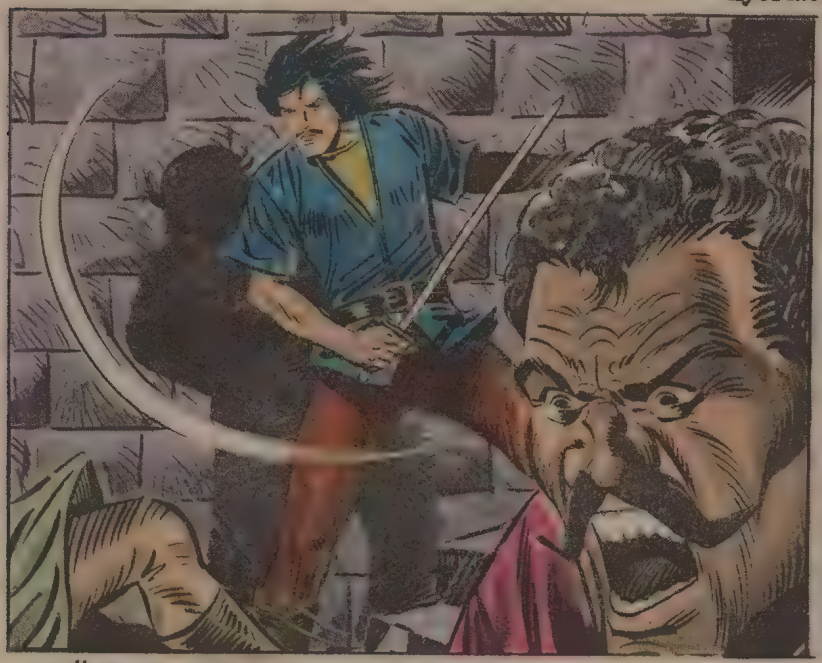

-Öyle oluyor beyzadem... Çok üzülüyorum...

-Neden ?

-Bütün bunlar hep benim yüzümden oldu da ondan.

İki arkadaşın durakladığını gören adamlar gayrete geldiler:

-Ha gayret ! İşlerini bitiriyoruz! .. diye bağıra-rak atıldılar.

Kara Murat'la Mahmut, yapılan müthiş saldırıyı püskürttükten sonra çarpışa çarpışa merdivene u-

laşıp, yavaş yavaş yukarı tırmandılar. Adamlar korkuyla bağrıştı:

-Üst kata çıkıyorlar !

-Efendimiz duyarsa hepimiz asılırız !

-Tutalım !.. Yakalayalım!...

-Durduralım onları! ..

-Öldürelim!..

★★★

Prens Stefan Verena'nın direnme gücünü yıkmak

üzereydi. Tüm ağırlığıyla genç kızın üzerine abanır - ken, odanın kapısı telâşla vuruldu:

-Asilzadem! Asilzadem!

Stefan, kan beynine sıçrayarak bağırdı:

-Defol sersem herif! Beni rahatsız etmeyin deme- dim mi?

-Fakat...

-Defoool....

Kapının tıkırtısı kesildi. Prense, konağa giren iki

süre oyalarız! dedi.

Hızla o yana atıldılar. İçeri girince salondaki bü- tün eşyaları kapıya yığıp büyük bir barikat yaptılar.

Adamlar dışarıdan kapıyı yumrukluyor, tekmeli - yor, ağza alınmayacak küfürler, tehditler yağdırıyor- lardı.

Aynı anda salonun öteki kapısı açıldı. Prens Ste - fan'ın kovduğu muhafız, canı sıkılmış bir halde başını

yabancıyla yapılan kavgayı haber vermek isteyen a- dam kararsız adımlarla geri döndü.. Prensin öfkesi- nin yangın kadar korkunç olduğunu biliyor, ısrar eder se kellesinin gideceğinden korkuyordu...

★★★

Dövüşerek merdivenlerden tırmanıp, üst kata çı- kan Kara Murat ile Akıncı Mahmut çevrelerine hızlı bir bakış fırlattılar. Kara Murat:

-Şu salona girip, kapıyı kapayalım!.. Adamları bir

sallaya sallaya içeri girdi... Fakat... Kara Murat'la Akıncı Mahmut'u görünce birden şaşkın, kalakaldı...

İnanamıyormuş gibi dehşetle baktı.

Gözleri büyüdü, rengi sarardı, dizleri titredi...

"Bu adamlar, bütün muhafızları yarıp buraya ka- dar nasıl geldiler acaba?" diye düşündü...

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra geriledi, kaçmak is- tedi.

Fakat Kara Murat, panter gibi bir atılışla adamı yakaladı, elindeki kanlı kılıcı boğazına dayaya - rak kükredi:

-Söyle bakalım ahbap! Kız hangi odada?

★★★

Prens Stefan, kalbini yakan, damarlarını kavuran ateşi hâlâ söndürememiş olmanın öfkesi içindeydi. Bakışları iyice korkunçlaşmıştı...

-Hah, hah, ha! Bırakmak öyle mi? Bunca çabadan sonra geri dönmek ayıp olmaz mı? İşte bak.. Artık gü- cün kalmadı... Eskisi gibi direnemiyorsun.. Az sonra beraberce sevişmenin o sınırsız zevkini tadacağız!..

Verena korkudan titreyerek haykırdı:

-Hayır! istemiyorum! İstemiyorum, bırak beni!.

Prens Stefan vahşi bir kahkaha daha kopardı:

-Senin istemen önemli değil. Ben istiyorum ya, bu

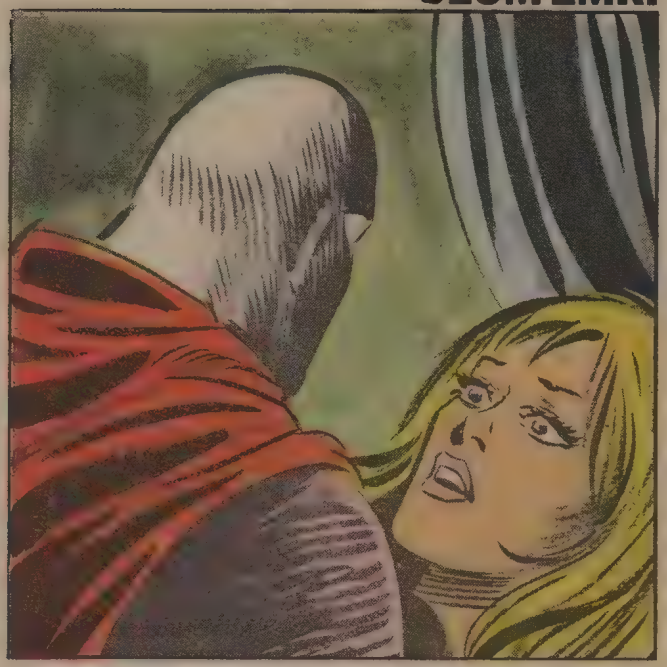

Kudurmuşcasına bir homurtu çıkararak Verena'- nın üzerine atıldı. Uzun süredir devam eden savaşın sonuna gelmişlerdi.. Bu defaki hamlesi sonuca gide - cek kadar kesin ve şiddetliydi...

Verena kendini onun kolları arasından kurtarma- ya çalışarak boğulurcasına bağırdı:

-Bırak beni rezil!

Stefan'ın bakışları kanlı ve korkunçtu:

yeter... O sersem herif az önce kapıyı vurmasa, bu işi çoktan bitirecektim...Ama artık rahatımızı kimse bozamaz tatlım.. Anlıyor musun, kimse bozamaz!..

Keskin bir ses:

-Ben bozarım! dedi.

Stefan sapsarı kesilerek sesin geldiği yana döndü, camları titreten bir sesle gürledi:

-Sen kimsin? Eceline mi susadın sersem?

Kapıda, gözlerinde şimşekler çakan, çatık kaşlı genç bir adam, elinde kanlı kılıcıyla canlı bir ölüm heykeli gibi duruyordu.

Verena, uçurumun kenarından dönmenin sevinciyle kurtarıcısına baktı, bembeyaz kesilmiş dudaklarından bir sevinç çığlığı fışkırdı:

-Tudor !..

Kara Murat saygıyla yerlere kadar eğildi:

-Askerler !Muhafızlar! diye bağırıyordu.

Kara Murat alaylı bir sesle:

-Zahmet etme! dedi. Bütün kapıları kilitlemiş bulunuyorum. Buraya ulaşana kadar bir sürü kapıyı kırmaları gerekiyor.

Stefan'ın gözleri döndü, kuduran bir öfkenin içini, sardığını hissetti, hızla kılıcını çekerek uludu:

-Alçak adam ! Onlar gelemezse seni ben geberti-

-Emrinizdeyim Prenses!..

Prens Stefan, kaskatı kesilmiş gibi hareketsiz duruyordu. Bakışlarında ölüm alevleri vardı. Kanlı gözlerini Kara Murat'a dikerek hakaret dolu bir sesle:

-Tudor ha! dedi. Şu ne idüğü belirsiz serseri?... Seni çoktan öldürmeliydim ama, kısmet şimdi imiş!..

Sert ve öfkeli bir hareketle masanın üzerindeki çıngırağı aldı, bütün şiddetiyle çaldı. Bir yandan da:

rim !

Kara Murat soğuk bir tavırla:

-Bir dene bakalım ! dedi.

Kin dolu bakışlarla karşılıklı birbirlerine baktılar...

Verena, kalbi küt küt atarak, derin bir heyecanla onları seyrediyordu..

Bu kavga, kendi hayatını, ümitlerini, geleceğini, mutluluğunu, her şeyini tayin edecekti...

Korkudan titriyordu.

Tudor adıyla tanıdığı Kara Murat'a umutla dikilen gözlerinde sıcak bir ifade belirdi..

Biraz sevgi, biraz hayranlık, biraz da minnet vardı bakışlarında..

Tudor'a karşı, ilk gördüğü andan beri duyduğu yakınlığın şu anda son derece arttığını hissediyordu....

İlk hücumu Stefan yaptı. Kara Murat onun kılıcını havada çeldi..

yerinden fırlayacak gibi çarpan Verena, birden dövüşenlerden birinin acıyla bağırdığını duydu..

Biri vurulmuştu..

Fakat ikisi de ayaktaydı.

Boğazından ümitsiz çığlıklar fışkıran Prens Stefan'dı..

Kolundan yaralanmış, kılıcı elinden düşmüştü..

Kara Murat, birtakım karışık hamlelerle onu şa -

Şimdi iki düşman, yarı karanlık odada sıçrıyor, ilerliyor, geriliyordu.. Kılıç sesleri odayı doldurmuştu.

Prens Stefan'ın bileği sağlam, kolu çevikti.. Bu kol birden bire zemberek gibi öyle hızlı boşanıyordu ki, Kara Murat öldürücü darbeden kurtulmak için geri sıçmak zorunda kalıyordu..

Korku, merak ve heyecandan sararan, ıstırap dolu bir yüzle kavgayı seyrederken vücudu gerilen, kalbi

şırttıktan sonra kılıcını sağ koluna saplamıştı.. Stefan artık dövüşemezdi...

Kara Murat buz gibi bir sesle:

-Irz düşmanlarının sonu ölümdür. Seni öldüreceğim.. Ama daha önce maskeni indireyim de, iğrenç yüzünü prenses görsün! dedi.

Stefan her şeyin bittiğini anladı, başı döndü, duvara yaslandı. Alnında soğuk terler birikmişti :

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 TEMMUZ 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 79 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

Beni öldürmeden yüzümü açma! diye inledi.

Kara Murat omuz silkti, kayıtsız bir sesle:

-Hayır! Önce yüzünü göreceğiz! dedi...

Stefan'ın yüzündeki maskeyi açmak için kılıcını uzattı, tam çekip almak üzereyken garip bir şey oldu.

Çok garip ve esrarengiz bir şey...

Stefan birdenbire önünden kayboluverdi.

Kara Murat atıldı, yakalamak istedi. Fakat geç

-Buyurun beyzadem!

-Gelen giden var mı?

-Hayır! Hâlâ kapıları kırmaya çalışıyorlar!

-Güzel.. Fakat burada çok garip bir şey oldu..

-Ne oldu?

-Sonra anlatırım...

Kara Murat, olanlardan hiç bir şey anlamamış bir halde şaşkın şaşkın bakınan Verena'ya seslendi:

kalmıştı.. Stefan'ın yaslandığı kapı birdenbire açılmış, bir el onu içeri çekmiş, sonra kapıyı Kara Murat'ın yüzüne kapamıştı.

Delikanlı, kapıyı omuzladı, sarstı, fakat kırılmayacak kadar sağlam olduğunu görünce uğraşmaktan, vazgeçerek döndü, öteki kapıya koştu:

-Mahmut!

Dışarıdan bir ses cevap verdi:

-Gelin prenses! Kaçalım buradan! Kaybedecek zamanımız yok!..

Genç kızı elinden tutarak odadan çıkardı...

Mahmut koridorda bekliyordu... Merak dolu bakışlarını Kara Murat'a dikerek sordu:

-Herifi temizledin mi?

-Hayır!

-Neden?

-Kaçtı.

-Nasıl olur?

-Oldu işte! Şimdi biz kaçacak bir delik arayalım.

Koridor boyunca hızla koştular... Arkalarından, kırılan kapıların sesleri geliyordu...

Kara Murat:

-Bu taraftan bir çıkış yolu olacağını sanmıyorum! dedi...

-Ne yapacağız?

Muhafızlar, kapıları birer birer kırıp, bütün odaları aramaya başladıklarında, onlar çoktan sarayın yolunu tutmuşlardı..

★★★

Aynı anda, konağın sayısız salonlarından birinde Prens Stefan, soran bakışlarını kolundaki yarayı saran büyücü Fema'ya dikmişti.. Boğuk bir sesle:

-Tam zamanında yetiştin büyücü! dedi...

Fema garip bir gülüşle cevap verdi:

-Pencereden atlayacağız!

Rasgele bir odaya girdiler.. Kara Murat içeride çarşaf, perde, koltuk kılıfı, ne varsa uç uca bağlayıp kalın ve sağlam bir ip meydana getirdi. Sonra ucunu büyük bir masanın ayağına bağlayıp seslendi:

-Haydi bakalım Mahmut, önce sen in... Arkandan gelecek olan prensesi karşılamaya hazırlan!..

Pencere fazla yüksek değildi.. Sırayla aşağıya kaydılar...

-Evet.. Yetişmeseydim, Tudor seni öldürecekti!.. Hayatını kurtardım!

Stefan sıkıntı içinde ayağa kalkıp, odada dolaşmaya başladı.. Kızı elden kaçırışına mı, yoksa bir ser - seriden dayak yiyişine mi üzüleceğini kestiremiyordu...

Başarısız ve kötü bir gece geçirmişti..

Birden, ihtirası tekrar coştu, gözleri kanlandı, başı döndü..

Yumruğunu havaya sıkarak yemin etti:

-İntikamım korkunç olacak Tudor!

Sesi alev gibi yakıcıydı. Bütün gövdesi öfkeden titriyordu.

Birden, büyücü Fema'nın kendisini nasıl kurtardığı aklına takıldı..

Evet, nasıl girmişti konağa?

Tehlikede olduğunu nereden öğrenmişti?

Fema, Stefan'ın bakışlarından düşündüklerini an-

lince, bu da basit.. Yıldızlar bana her şeyi haber verirler. Falınıza bakarken tehlikede olduğunuzu gördüm Oysa dünyada yaşayacağınız daha birkaç gününüz vardı. Ölümünüz için vakit henüz erkendi...

Stefan, o devirdeki insanların çoğu gibi yıldız falına ve büyüye son derece inanırdı. Yıldızların, insanların kaderini tayin ettiği, onun için tartışmayı gerektirmeyecek kadar gerçek ve kesindi..

Bu yüzden heyecanla bağırdı:

ladı. Sakin bir sesle:

-Görevim, Kinis ailesinin sağlık ve mutluluğunu korumaktır. Bunun için her şeyi yaparım! dedi.

Kendisini merakla dinleyen Stefan'ın gözlerinin içine dikkatle baktı, esrarengiz bir şekilde gülümseyerek devam etti:

-Bu konak size verilmeden önce kont hazretlerinin dinlenme köşküydü. Yollarını, geçitlerini çok iyi bilirim.. Tehlikede olduğunuzu nasıl anladığıma ge-

-Birkaç gün mü dedin? Yani birkaç günlük ömrüm mü kaldı?

Fema buz gibi bir sesle cevap verdi:

-Evet!..

Stefan korkuyla titredi, boğulurcasına sordu:

-Söyle! Söyle büyücü! Nasıl öleceğimi de gördün mü?

-Evet, gördüm. Çok feci ve tüyler ürpertici bir şekilde öleceksiniz, prens!..

Stefan, büyücünün sözlerinin kulaklarına kızgın iğneler gibi battığını hissetti, yüzü morardı, âdeta dondu kaldı..

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra korkudan ve öfkeden deli gibi haykırdı:

-Yalan! Yalan söylüyorsun pis büyücü! Ölmeyeceğim! Ölmeyeceğim ben, anlıyor musun?

Büyücünün gözleri ateş gibi yanıyordu. Dudaklarında dolaşan garip gülümseme ise, halinin en korkunç tarafıydı. Dondurucu bir sesle:

-Kaderden kaçılmaz! dedi.

★★★

Kont Kinis'in yüzü kudurmuş bir deniz gibiydi .. Vahşi gözlerinde şimşekler çakıyordu. Sözleri kamçı gibi karşısındaki muhafız komutanının suratında patladı:

-Nedir bu rezalet? Utanmaz herifler! Köpekler! Aç karnınızı bunun için mi doyuruyorum?

Sarayın bütün ileri gelenleri büyük salonda toplanmıştı. Verena Kara Murat'ın, büyücü Fema ise Prens Stefan'ın yanında duruyordu. Stefan'ın yaralı kolu askıya alınmıştı.. Askerler, subaylar ve asilzadeler korkuyla Kont Kinis'e bakıyorlardı.

Efendisinin korkunç öfkesi karşısında da muhafız komutanı sapsarı kesilmişti. Dizleri birbirine vuruyor, çeneleri titriyordu..

Kont Kinis haykırırcasına devam etti:

-Reziller!.. Sarayımdan kız kaçırılıyor, sizin ruhunuz duymuyor. Sonra gidip bir yabancı onu kurtarıyor. Siz yine uyuyorsunuz. Söyleyin bakalım, ne işe yararsınız siz?

Muhafız komutanının az önce sapsarı olan yüzü renk değiştirip mosmor kesildi. Bu ağır hakaretler adamın içine işlemişti. Ama kalbini saran korku onu buz gibi dondurmuş, yerine çivilemişti sanki...

Boğuk bir sesle mırıldandı:

-Suçluları bulacağımıza emin olunuz asaletmeap!

Kont Kinis bakışlarını onun gözlerine dikti. Bu bakışlardaki korkunç kararı anlayan muhafız komutanı ruhuna kadar titredi.

Kont vahşi bir sesle sordu:

-Söyle bakalım! Sen bir kızı koruyamazsan, benim gibi çok düşmanı olan bir asilzadeyi nasıl korursun?

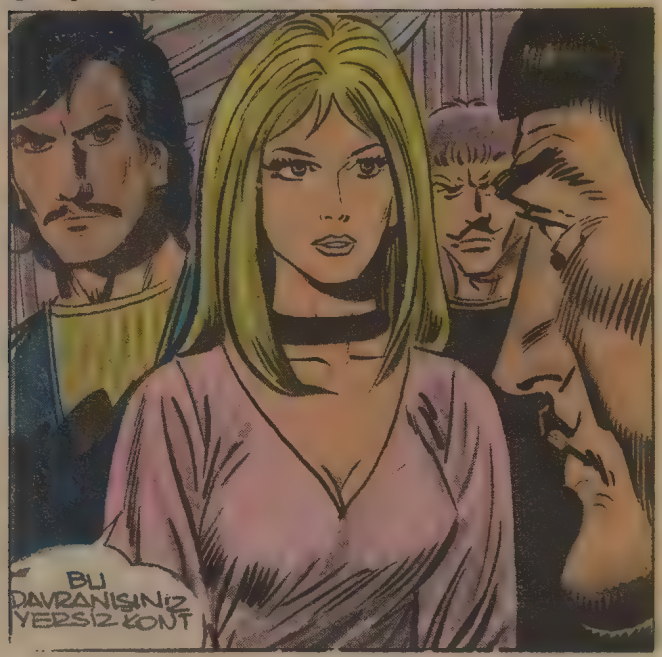

Kont Kinis soğuk bir sesle onu durdurdu:

-Rica ederim prenses, bu işe karışmayınız.

Verena bu hareket karşısında sarsıldı, sinirlendi, mağrur bir tavırla başını dikerek:

-Bu davranışınız yersiz kont! dedi. Siz gerçek suçluları bulup cezalandırmalısınız!

Verena'dan başka kim olsa, bu hareketini hayatı ile öderdi. Fakat kont, içinde aşk yangınları tutuştu -

Durdu, muhafız komutanını bir süre nefretle süzdü, sonra kapıya dönüp haykırdı:

-Cellât!

Sesi, boğuk yankılar yaptı. Salonda, herkes dondu kaldı... Korkunç bir şeydi bu.

Dehşetinden tüyleri ürperen Prenses Verena ileri doğru bir adım atıp:

-Fakat kont, diyecek oldu...

ran prensese kızamadı. Sesini yumuşatmaya çalışarak:

-Size söz veriyorum; suçluyu, ya da suçluları bulup kafalarını kopartacağım! dedi.

Büyücü Fema'nın yanında duran Prens Stefan:

-Eyvah, diye inledi. Babam bu işi benim yaptığımı öğrenirse mahvoldum!

Büyücü Fema, hafifçe dönerek genç adama baktığı vakit şaşırdı kaldı, mosmor kesilmiş olan bu yüzü tanımakta güçlük çekti. Sert ve zalim bir insan olarak bilinen prens, şimdi bulunduğu yerde âdeta büzülmüş, küçülmüştü... Babasının korkusu içine işlemişti delikanlının...

Fema sakin bir sesle :

-Üzülmeyiniz Prens: Sizi kurtaracağım ! dedi.

rim, Prens ?

Stefan askıda olan yaralı kolunu göstererek mırıldandı :

-Peki, ya şu Tudor serserisi, dün gece Verena' yı kaçıranla boğuşurken adamın sağ kolunu yaraladığını söylerse... Herkes benden şüphelenmez mi?

Büyücü Fema kendine güvenen insanların rahatlığıyla :

Stefan heyecanla sordu :

-Nasıl?

-Nasıl olacağını birazdan görürsünüz..

Prens, neredeyse Büyücü'nün ellerine sarılacaktı:

-Ah Fema ! Sen gerçek bir dostsun. Beni bu belâdan kurtarırsan, ne dilersen dile, yaparım !

Fema'nın yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi:

-Sağlık ve mutluluğunuzdan başka ne dileyebili -

-Üzülmenize gerek olmadığını söyledim Prens, diye cevap verdi. Ben bu tip kabadayıları iyi bilirim. Düşmanlarını kendileri, öldürürler ama, ele vermezler. Garip bir mertlik anlayışları vardır. Bence enayilik tabii...

-Ona hemen para teklif etsek... Böylece işi garantiye alırız...

Fema acı acı güldü...

İşte bu olmaz Prens ! Bu herifler, para ile satın alınamayacak kadar gururludur.

Ters tepki yapar.

Stefan gerçek bir şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı :

-Garip şey. Dünyada paranın satın alamayacağı kişiler de var demek?

-Evet var !

-Ne olursa olsun kurtar beni Fema !

kaybetmiş bir halde haykırdı :

-Hayır ! Bana bunu yapamazsınız ! Bir suçum yok benim !

Kont Kinis, öfkeli öfkeli soludu :

-Götürün !

Komutanın bakışlarında sonsuz bir umutsuzluk vardı. Büzülen ağzından acı feryatların çıkmaması için büyük bir çaba sarf ediyordu.. Üzerine yürüyen cellâtlara çevrilen bakışları korku doluydu...

-Kurtaracağım Prens !

Ortalığa korkunç bir sessizlik çökmüştü. Kont Kinis kıvılcımlar saçan gözlerini içeri giren cellât ve yardımcılarına dikti, iri kemikli parmağıyla muhafız komutanını göstererek bıçak gibi keskin bir sesle :

-Götürün bu adamı ! Vurun kafasını, dedi...

Muhafız komutanının, korku ve dehşetten gözleri yuvalarından fırlamıştı. İki adım gerileyerek kendini

Kont kararını vermişti !..
Bu kararın temyizi yoktu !..
Ölecekti !..

Bir korkak gibi ölmektense yiğitçe can vermeye karar verdi. Kılıcını hızla çekerek Kont Kinis'in üzerine saldırdı.

-Alçak adam ! Benden önce sen öleceksin !

Fakat komutan hamlesini yapamadı.

Birden yıldırım çarpmış gibi sarsıldı, kılıcı elinden düştü, tüyler ürpertici çığlığı salonu inletti :

-Yandım !

Zavallı adamın gözlerine birer ok saplanmış, yüzü bir anda kandan kızıla boyanmıştı.

Kont Kinis'in yanından ayırmadığı iki yaman okçusu, efendilerinin tehlikede olduğunu görür görmez, her zamanki gibi şimşek hızıyla oklarını çekip komutanı vurmuşlardı...

Salonu bir ölüm sessizliği kapladı. Kont Kinis, yerde can çekişen adama nefretle baktı ve tükürürek homurdandı :

-Geber, köpek !

Adamları ceseti kaldırırlarken Kont Kinis, komutanı çoktan unutmuştu... Kıvılcımlar saçan gözlerini salondaki kalabalık üzerinde dolaştırdı, vahşi bakışları Kara Murat'a takıldı kaldı :

-Demek prensesi sen kurtardın? Nasıl yaptın bu

işi ?

Kara Murat soğuk bir tavırla cevap verdi :

-Prensesin anlattıklarına ekleyecek bir şey yok !..

-O haydutu görsen tanır mısın? Ya da gittiğin evi hatırlar mısın?

Kara Murat yan gözle Prens Setfan'a baktı.. Verena'yı kaçıranın o olduğunu biliyordu..

Prens'in bütün vücudu ürperdi, dudakları bembeyaz kesildi. Kara Murat'a dikili bakışlarında tarifsiz bir korku belirdi. Büyücü Fema'nın koluna sarılıp :

-Eyvah ! Söyleyecek ! diye inledi...

Fema hâlâ sakindi :

-Hayır ! Söylemeyecek ! diyerek hızla salonun ortasına yürüdü ve insanı titreten soğuk sesiyle bağırdı :

-Önemli haberlerim var efendimiz !..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 AGUSTOS 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 80 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

Sesi salonda bozuk bir çan gibi çınladı. Kont Kinis hızla ona döndü... Tudor adıyla tanıdığı Kara Murat'a sorduğu soruyu unuttu. Büyücü'nün önemsiz şeyler için kendisini rahatsız etmeyeceğini bildiği için merakla sordu :

-Önemli haber mi dedin Fema? Ne gibi bir haber söyle bakalım !..

Babasının dikkatinin başka konuya çekildiğini gören Prens zor zaptedebildiği bir sevinç içinde "Tanrıya şükürler olsun !" dedi.

Şimdi salonda bütün gözler ilgi ile Büyücü Fema'nın üzerine dikilmişti.

Büyücü esrarlı bir gülüşle :

-Yıldız falına baktım ! Yıldızlar bana hiç bir zaman yalan söylemez ! dedi.

Kont Kinis, merakı daha da artarak sordu :

-Ne demek istiyorsun? Açık konuş !

Fema elini tehdit edercesine uzatarak haykırdı :

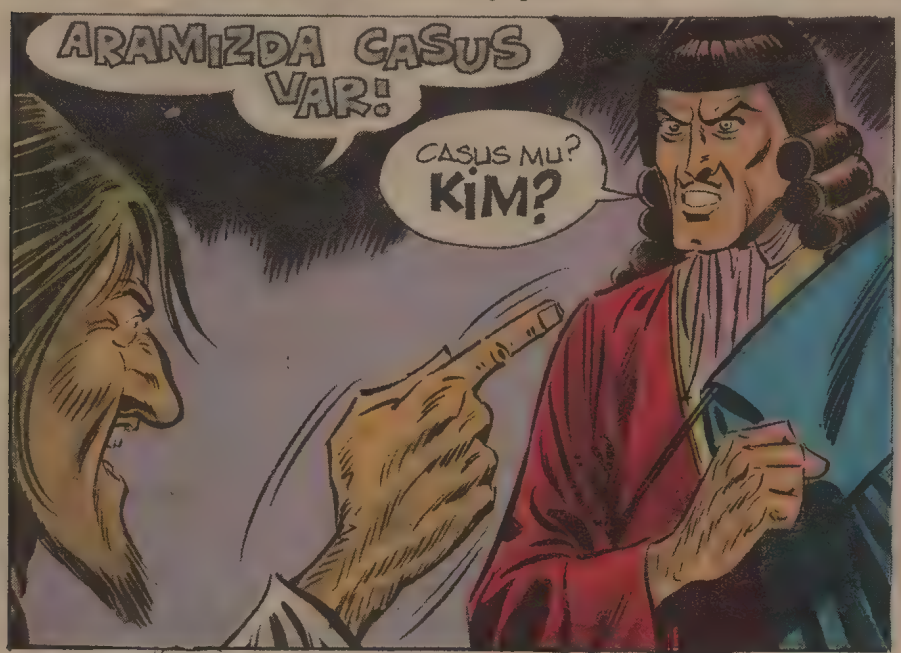

-Aramızda casus var !

Salonda buz gibi bir rüzgâr esti. Herkes dondu kaldı... Kont Kinis'in saçları diken diken oldu, kuduran bir öfkeyle bütün vücudu sarsıldı, kaşlarını çattı:

-Casus mu? Kim?

Büyücü Fema bağırırcasına cevap verdi :

-Kara Murat ! Fatih'in Fedaisi !

Kin ve korku, Kont Kinis'in kalbinde bütün şiddetiyle çarpıştı :

-Kara Murat mı? Kim Kara Murat? Göster bana!

Fema sinsi sinsi güldü :

-İşte ! Orada !

Derisi kemiklerine yapışmış kuru eli ok gibi uzandı... Gösterdiği yerde, sarayda Tudor adıyla tanınan Kara Murat duruyordu...

Delikanlının rengi hafif sararmıştı. Fakat dimdik duruyordu.

Ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü...

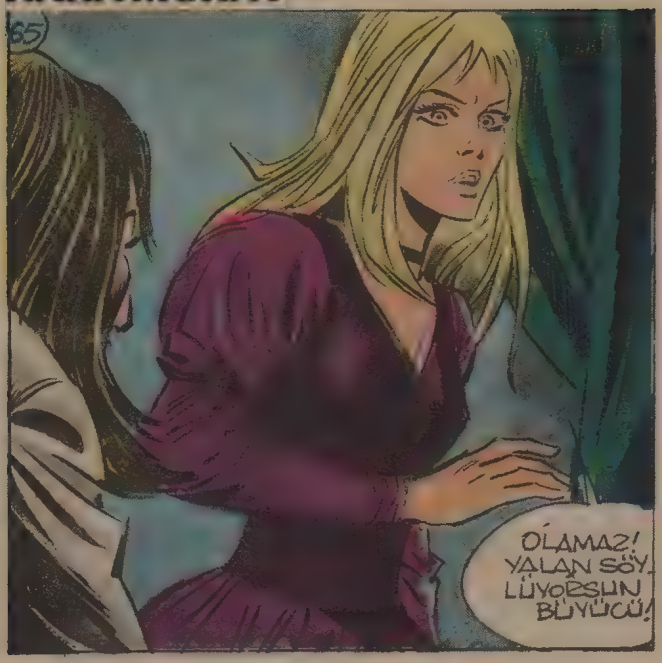

Prenses Verena'nın kalbi parçalanacak gibi çarpıyordu...Derin bir hayretle haykırdı :

-Olamaz !

-Tudor o !

-İmkânsız !

-Yalan söylüyorsun büyücü...

Büyücü Fema'nın yüzünde aynı sinsi gülümseme çizgilendi :

-Hayır Prenses ! Tudor adıyla tanıdığınız bu a-

kararı verdi bile...

Kont Kinis birkaç saniye Kara Murat'a baktı. Bu bakış o kadar kanlı, o kadar karanlık, o kadar bulanıktı ki, görenler ürperdi...

Kont da, o devirdeki insanların çoğu gibi, büyücülerin kudretine, yıldızlardan insanların kaderini okuduklarına inanırdı. Büyücü "Casus!" diyorsa, o insan mutlaka casustu? Birden öfkeyle kükredi :

-Yakalayın şu köpeği !

dam, Türk'tür ! Adı Kara Murat'tır ! Babanızı öldürmüştür ! Buraya Kont hazretlerini öldürmeye gelmiştir !

Prenses Verena gözlerinden ateş saçarak, vücudu titreyerek Kara Murat'a doğru atıldı :

-Bir şeyler söylesene Tudor ! "Yalan" diye haykırsana..."Büyücü yalan söylüyor" desene...

Kara Murat hazin bir gülüşle :

-Ne gereği var Prenses? dedi. Kont, hakkımdaki

Muhafızlar atıldılar...

Kara Murat dövüşmeden ölmemeye karar vererek hızla kılıcına sarıldı...

Aynı anda havada arka arkaya ıslığa benzer iki ses duyuldu...

Kont Kinis'in okçularının fırlattığı oklar Kara Murat'ın kulaklarının dibinden vınlayarak geçip, arkasındaki kapıya saplandı...

Bu, ihtar atışıydı...

Kara Murat, direnmenin yersiz olduğunu anladı, üzerine atılarak kendisini kıskıvrak yakalayan muhafızların arasından, Prenses Verena'ya soluk bir gülümsemeyle baktı.

Genç kızın ona dikilen bakışları, şaşkınlık, kin ve öfke gibi karışık duygularla doluydu. Yüzü sapsarı kesilmişti. Perişan bir halde yaklaştı :

-İnanamıyorum ! diye mırıldandı.

Büyücü Fema, garip bir sesle ve kahkahalarla güldü :

-İnanmalısınız Prenses ! Ben bu güne kadar hiç yanılmadım. Gerçekler çoğu zaman acı olur !

Verena elleriyle yüzünü kapadı :

-Çok korkunç bir şey bu !

Genç kızın göğsü hıçkırıklarla sarsıldı, titreye - rek geri çekildi.

Kara Murat'ın dudaklarında hâlâ o soluk ve hazin gülümseme vardı. Verena'nın içinde esen fırtınayı çok iyi anlıyordu. Aşk ile kin, genç kızın kalbinde bütün şiddetiyle çarpıyordu.

Kont Kinis sert adımlarla Kara Murat'a yaklaş - tı. Deli gibi bakan gözlerini onun gözlerine dikmişti.

Kara Murat'ın kendisine korkusuzca baktığını görünce daha da öfkelendi, tükürerek bağırdı :

-Sefil ! Seni parça parça edeceğim !

Sonra adamlarına dönüp emretti :

- Atın zindana !

Muhafızlar Kara Murat'ı götürürlerken, Büyücü Fema, Kont Kinis'in yanına yaklaştı :

-Ona ne yapmayı düşünüyorsunuz efendimiz?

Kont vahşi vahşi güldü :

-Yarın benim okçularımla düello ettireceğim !

Fema derin bir hayretle sordu :

-Okçularınızla düello mu ettireceksiniz? Anlamadım !

Kont'un gözleri, avını yakalayan bir çakalın gözleri gibi ışıldıyordu :

-Bize eğlence çıktı Fema ! Yarın çok güleceğiz ! İki okçumun karşısında Kara Murat denen köpek, kaçacak delik arayacak. İki aç kedinin önünde kalan şaşkın bir fare gibi tıpkı... Okçularım onu hemen öldürmeyecekler. Saray halkını biraz eğlendirecekler. Çok güleceğiz Fema... Oyunun son sahnesinde Kara Murat'ın gözlerine iki ok saplanacak ! Ha... Unuttum.. Kara Murat iyi kılıç kullanıyor değil mi?

-Evet efendimiz !

-Okçularımın karşısında kendisini koruması için eline bir de kılıç verdireceğim. Bakalım oka karşı kılıçla nasıl dövüşecek? Hah hah ha... Ne komik değil mi? Fikrimi beğendin mi Fema?

-Çok güzel efendimiz... Ama kanlı ve hazin bir oyun olacak bu... Öyle yapacağınıza hemen idam ettirseniz daha iyi olmaz mı?

-Olmaz Fema ! Bu Türk'e korkunun tadını tattırmak istiyorum. Köpek Türklerin kanını dökmek bana zevk veriyor... Ama onların ölüme korkusuzca gitmeleri beni çileden çıkarıyor... Önce korkutmak istiyorum...

Birden durdu. Aklına yeni bir şey gelmiş gibi alnı kırıştı. Fema'yı kolundan tutarak heyecanla sordu:

-Bu adamın bir de arkadaşı vardı değil mi?

-Evet ! Verena'yı beraber kurtardılar !

-O hergeleyi de yakalasınlar !

Muhafızlar verilen emir üzerine telâşla koşup sarayın her tarafından Akıncı Mahmut'u aradılar ama bulamadılar...

Subaylardan biri korka korka Kont'un yanına döndü:

-Yok efendim'.

-Nasıl yok?

-Her halde, arkadaşının yakalandığını duyunca saraydan kaçtı'.

-Kaçtı mı? Beceriksiz herifler'. Budalalar'. Yıkılın karşımdan'. Yoksa elimi yine kana bulayacağım'. Şehirde her yer aransın'. Onun mutlaka yakalanması-

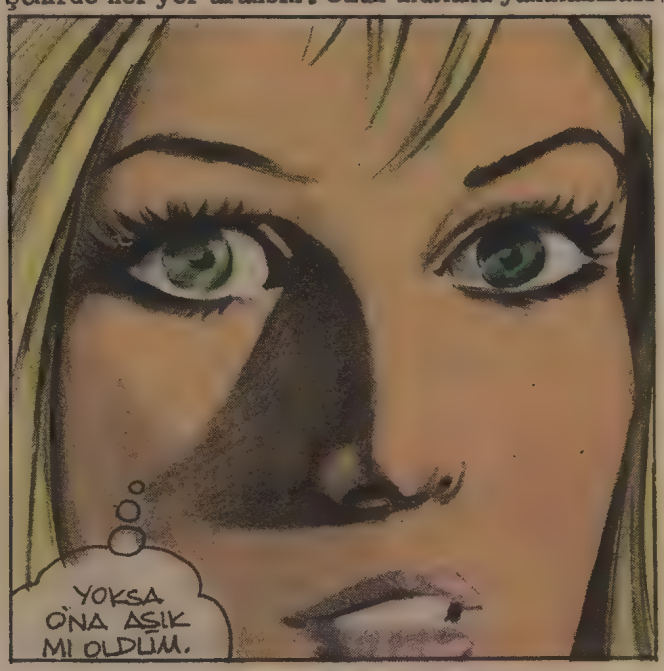

Ona karşı duyduğu, sadece şükran mıydı?

Yoksa aşk mı?

Aman Allahım'. Babasının katiline âşık olması çok korkunç bir şey olurdu'. Hayır, hayır'. Aşk değildi bu... Hem âşık bile olsa, babasının katili mutlaka ölmeliydi.

Genç kız, perişan bir halde Kont Kinis'in yanına yaklaştı:

-Tudor'a ne yapacaksınız asaletmeap?

nı istiyorum'. Her Türk bizim için büyük tehlikedir.

Kont öfkeden kudurucasına haykırırken, Verena babasının öldürülüşünü düşünüyor, hatıraları Kara Murat'a karşı duyduğu kin ve nefreti artırıyordu. Bununla beraber, Tudor'un Kara Murat olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Neden inanmak istemiyordu?

Tudor kendisini iki defa ölümden kurtardığı için mi?

Kont'un yüzünü zalim bir gülümseme kapladı:

-Eğlenceli bir şekilde ölecek, Prenses'. Biraz sabredin ve babanızın intikamının nasıl alınacağını gözlerinizle görün'.

Verena'nın kin dolu bakışlarında düşünceli bir ifade vardı. İçinden:

-"Eğer Tudor, gerçekten babamın katili ise, onu kendi elimle öldürürüm'." diye düşündü. Sonra kararlı bir ifadeyle kendi kendine mırıldandı:

Gerçeği öğrenmek için her fedakârlığı yapacağım ve katil Tudor ise kalbine bıçağı saplayacağım!"

★★★

Kont o akşam odasına gönül rahatlığıyla girdi .. Belindeki kayışı çözüp kılıcını bir koltuğun üzerine attı...

Kara Murat zindandaydı.

Öldürülmek tehlikesi yoktu artık...

Tehdit miydi?

Tehlikenin bitmediğini söyleyen edepsiz kimdi?

Gözleri yuvalarından fırlayarak geri döndü.

Odada, o güne kadar hiç görmediği, tanımadığı bir adam vardı. Eli kılıcının kabzasında, dimdik duruyordu...

Kont hayret ve korku içinde:

-Kimsin sen? diye haykırdı.

Baron Verter'in, Kara Murat tarafından vurulduğu günden beri ölümü, yokluğu, çılgıncasına, ta yüreğinde hissetmişti:

-Artık bitti'. diye kendi kendine konuştu.

Öfkeli bir ses:

-Hayır'. Bitmedi'. diye gürledi.

Kont Kinis birden dondu kaldı.

Bu ne demekti?

Heykel gibi kımıldamadan duran adam, kin dolu bir sesle cevap verdi:

-Adım Akıncı Mahmut'. Beni aratıyordun... İşte geldim'...

Kont Kinis, o zaman karşılaştığı tehlikenin büyüklüğünü anladı. Odaya girdiği vakit, belindeki kayışı çözüp kılıcını koltuğun üzerine bıraktığına pişman oldu.

Silâhsızdı'...

Muhafızları çağıracak olsa bile, onlar gelene kadar, bu yabancı kendisini ikiye bölerdi'. En iyisi onu oyalamaya çalışmaktı.

-Ne istiyorsun? Para mı? Servet mi? Unvan mı? diye sordu.

Akıncı Mahmut acı acı gülerek başını salladı:

-Hiç biri değil'.

-Ya ne istiyorsun?

Mahmut kükredi:

-Türk'üm'. Kara Murat'ın arkadaşıyım'. Öldürdüğün Türklerin öcünü almaya geldim'. Kara Murat'ın yarım bıraktığı işi tamamlayacağım'.

Kont'un vücudunun her yanı titriyordu. Sapsarıydı... Boğuk bir sesle:

-Arkadaşını serbest bırakırım... Sana da çok para veririm'. Zengin olursun'. dedi.

-Canını'.

Kont, soğukkanlılığını korumaya çalışmasına rağmen alnının ter içinde kaldığını hissetti. Titrek bir sesle sordu:

-Neden?

Akıncı Mahmut keskin bakışlarını onun gözlerine dikti. Her zalim insan gibi korkak olan kont dehşetle ürperdi...

Akıncı Mahmut ıstırap dolu bir sesle haykırdı:

-Ölen arkadaşlarımı da geri verebilir misin? Tuzağa düşürüp, vahşiçe katlettiğin, toprağa gömüp atlara çiğnettiğin, bacaklarından asıp ateşte kızarttığın arkadaşlarımı geri getirebilir misin?

Akıncı Mahmut'un esmer çehresinin üzerinde gözlerinin ateş gibi yandığını gören Kont Kinis, onu kandıramayacağını anladı, ürkek bir sesle:

-Silâhsızım'. dedi. Türkler, silâhsız bir kimseye kılıç çekmezler'.

Kont, can düşmanı olduğu Türklerin zayıf yanlarını çok iyi biliyordu.

Gerçekten Akıncı Mahmut, bütün kinine rağmen, savunmasız bir adamı öldürmenin kendisine yakışmayacağını düşündü, yavaş fakat korkunç bir sesle:

-Al kılıcını'. dedi.

Kont Kinis'in gözlerinde garip bir sevinç ışıltısı,

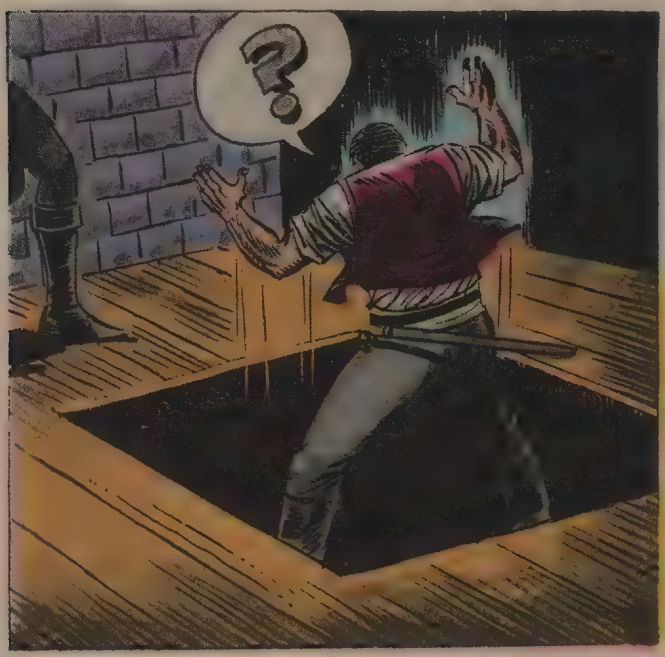

şede kıstırdı, kılıcını kaldırdı:

-Şimdi öleceksin'. diye haykırdı.

Fakat kılıcını indiremedi.

Birden ayaklarının altındaki döşemenin kaydığını, bir boşluğa doğru uçtuğunu hissetti.

Kılıcı elinden fırladı...

Tuzağa düştüğünü ancak o zaman anladı.

Başı döndü, gözleri kardı ve kendinden geçti.

kıvılcım gibi parladı ve söndü... Hızla kılıcına doğru atıldı, kaptı.

Mahmut, savunma durumu alarak Kont'un saldırısını bekledi.

Fakat onun, saldıracağı yerde, odanın öbür ucuna doğru koştuğunu görünce:

-Korkak herif'. Kaçıyorsun ha'. diye öfkeyle bağırarak peşinden koştu. Birkaç saniye sonra onu kö-

Bayılmadan önce duyduğu son ses, çılgın bir kahkaha oldu.

Kont Kinis, duvardaki bir kolu indirerek odanın ortasında açtığı koca delikten aşağıya uçup, bağıra çağıra kaybolan Akıncı Mahmut'un arkasından kahkahalar atıyor:

-Budala'. Beni öldürebileceğini sandın ha'. diye deli gibi gülüyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 AGUSTOS 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 31 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

Akıncı Mahmut, düştüğü yerde bayılmıştı.

Dört muhafız onu kıskıvrak yakalayıp, sürükleye sürükleye götürerek bir zindana attılar.

Mahmut, ağır kapı gürültüyle üzerine kapanırken kendine geldi.

Dışarıdan, muhafızların konuşmaları duyuluyordu:

-Demek düello yarın?

-Evet, saat onda'...On birde de mezarcılara hazır bulunmalarını söyledik'...Alf ile Ralf'ın işi fazla uzatacaklarını sanmıyorum.

Sesler uzaklaştı...

Mahmut kendi kendine "Ne düellosu? Kimden bahsediyorlar?" diye düşünüp dururken, karanlıkta bir el onu kolundan yakaladı...

Mahmut hızla dönünce Kara Murat'la yüz yüze geldi:

-Beyzadem'.

-Mahmut'.

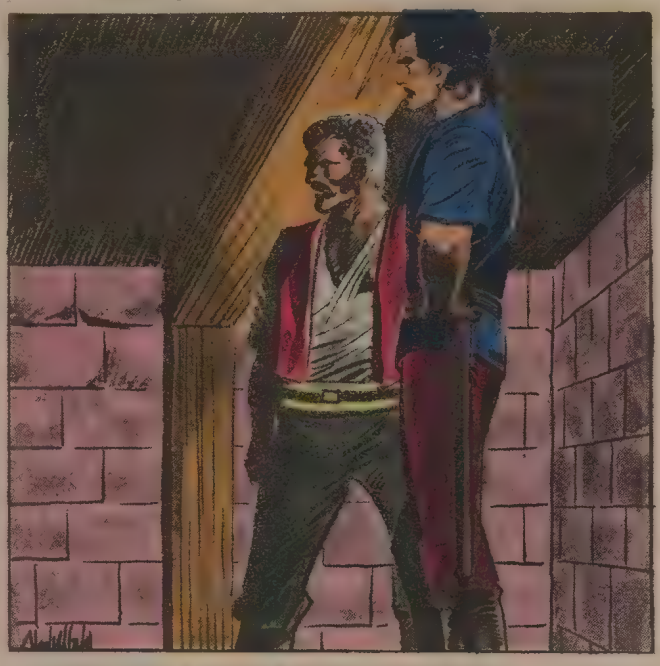

-İkimizi de aynı deliğe tıktılar ha?

-Evet'.

-Bu sefer hapı yuttuk'.

-Öyle görünüyor'.

-Hiç ümit yok mu?

-Bir ümit var'. Ölürken fazla acı çekmeme ümidi'...Kurtuluş ümidini soruyorsan yok'.

İki arkadaş büyük bir üzüntü içinde sustular...

Derin bir acı yüreklerini buruyordu.

Onları üzen ölmek düşüncesi değildi.

Gözlerini bile kırpmadan ölüme gitmesini bilirlerdi.

Fakat öclerini alamamış olmanın ıstırabı kalplerini yakıyordu.

Mahmut, kendi kendine kızarak öfkeyle yumruğunu sıktı:

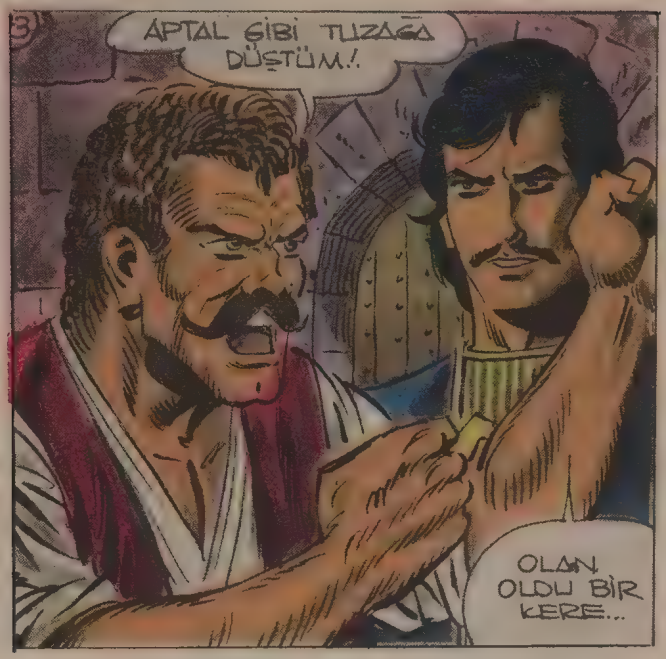

-Tam kontu öldürmek üzereyken aptal gibi tuzağa düştüm'. Herifin sinsi sinsi kaçışından anlamalıydım bunu'. Ne aptallık Tanrım, ne aptallık'.

Kara Murat onu teselli etti :

-Olan oldu bir kere...Dövünmenin gereği yok'.

Mahmut içini çekti :

-Doğru söylüyorsun beyim...Ama gel de bunu yüreğime anlat'. Şuramda bir ateş var, yakıyor içimi...Neyse, bundan söz etmeyelim artık...Şu dü-

caksın, onlar da oklarını atıp seni kuş gibi avlayacaklar, öyle mi?

Kara Murat acı acı güldü :

-Öyle'...

Mahmut, kin ve öfke dolu bir sesle haykırdı :

-Fakat cinayet bu'.

Kara Murat muhteşem bir soğukkanlılıkla :

-Hayır'. dedi. Cinayet sayılmaz'. Bir çeşit idam ello meselesi nedir? Az önce zindancılar düellodan bahsediyorlardı...

Kara Murat'ın dudaklarında soluk bir gülümseme belirdi :

-Yarın beni, kontun iki okçusu Alf ile Ralf'ın karşısına çıkaracaklar...Onlar okla, ben kılıçla dövüşecekmişim'.

Mahmut şaşkın şaşkın sordu :

-Yani iki oklu adamın karşısında kılıçla dura -

şekli'...Ölüm korkusuyla çırpınmamı, ıstırapla kıvranmamı, umutsuzluk içinde oraya buraya koşmamı istiyorlar...Ben çaresizliğin verdiği çılgınlık içinde inanılmaz hareketler yaparken, onlar kahkahalarla gülecekler'. Ölümüm, saray halkını çok eğlendireceğe benziyor'.

Mahmut'un bakışları ıstırapla bulandı :

-Alçaklar'. Senin gibi bir yiğite yapılır mı bu ?

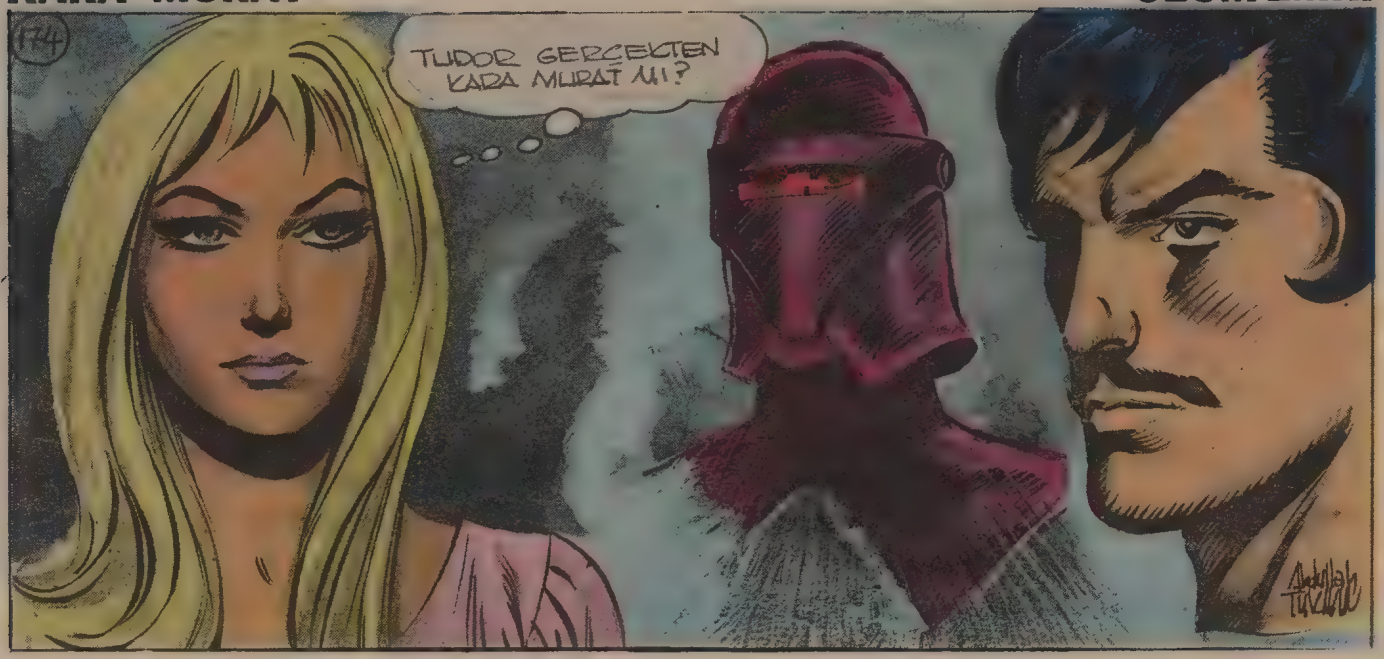

-Üzülme Mahmut'. Yazımız böyleyse engel olamayız'. Hem, çıkmadık canda umut vardır'.

★★★

Verena'nın temiz gözlerindeki tatlı ifadenin yerini nefret ve kin almıştı.

Odasında sinirli adımlarla dolaşırken bir yandan da düşünüyordu :

"-Tudor yarın ölecek'. Buna engel olmak çok zor'. Fakat o gerçekten Kara Murat mı acaba? Babamı o mu öldürdü? Ya suçsuzsa? Bunu nasıl öğrenebilirim, nasıl?"

Tudor'u düşünürken yüreğinin sızladığını, vücuduna bir ürperme geldiğini hissetti :

"-Acaba onu seviyor muyum? Bilmem ki... Babamın katili değilse sevebilirim her halde..."

Önce kendisinin de şaşırdığı bu düşünce az sonra müthiş bir öfkeye döndü :

"-Eğer gerçekten babamı öldüren o ise aşkım -

dan ölsem bile bıçağımı kalbine saplayarak öcümü almam gerek'."

Karyolaya uzandı, yüzünü yastıkların dantelaları arasına gömüp düşünmeye devam etti :

"-Zindana inerek, Tudor'u görmeliyim... Bana karşı bir zaafı olduğu ortada... Bakışları, duruşu, sesinin tonu, her şeyi duygularını açığa vuruyor... Şu halde onu kandırarak gerçeği öğrenebilirim... Evet, bütün dişiliğimi kullanıp onu konuşturacağım... Eğer Kara Murat olduğu doğru ise, vay haline'. Bıçağı sevişirken göğsüne saplayacağım'.

Verena kararını verdi, yıkandı, vücudunu oğuşturdu, güzel kokular süründü.

Bir kadın olarak yakınlık duyduğu, fakat babasının katili olduğunu düşündükçe korkunç bir kinle sarsıldığı bu genç adamı zindanda görmek düşüncesi içini yakan bir ihtiras halini aldı.

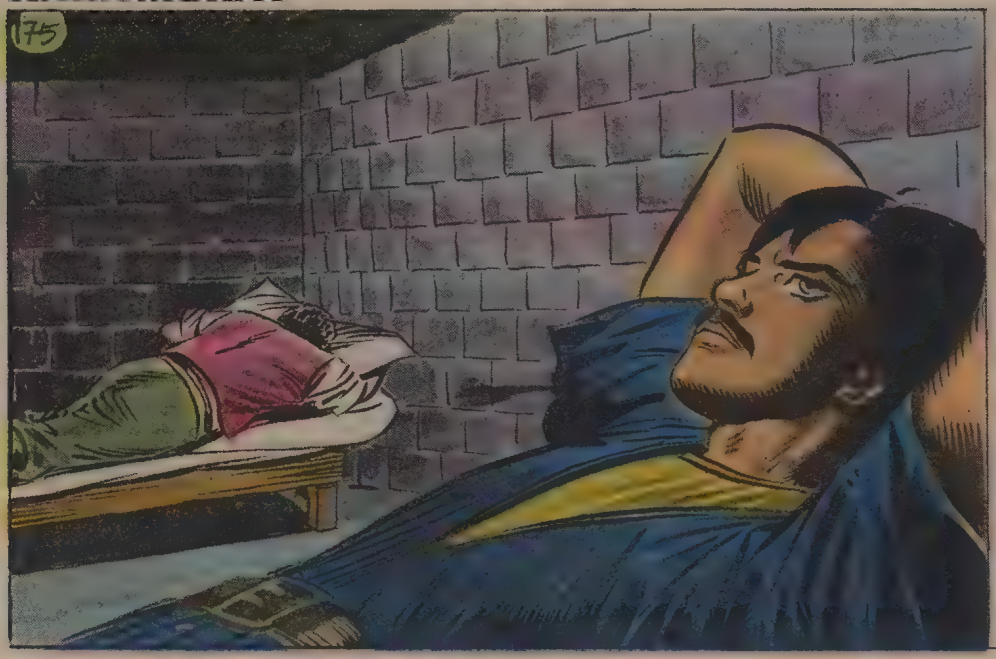

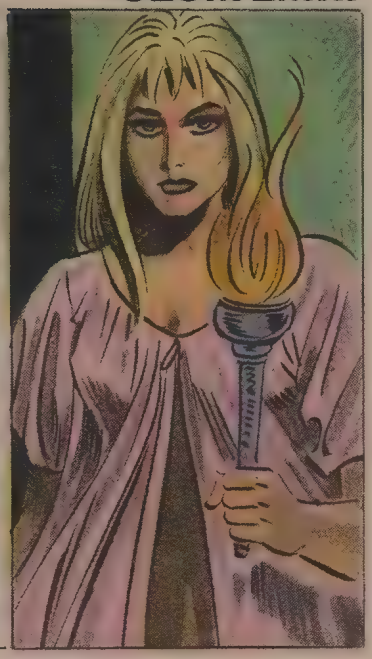

Yastığının altında gizlediği küçük hançerini çıkarıp dikkatle elbisesinin altına yerleştirdi...

★★★

Akıncı Mahmut, zindanın bir köşesindeki şiltenin üzerine kıvrılarak yatmış ve günün yorgunluğu altında derin bir uykuya dalmıştı.

Kara Murat ise, kapının karşısındaki duvara dayalı ranzada sırt üstü yatıyordu... Birden, bulunduğu hücreyi aydınlatan ışığın gözlerine çarpışıyla uyandı.

Demir kapı gecenin sessizliğinde gıcırdayarak açılmış ve içeri Prenses Verena girmişti...

Ağır bir uykunun kolları arasında olan Mahmut, kapının gıcırtısını da, ışığı da fark etmedi... Derin horultularla uyumasını sürdürdü...

Ranzanın üzerinde doğrulan Kara Murat karşısında Verena'yı görünce bütün vücudunu bir ürperme nin sardığını hissetti :

-Siz ha!... Cellâtların gelmesini beklerken, karşımda sizi bulmak ne büyük bir sürpriz!.

Verena, rolünü iyi oynayabilmek için kendisini zorladı, tatlı tatlı gülümsemeye çalışarak cevap verdi :

-Kim bilir, belki ben de bir cellâtım!. Sizin de cellât olduğunuz gibi...

Kara Murat, elindeki meşaleyi duvardaki halkaya geçiren Verena'ya derin bir hayretle baktı :

-Ben mi cellâtım?

-Evet, siz... Babamı öldürmediniz mi? Bu bir çeşit cellâtlık değil mi? Fakat ne önemi var bunun? Buraya başka şey için geldim!.

Kara Murat acı bir sesle :

-Niçin geldiğinizi anlıyorum, dedi. Birkaç saat sonra öleceğimi düşünerek nasıl korktuğumu görmeye geldiniz her halde...

...İşte görünüz '. Yüzümde umduğunuz izler var mı? Buraya geliken korkudan sapsarı kesilmiş bir yüzle karşılaşacağınızı sanıyordunuz değil mi?

Verena, Kara Murat' a iyice yaklaştı, usulca fısıldadı :

-Hayır '. Buraya bunun için gelmedim '.

-Ya niçin geldiniz?

-Sizi sevdiğimi söylemeye geldim '.

Kara Murat, hayretten açılan gözleriyle Verena '-

-Ne o? Şaşırdınız mı? Evet, haklısınız '. Çünkü sevdiğim bir adam için neler yapabileceğimi düşünemezsiniz '. İstediğiniz kadar babamı öldürmüş olun... Sizi seviyorum... Yarın öleceksiniz... Ölmeden önce aşkımı öğrenmenizi istedim... Sizin olmak istedim...

Kara Murat şaşkınlık içindeydi.

Bir an gerçekle rüyayı birbirine karıştırdığını sandı...

ya uzun uzun baktı...

Genç kızın davranışından hiç bir şey anlamıyordu...

O, karşısında nefretten kasılmış bir yüz, içi kin dolu bir kalp bulacağını sanırken, aşkını fısıldayan bir genç kızla karşılaşıyordu.

Verena, okşanmak isteyen bir kedi gibi gerine - rek kollarını Kara Murat' ın boynuna doladı. Sesi de vücudu gibi aşktan ve şehvetten titriyordu :

Ama, hayır '. Rüya görmüyordu '.

Verena karşısındaydı ve aşkını fısıldıyordu...

Kara Murat :

-Fakat... diyecek oldu.

Verena, ince, uzun parmaklı güzel eliyle onun ağzını kapadı :

-Susun rica ederim '. Bir şey söylemeyin '. Ölüme mahkûm bir insandan aşk dilenmenin yersiz olduğunu biliyorum...

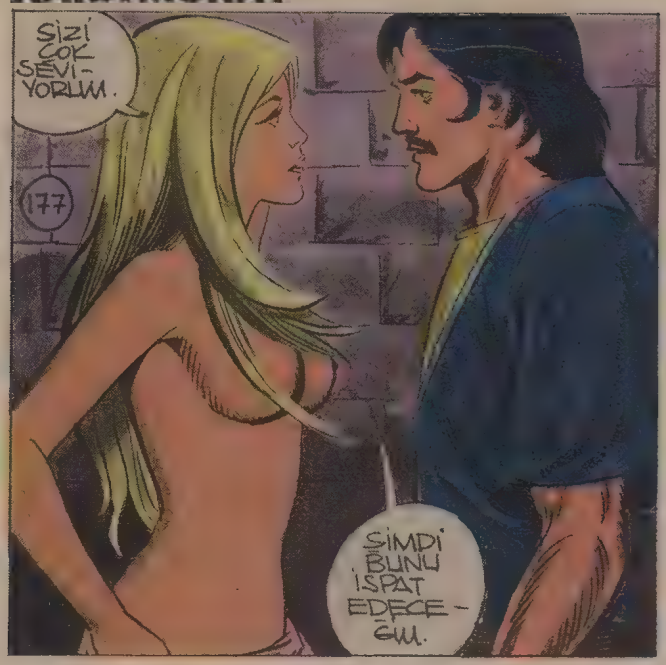

...Ama sizinle geçireceğim bu dakikalar, ömrüm boyunca beni mutlu edecek...

-Hareketinize hiç bir anlam veremiyorum Verena'.

-Evet, biliyorum. Fakat sizi çok seviyorum..Çok.. Bunu şimdi ispat edeceğim'.

Verena bunları söylerken, vücudunu örten ince elbiseyi sıyırdı attı. Bir eliyle Kara Murat'ın başını kendisine çekmeye çalışıyor, bir yandan da aşk dolu

bir sesle fısıldıyordu:

-Beni sev'. Sar beni'. Hayatımda ilk defa bir erkeğin kollarında çırılçıplağım'. Çünkü, o erkeği seviyorum'.

Hâlâ rol mü yapıyordu, yoksa içtenlikle mi konuşuyordu, belli değil...

Gözleri ıslaktı, parlaktı...

Bu anda, kadınlığının bütün güzelliği, bütün çekiciliği üzerindeydi.

Birer siyah elmas gibi ışıldayan gözlerinde, bir kadının duyabileceği sevginin en şiddetlisi okunuyordu.

Kara Murat, ayakta kaskatı kesilmişti. Acıyormuş gibi garip bir tavırla genç kıza bakarak:

-Verena, çıldırdın mı sen? diye bağırdı.

İsyan eden kalpten fışkıran bir haykırıştı bu...

Verena çıplak göğsünü Kara Murat'a yasladı. Pembe dudaklarını onun dudaklarına uzatarak öptü.

Kara Murat kendini çekmedi. Bu öpüş onu tepeden tırnağa sarsmıştı. Ama soğukkanlılığını kaybetmedi. İnanılmaz bir duygusuzlukla bu ateşli öpüşe dayandı, karşılık vermedi.

Gerçi Verena'yı çılgıncasına arzu ediyordu ama ona hiç bir zaman bu şekilde sahip olmak istemezdi.

Kalbinde, içyüzünü bilmediği bir endişe büyüyordu.

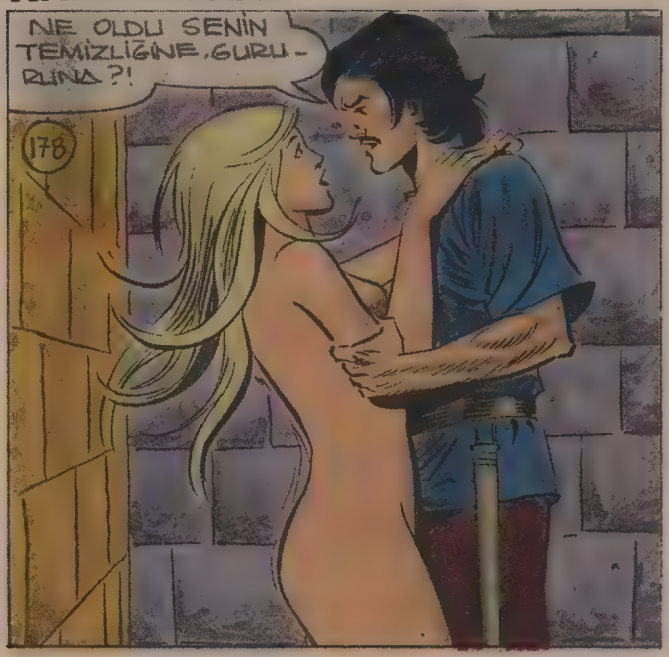

İçindeki temiz sevgi yıkılmak, yok olmak üzereydi:

-Verena, kendine gel'. diye tekrarladı. Bu davranışın sana karşı olan duygularımı öldürüyor'. Seni bu durumda asla sevemem'. Sevemem anlıyor musun? Hareketinde prensesten çok, bir sokak kadınının basitliği olduğunun farkında değil misin? Ne oldu senin temizliğine, gururuna, soyluluğuna?

Kara Murat, büyük bir hayal kırıklığı içinde Verena'yı kucağından itti.

Genç kızın göğsü hıçkırıklarla kabardı, kekeleyerek geri çekildi.

Planının altüst olduğunu görerek sapsarı kesilmişti...

Tehdit dolu bakışlarla Kara Murat'ı süzdü:

-Sevmeyeceksin, öyle mi?

-Hayır'. Bu hareketlerin beni iğrendiriyor'.

-Aptal'.

-Evet, aptalım'. Basit bir merak uğruna o masum temizliğini kirletmeyi göze alan bir kızı tokatlamadığım için aptalım'.

Verena yerden elbisesini aldı, hiç ses çıkarmadan giyindikten sonra gururla başını dikti. Dudaklarında, karşısındakini küçük gören bir ifade belirmişti:

-Bu soylu düşünceler, bir katilin ağzına hiç yakışmıyor'. dedi.

Kara Murat, genç kızın, öfkelendikçe artan ve durmadan değişen güzelliğini acı acı gülümseyerek seyretti:

-Oyunu uzatmanın gereği yok Verena'. Ne öğrenmek istediğinin farkındayım. Bunun için kendini feda etmen doğru değil... Babanı öldürüp öldürmediğimi anlamak istiyorsun... Emin olmak, inanmak istiyorsun... O zaman benim ölümüm seni üzmeyecek ... Sevindirecek belki...

... Söyleyeyim de rahatla '. Evet, Baron Verter' i öldüren benim '. Şu anda dirilse, yine öldürürüm '. Çünkü bir katilin cezasını vermek cinayet değildir '.

Verena birden mosmor kesildi. O korktuğu gerçeği nihayet öğrenmişti. İşin en acı yanı, bu gerçeğe rağmen, içindeki sevginin sönmediğini hissetmesiydi...

Bu onu daha da öfkelendirdi. Kendini kaybetmiş bir halde hançerini çekerek Kara Murat' ın üzerine atıldı:

-Öyleyse sen de geber '.

Kara Murat geri sıçrayarak darbeden kurtuldu ve canı sıkılmış bir halde sordu :

-Bu küçük bıçakla beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?

Verena' nın gözlerinde şimşekler çakıyordu. Kin dolu bir sesle :

-Evet '. diye bağırdı. Bu hançer zehirlidir '. Dokunduğu insanı yıldırım çarpmış gibi derhal öldürür!

Bir çizik yeter '. Koru kendini '...

Uykusu çok ağır olmasına rağmen, Verena' nın haykırışı Akıncı Mahmut' u uyandırdı, şiltenin üzerinde doğrulup, gözlerini oğuşturarak :

-Bu ne gürültü yahu? Zindanda da mı rahat yok insana? diye sordu.

Sonra Verena' nın, elinde bıçakla Kara Murat' a saldırmak üzere olduğunu görünce irkildi, hızla yerinden fırlamak istedi.

Fakat Kara Murat ona :

-Sen karışma '. diye seslenerek savunma durumu aldı.

Bıçak Verena' nın dediği gibi zehirliyse, işin şakaya gelir yanı yoktu.

Genç kız öfkeyle saldırdı :

-Öldüreceğim seni '. Nefret ediyorum senden '.

Bıçaklı kolu ışıltılı bir yay çizdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 AGUSTOS 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 82 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

Kara Murat bunu bekliyordu. Verena'nın iki kolunu birden havada sımsıkı yakaladı..

Verena bileklerinin demir bir kıskaç arasına girdiğini sandı, duyduğu acıyla yüzünü buruşturdu ağzından hafif bir inilti çıktı. Buna rağmen hâlâ çırpınıyor:

- Seni öldüreceğim! Öldüreceğim! diye bağırıyordu.

Birkaç saniye sonra dayanma gücünü yitirdi, parmakları gevşedi ve elindeki bıçak taş zemine düşerek madensel bir ses çıkardı.

Kara Murat kızı itti, eğildi yerdeki hançeri aldı.

Dehşet içinde kalan Verena sapsarı kesilerek: "Eyvah! Şimdi o beni öldürecek! " diye düşündü.

Kara Murat onun aklından geçenleri okuyormuş gibi hafifçe gülümseyerek:

- Korkma Verena! dedi. Sana bir şey yapacak değilim. Ben sadece zalimlerin, kötülerin düşmanıyım. Güçsüzleri ezenlerin karşısındayım. Oysa sen ne za-

limsin, ne de kötü! Sadece kalbinde anlamsız bir kin rüzgârı esen sevimli bir düşmansın.. Bütün düşmanlarımın senin gibi olmasını dilerim.. Güle güle Verena!..

Genç kız şaşkın ve perişan bir haldeydi.. Küçük yumruklarını kapıya vurarak zindancılara seslendi:

- Açın! Çıkacağım dışarı!..

Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyor, bir an önce bu dehşet dolu hücreden kurtulmak istiyordu.

Sesini zindancılara güçlükle duyurabildi.

Aralanan kapıdan dışarı çıkarken, omuzunun üzerinden Kara Murat'a vahşi bir bakış fırlattı:

- Yarınki düelloda, senin ölümünü zevkle seyredeceğim...

Kara Murat omuz silkti, alaylı bir sesle cevap verdi:

- Bekleyeceğim, Prenses!.

★★★

Kara Murat, sarayın avlusuna çıktığı vakit, yüzüne çarpan keskin ışıkla gözleri acıdı.

Zindanın zifiri karanlığından sonra gün ışığına alışması için birkaç saniye gözlerini kapalı tutmak zorunda kaldı.

ğultu ile karşılandı.

Saray halkı bağırıyordu:

- İşte mahkûm!

- Baron Verter'in katili!

- Oklanarak öldürülecek!.

Kara Murat, muhafızların ortasında yürüyordu.

Bağlı değildi.

Dimdik ve mağrur bir görünüşü vardı.

Sanki ölüme gitmiyordu.

Sarayın avlusu, spor gösterilerinin yapılacağı bir stat gibi dolmuştu.

Herkeste büyük bir merak ve heyecan vardı.. Biraz da kan görme ihtirası gözlerde yangınlar tutuşturuyordu.

Ülkenin en iyi ok kullanan iki adamı Alf ile Ralf kardeşlerin, Fatih'in Fedaisi'ni okla öldürmeleri onlar için kaçırılmaması gereken eğlenceli bir oyundu.

Ölüm mahkûmunun avluya çıkısı müthiş bir u-

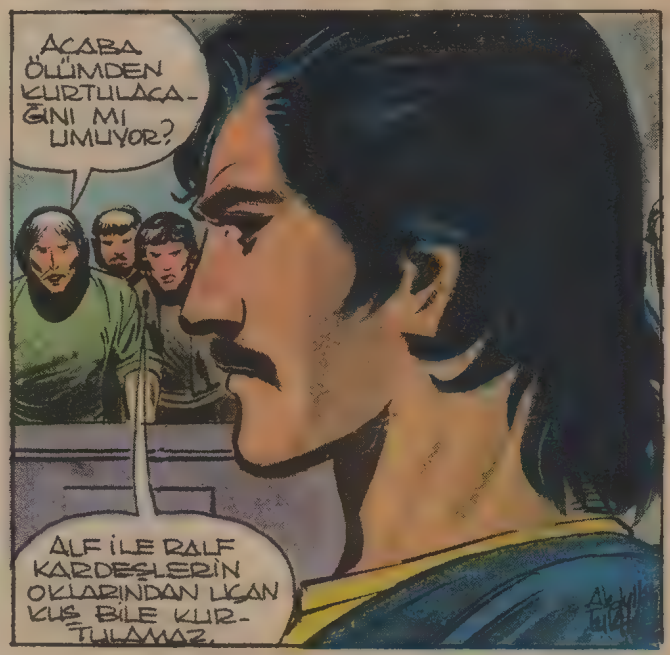

Onun bu cesareti birçok kişide şaşkınlık yarattı:

- Bu Türk, ne kadar kendinden emin bir halde yürüyor!

- Acaba ölümden kurtulacağını mı umuyor?

- Hadi canım sende..Alf ile Ralf kardeşlerin oklarından,uçan kuş bile kurtulamaz...

- Öyleyse neyine güveniyor?

- Bana kalırsa sadece ölümü yiğitçe karşılamak istiyor!..

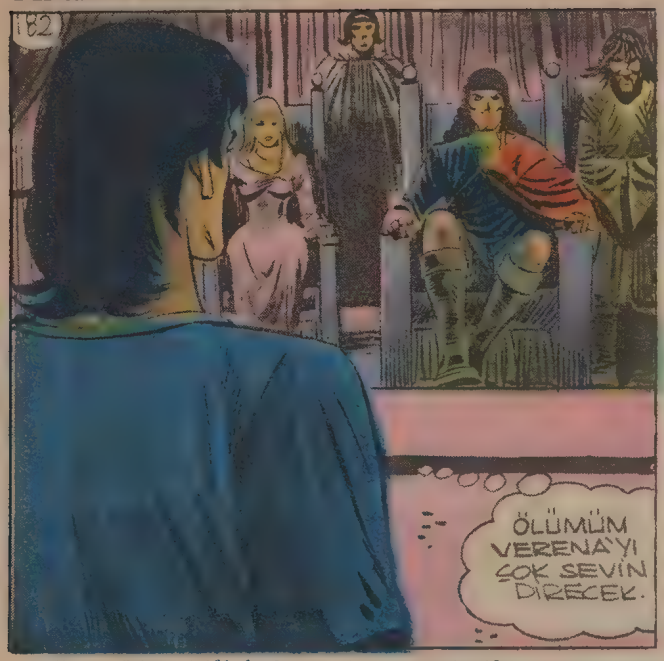

Kara Murat ilk bakışta, Kont Kinis ile Prenses Verena'nın oturduğu locayı gördü ve titredi.

Onu titreten genç kızın kin dolu bakışlarıydı.

Ölümünün Verena'yı çok sevindireceği anlaşılıyordu.

Görevini yapamadan ölmek düşüncesinin yarattığı kederle kalbi sıkıştı.

Buradan kaçmak, kurtulmak imkânsızdı.

Avluyu yüzlerce asker cevirmisti.

Dimdik durdu, düşündü:

"Bana cesaret ver Tanrım! Burada bir Türk gibi yiğitçe ölmeliyim!"

Kont Kinis'in locasında Verena'dan başka, büyücü Fema ile Prens Stefan da vardı.

Fema'nın canı sıkılmış gibiydi. Sinirli ve üzgün görünüyordu. Kara Murat'ı o yakalattığına göre, acaba neye üzülüyordu? Bir ara Kont'un kulağına eğilerek:

- Bu Türk'e neden kendisini savunma fırsatı veriyorsunuz asaletmeap? diye sordu.

Kont hain hain güldü:

- Sen buna savunma fırsatı mı diyorsun? Alf ile Ralf'ın ona bu şansı tanıyacaklarını mı sanıyorsun? Bu bir çeşit idamdır dostum! Şimdi Alf ile Ralf'a beşer ok verilecek. İkisi de ilk dört oku onu öldürmeyecek şekilde atacak.. Hafifçe yaralayarak eğlenecekler.. Sonuncu okları ise Kara Murat'ın gözlerine saplayarak işini bitirecekler.. Siz ne dersiniz buna Prenses?

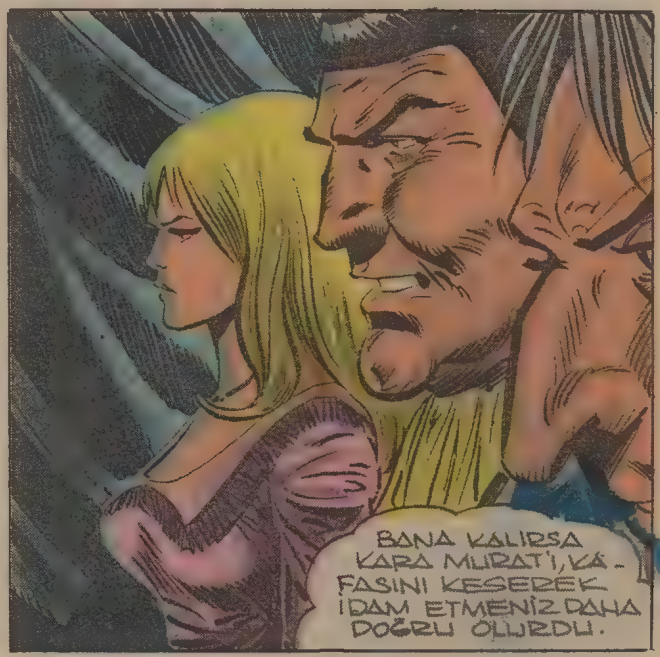

Kont bu soruyu Verena'ya sormuştu. Genç kız umursamaz bir tavırla:

- İyi olur derim! diye cevap verdi.

Büyücü Fema yarı öfke ve yarı üzüntüyle:

- Bana kalırsa Kara Murat'ı şehir meydanında halkın önünde kafasını keserek idam etmeniz, daha doğru olurdu asaletmeap! dedi.

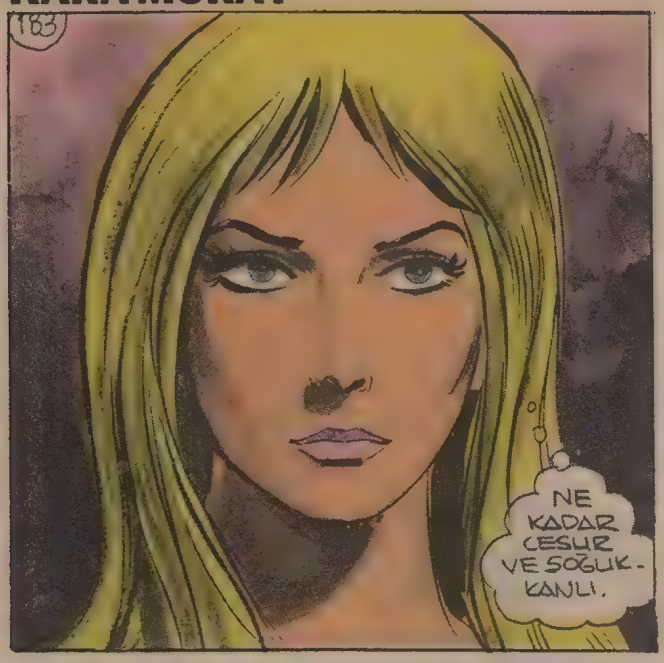

Verena öfke dolu iri siyah gözlerini Kara Murat'a dikmişti.

Onun askerlerin arasında korkusuzca meydanın ortasına yürüyüşüne dikkatle bakıyor, kızgınlığına rağmen içinden gizli bir hayranlık duyuyordu:

"- Ne kadar cesur ve soğukkanlı! Acaba bu düellodan kurtulacağını mı umuyor? Gücüne ne kadar güvenirse güvensin, ölecek! Hem kurtulsa ne olacak? Yine idam edilecek değil mi?"

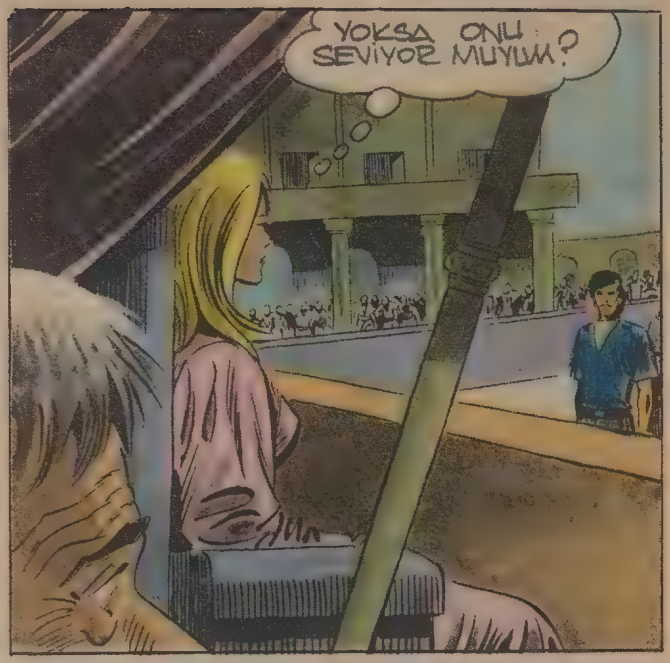

Verena bütün kinine rağmen, kalbinde hissettiği burukluğa hiç bir anlam veremiyordu.

Aklına gelen bir düşünceyle ürperdi..

Onu seviyor muydu yoksa?

İçinden üzüntülü bir tavırla "Hayır!" dedi. "Sevseydim onu yaşatmaya çalışmam gerekirdi.. Oysa şimdi onun ölmesini herkesten çok ben istiyorum!"

Bu sırada subaylardan biri Kara Murat'a birkaç kılıç getirmiş. İçlerinden birini seçmesini istemişti.

Kara Murat alay etti:

- Güzel.. Mükemmel kılıçlar bunlar. Acaba hangisini seçsem?

Muhafız subayı ona acıyarak baktı:

- Hangisini seçerseniz seçin! Nasıl olsa kullanmaya fırsat bulamayacaksınız!

- İki tane alabilir miyim?

- Hayır! Yalnız bir tane!

Kara Murat, dudaklarından eksik olmayan, alaylı gülümseme ile kılıçları birer birer inceledi, içlerinden en kısa olanını seçti..

Birden avluda büyük bir gürültü koptu. Halk heyecanla bağrıştı:

- İşte! Alf ile Ralf kardeşler çıktı!

- Şenlik başlıyor..

- Hemen öldürmeseler de biraz uzatsalar bari!..

- Evet..İlk okta öldürürlerse işin tadı kaçar..

- Hayatımda ilk defa, bu kadar değişik bir düello seyredeceğim!..

- Acaba ilk oku kim saplayacak? Alf mı, yoksa Ralf mı?..

İki müthiş okçu güçlerinden emin adımlarla, ağır ağır meydanın ortasına yürüdüler..

İkisinin de ellerinde birer yay vardı. Sadakla - rında ise beşer ok bulunuyordu.

Kara Murat'ı görünce gözleri avlarını görmüş iki zalim avcı gibi garip ışıltılarla parladı..

Bir boğa güreşinde gibiydiler..Matador nasıl şalıyla boğayı oyalar, halkı eğlendirir, heyecanlan - dırır, sonra kılıcını hayvana saplarsa, az sonra başlayacak oyun da buna benzeyecekti.

Kara Murat, ölüm karşısında bile kaybetmediği

soğukkanlı haliyle iki okçunun yaklaşmasını seyrediyordu.

Kaşları çatılmış, vücudu yay gibi gerilmişti.

Tek silahı olan kısa kılıcı elinde sıkı sıkı tutu - yordu.

Ne düşünüyordu?

Üzerine gelen okçulara nasıl bir karşılıkta bulunacaktı?

Herkes bunu merak ediyordu.

Kara Murat da kendi kendine bu soruyu soruyordu.

"- Ne yapsam da bu iki canavarın karşısında za - vallı ürkek bir ceylan gibi durmasam..."

Üzerine doğru yürüyen Alf ve Ralf'a doğru bir - kaç adım ilerledi ve seslendi:

- Başlıyor muyuz?

İki okçu şaşkın şaşkın birbirlerine baktı..

Öldürmeye geldikleri bu adam, kendilerine inanılmaz bir sakinlikle, "Başlıyor muyuz?" diye soruyordu.

Vahşi, zalim ve acımasız insanlar olmasına rağmen ikisi de bu cesaret gösterisini beğendi.

Alf sordu:

- Bunun bir oyun olmadığını, az sonra seni öldüreceğimizi biliyorsun değil mi?

Kara Murat esefle başını salladı:

Şimşek gibi oklarını çektiler.

Avluda çıt çıkmıyordu.

Heyecandan herkesin nefesi kesilmişti.

Verena bile gözünü kırpmadan onlara bakıyordu.

Kanlı oyun başlamak üzereydi..

Kara Murat gözlerini okçulardan ayırmadan şöyle düşünüyordu:

"- Bu adamların sadaklarında neden beşer ok var?

- Evet biliyorum! Sizin gibi kahramanları yorup rahatsız ettiğime çok üzülüyorum doğrusu..

Bu sözü duyan seyircilerden bazıları hızlı hızlı güldüler..

Türk'ün dili, kılıcından da keskindi.

Alf ile Ralf'in gözlerinde ansızın korkunç bir öfkenin kıvılcımları uçuştu:

- Bizimle alay ediyorsun ha! Şimdi görürsün sen!

Oysa birer okla işimi bitirebilirler pekâlâ.. Demek öteki dört oku seyircileri eğlendirmek için kullanacaklar! Şu halde vaktim var!."

Kara Murat az önce "Ürkek bir ceylan gibi durmamalıyım" diye düşünürken, bu "Ürkek" kelimesi aklında bir şimşeğin çakmasına sebep olmuştu:

"- Evet.. Ürkmüş gibi görünmeliyim... Herkes korktuğumu sanmalı" diye mırıldandı..

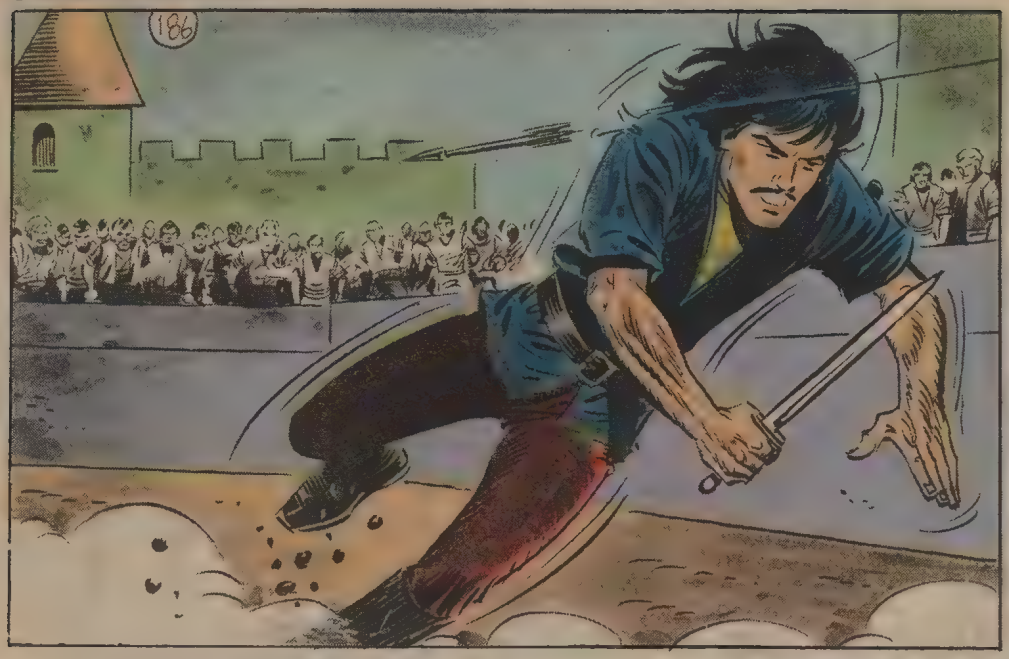

Kara Murat ne düşünüyordu?

Vakit kazansa ne olacaktı?

Sonunda yine sivri okların altında can verecek değil miydi?

Uçan kuşu bile vuran iki okçuya karşı ne yapabilirdi?

Alf ile Ralf oklarını çekerlerken, Kara Murat, kendini öne doğru fırlattı.

Aynı anda vınlayan oklardan biri boynunu, diğeri omuzunu yalayarak geçti ve toprağa saplandı.

Kara Murat, duyduğu keskin acıyla elini omuzuna attı, parmakları bir anda kıpkırmızı kesildi..

Okun yırttığı yerden kan sızıyordu..

Gerçi tehlikeli bir yara değildi bu ama kanı gören Kont Kinis sadist bir heyecanla kıvrandı, zevkle yutkundu...

Alf ile Ralf, korkunç birer kahkaha savurarak, ikinci oklarını çekip, fırlatır gibi yaptılar.

Kara Murat tekrar yerde fırıldak gibi döndü. Fakat başını kaldırıp da Alf ile Ralf'in oklarını atmadıklarını görünce paniğe kapılmış gibi hızlı bir takla daha attı.

Bu durum, heyecan içinde bulunan seyircilerin gülüşmelerine yol açtı:

- Korkudan ödü koptu zavallının!
- Kendini yerden yere atıyor!
- Denizden çıkan balıklar da böyle çırpınır!.

- Hayatımda hiç bu kadar komik bir düello görmedim!

Alf ile Ralf kendileriyle alay eden bu edepsizi, gülünç duruma düşürdükleri için memnundular..

İkinci oklar havada ıslık çalarak uçtu.. Biri yerde diz çökmüş olan Kara Murat'ı burnunun ucunu sıyırarak toprağa gömüldü, öteki pantolonunu yırtarak koca bir delik açtı...

Kara Murat'ın pantolonunun delinmesi yine gülüşmelere sebep oldu..

Seyirciler iki keskin nişancıyı hararetle alkışladılar.

Kont Kinis de kahkahalarla gülüyordu.

İçinde nefretle karışık bir hüzünle garip düelloyu seyreden Verena yüzünü buruşturarak:

- Onu bu kadar gülünç duruma düşürmenize gerek yoktu Kont! dedi.

Kont Kinis'in her zamanki zalim gülümsemesi dudaklarında belirdi.

- Ne o? Üzüldünüz mü yoksa?

Verena soğuk bir tavırla:

- Düşmanım da olsa böyle bir duruma düşmesini istemem! dedi.

Kont, Verena'ya cevap vermedi.. Gözlerini alana doğru çevirip tekrar vahşi bir zevkle yutkunarak,

dövüşü seyre daldı..

Bu sırada Alf ile Ralf üçüncü oklarını savurmuşlar. Kara Murat'ın orasında burasında yine zararsız delikler açmışlardı.

Etraftan alkış sesleri yükseliyordu.

Herkes keyiflenmişti.

Doğrusu bu kadar eğlenceli bir düelloya rastlamamışlardı hiç?

Aralarında konuşuyorlardı:

- Şu Türk ne de ödlek şeymiş..?

- Evet.. Kendini yerden yere atıp duruyor..

- Korkudan çıldırdı mı yoksa bu adam?

- Kolay değil! O durumda sen olsan ne yaparsın?

- Yapacak tek şey var. Göğsümü açıp vurmalarını bekler, hiç değilse erkekçe ölürdüm...

Gerçekten, Kara Murat'ın görünüşü o kadar acıklıydı ki, hiç kimse onun her takla atışında Ralf ile Alf'a biraz daha yaklaştığını fark edememişti..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 AGUSTOS 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 83 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

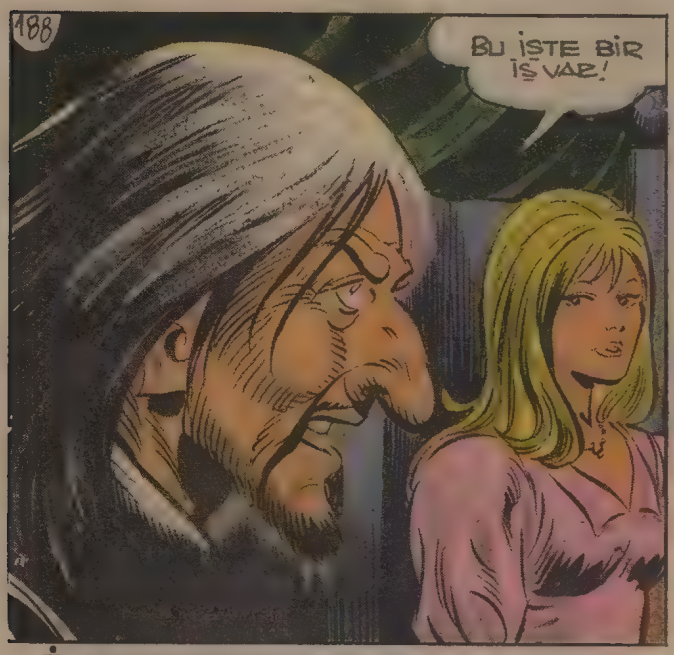

İki yaman okçu da, kendilerini bu eğlencenin zevkine kaptırmışlardı. Bir yandan kalın ve kaba sesleriyle kahkahalar savuruyor, bir yandan da oklarını atıyorlardı..

Yalnız Büyücü Fema düşünceli görünüyordu. Gözlerinde garip bir ışıltı yanıyordu. Yüzü gerilmişti. O, ötekiler gibi düşünmüyordu...

-Bu işte bir iş var; diye mırıldandı.

Bu sözü Verena duymuş, titremişti.

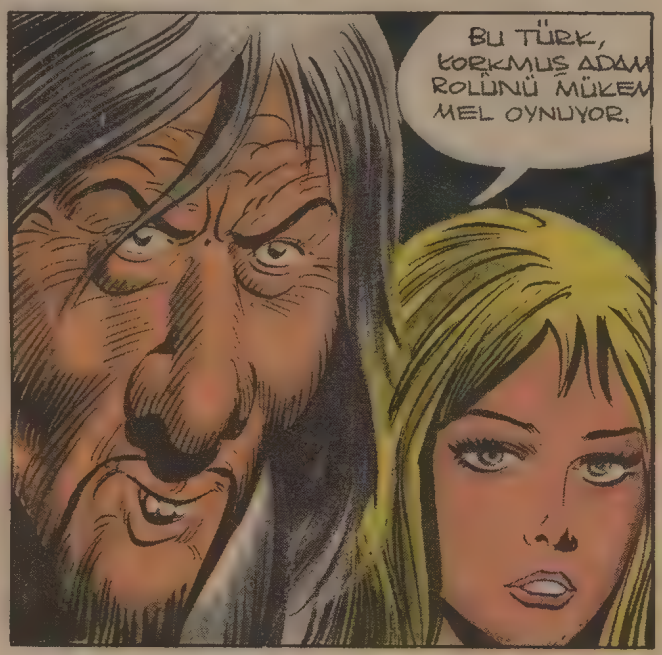

-Ne gibi bir iş?

-Ne olduğunu bilmiyorum ama bu Türk, korkmuş adam rolünü mükemmel oynuyor.

Verena artan bir ilgiyle sordu:

-Yani korkmadı mı demek istiyorsunuz?

Büyücü'nün yüzünü garip bir ifade aldı:

-Bana öyle geldi. Korkmuş gibi yaparak herkesin dikkatini dağıtmak istiyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama, ustaca manevralarla, okçularla arasın-

daki mesafeyi iyice azalttı.

Gerçekten, Kara Murat ile iki yaman okçu arasında on beş adımlık bir açıklık kalmıştı.

Alf ile Ralf, dördüncü oklarını kullandıktan sonra, işin sonuna gelen adamların ciddiyetiyle beşinci oklarına el attılar. Artık bu oyun burada bitecekti.

Son oklardan birini Kara Murat'ın sağ gözüne, ötekini de sol gözüne saplayacaklardı.

Oluk gibi kan fışkıracak, Fatih'in Fedaisi, yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde kıvrılıp can verecekti.

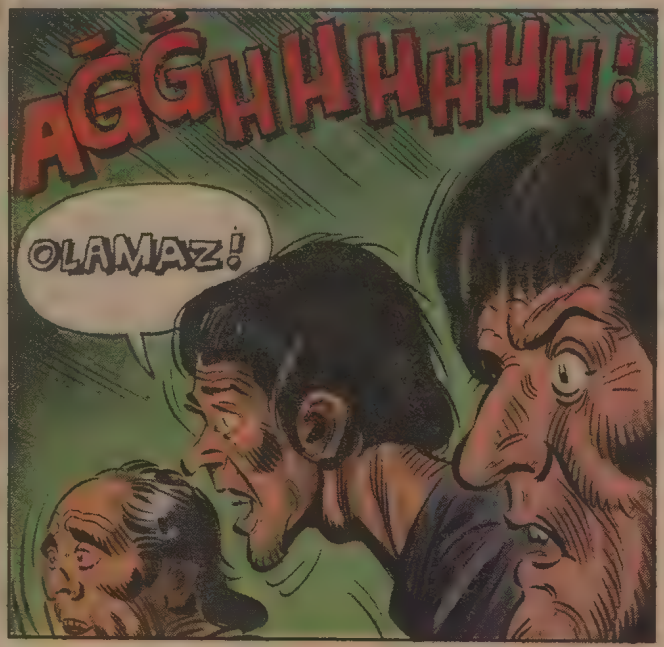

Kaçınılmaz bir sonuçtu bu..

Bazı yufka yürekli seyirciler bunu görmemek için gözlerini kapadılar.

Ama gözlerini kapamayıp da, dikkatle bakanlar çok garip bir şey gördüler..

Garip, hatta inanılmaz bir şeydi bu. Bir ölünün mezarda dirilmesi kadar imkânsız görünen bir şey..

Ne olmuştu? Bu ölüm çığlığını atan kimdi?.

Son okunu yayına yerleştirmek üzere olan Alf birdenbire yıldırım çarpmış gibi sarsılmış, boğazından bütün alanı çınlatan korkunç bir feryat çıkmıştı..

İnsanın kanını donduran, tüylerini ürperten, canhıraş bir çığlıktı bu..

Alf'ın oku ve yayı elinden düştü, ayakta bir iki defa sallandı, sonra cansız yere yuvarlandı.

Boğazına saplanan bir hançerin açtığı yaradan fıs-

tan, yanından her ok geçişinde korkuyla titreyen Kara Murat birdenbire değişmiş, canlanmış, çevik bir hareketle ayağa fırlamıştı.

Dikkatli bakanlar Kara Murat'ın kılıcı sol eline almış olduğunu, sağ elinde ise, ışıl ışıl parlayan küçük ve sivri bir hançerin belirdiğini gördüler..

Delikanlının bu hançeri neresinden çıkardığını hiç kimse anlayamadı. Sadece Verena dehşet içinde:

-"Aaa!..Benim hançerim.."diye bağırmamak i-

kiye gibi kan fışkırıyordu.

Herkes şaşkınlık içinde:

-A...a...a...diye bağırıyordu..

Ne olmuştu?

Alf nasıl ölmüştü?

Çok basit...

Alf ile Ralf galip savaşçıların mağrur ifadesiyle le son oklarını yaylarına yerleştirirlerken, o ana kadar kendini yerden yere atarak mesafevi iyice kısal-

çin kendisini güç tuttu.

Gerçekten Verena'nın zindanda Kara Murat'ı öldürmek isterken düşürdüğü bıçaktı bu..

Kara Murat'ın inanılmaz bir hızla savurduğu hançer, dudaklarında müthiş bir gülümseme ile okunu yayına yerleştirmekte olan Alf'ın boğazına gömüldü ve o anda onu öldürdü.

Umulmayan bu olay karşısında Ralf vahşi bir hayvan çığlığı attı:

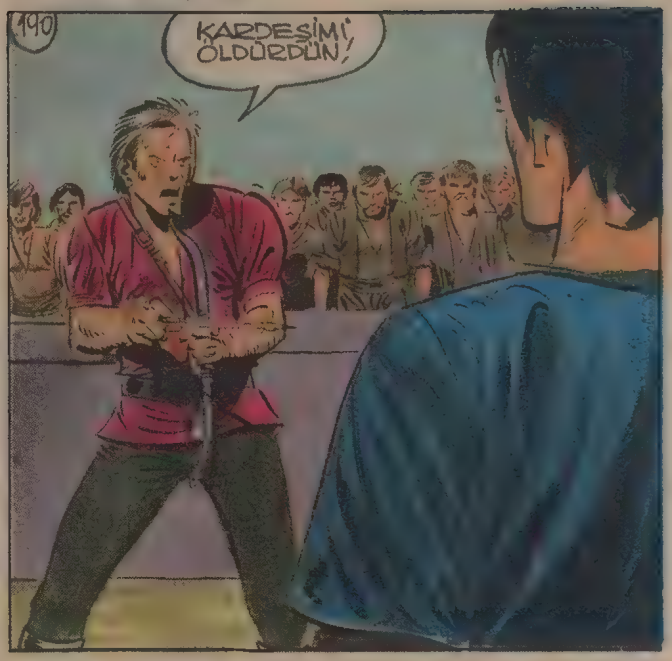

-Kardeşim, kardeşim öldü..

Sonra öfkeden kudurarak Kara Murat'a döndü ... Gözlerinden ateş saçıyordu. Yüzü korkunçtu:

-Alçak..Kardeşimi öldürdün..diye haykırdı..

Kara Murat acı acı içini çekti:

-Ne yapalım..Ölmemek için öldürmek gerek...

İki düşman şimdi karşı karşıya duruyordu. İkisi de ayaklarını germiş kaskatı kesilmiş gibiydiler...

Alanı korkunç bir ölüm sessizliği kaplamıştı. İki müthiş rakip kinle birbirlerine baktılar.

Kardeşinin acısı kalbinde derin bir yara açan Ralf boğulurcasına haykırdı:

-Şimdi sen de gebereceksin..

Bir yanda da oku Kara Murat'ın neresine saplayacağını düşünüyordu. Neresine saplarsa daha çok acı

çeker daha çok kıvranır, inlerdi?

Dakikalardır kendini yerden yere atan Kara Murat ter içinde kalmıştı. Terlerin boncuk boncuk aktığı alnını silerek belli belirsiz bir gülümsemeyle..

-Bekliyorum..dedi.

Seyirciler hâlâ Alf'ın ölümünü tartışıyorlardı:

-Nasıl attı o bıçağı?

-Neresinden çıkardı?

-Müthiş bir şey..

-İnanılır gibi değil!

-Ama yine de kurtulamayacak. Ralf şimdi onu yere serer..

Bu sırada Verena güzel gözlerini kaplayan şaşkınlık ifadesi içinde:

-Tanrım..Ne korkunç .Babamı da tıpkı böyle vurmuştu..diye inledi..

Kara Murat okunu geren Ralf'ın karşısında, ölüme meydan okur gibi dimdik duruyordu. Kılıcını sağ eline almıştı. Keskin bakışlarını okçunun üzerine dikmiş, en ufak bir hareketini bile gözden kaçırmıyordu.

Ralf, büyük bir acı içinde:

-Doğrusu iyi aldattın bizi, diye inledi. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Kalbi kin doluydu. Ulurcasına bağırdı:

-Şimdi öleceksin..

Kara Murat ayakta sapasağlam duruyordu.

İnanılmaz bir şey olmuştu.

Halk korku ve dehşet içindeydi.

Şeytan mıydı bu adam? Nasıl yapabilmişti bunu?

Ayakta dimdik duran Kara Murat, Ralf okunu bıraktığı anda olağanüstü bir hızla kılıçlı kolunu kaldırmış ve kendini yana atarak oku havada kılıcıyla ikiye biçmişti.

Düelloyu seyreden yıllanmış savaş adamları bile hayatlarında ilk defa gördükleri bu olay karşısında afalladılar. Kont Kinis bembeyaz kesilerek:

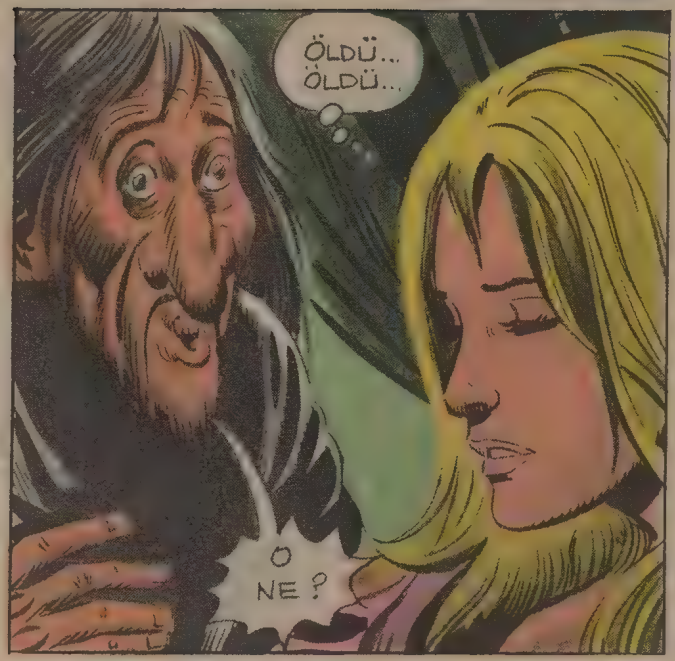

...Ve okunu fırlattı.

Verena korku ile gözlerini kapadı.

Sevinmesi mi, üzülmesi mi gerektiğini kestiremiyordu.

Acı dolu bir sesle:

-Öldü...Öldü..diye mırıldandı.

Fakat meydanda korkunç bir uğultu yükselince hayretle gözlerini açtı..

O ne? Müthiş bir şeydi bu..

-Olamaz..İmkânsız bu diye haykırdı.

Büyücü Fema esrarlı bir gülümsemeyle onun iki adım gerisinde duruyordu..

-Ben söyledim size asaletmeap..Bu alelâde bir silahşör değil. Koskoca Bizans İmparatorluğu'nu yıkarak İstanbul'u zapteden Sultan Mehmet'in özel olarak yetiştirdiği bir fedai...

...Her türlü silahı kullanmada, saldırıda ve savunmada büyük usta. Onu böyle öldürtemezsiniz. Sizin güvendiğiniz okçular mahvoldu..

Kont Kinis kızdığı, kin duyduğu, kanına susadığı Kara Murat'a karşı, için için bir hayranlık duydu:

-Böyle bir adam benim emrimde olsa dünyaya meydan okurdum, diye mırıldandı..

Büyücü Fema soğuk bir sesle:

-Ne yazık ki emrinizde değil aseletmeap, dedi.

vinmiş gibi bir hali vardı.

Bu sırada alanda içler acısı bir sahne cereyan ediyordu.

Okunun havada kılıçla ikiye bölündüğünü gören Ralf korkunç bir buhrana kapılmıştı.

Hıçkırıyor, bağırıyor, kendini yerden yere atıyor, Kara Murat'a:

-Öldür beni!. diye yalvarıyordu.

Birden başını öne eğip kırmızı görmüş boğa gibi

Kont Kinis Fema'ya uzun uzun baktı..

-Sen haklı çıktın Fema. Bu adamı, yarın büyük meydanda başını kestirerek idam ettireceğim. Derhal hazırlık yapılsın.

Büyücü'nün gözlerinde garip bir ışık yandı. Zalim bir gülümsemeyle:

-Az daha plânım berbat olacaktı ama işler yoluna girdi, diye düşündü.

Kara Murat'ın şimdilik ölümden kurtulmasına se-

Kara Murat'a doğru koşarak umutsuz bir sesle:

-Öldür beni..Öldür beni..diye bağırdı.

Delikanlı çevik bir hareketle kılıcını yana çekmemiş olsaydı Ralf ölüp gidecekti.

Kara Murat son derece sakin bir sesle:

-Aslında ölümü hak ettin Ralf, dedi. Ama ne var ki, ben kendini savunamayan bir insana kılıç kaldıramam. Haydi git, sana acıdım ve canını bağışladım.

Ralf, yüzlerce kişinin önünde bu hakareti duyma - mak için elleriyle kulaklarını tıkadı ve diz çökerek boğuk boğuk inlemeye başladı.

Kara Murat, artık bir tehlike gelmeyeceğini sez - diği Ralf'a aldırış etmeden, Kont Kinis'in locası - na döndü...

Bir an Verena ile göz göze geldiler.

Delikanlı belli belirsiz gülümseyerek alaylı bir sesle:

-Küstah..

Sonra adamlarına dönerek emretti:

-Götürün zindana. Yarın idam edilecek...

Büyücü Fema korkunç bir gülümsemeyle ekledi:

-Hem de kafası kesilerek..

Güzel bir gün doğmak üzereydi..

Ortalık yavaş yavaş aydınlanıyordu.

Tamışvar Meydanı daha şimdiden iğne atılsa ye - re düşmeyecek kadar kalabalıktı.

-Sizi sevindiremediğim için üzgünüm Prenses, de- di..

Genç kız sapsarıydı. Bir şeyler söylemek için du- dakları aralandı. Fakat sonra vazgeçti. Kara Murat Kont Kinis'e döndü:

-Başka güvendiğiniz adamınız var mı Kont? Yok - sa karşımda şansınızı siz mi denemek istersiniz?

Bu açık bir meydan okumaydı...

Kont öfkeyle homurdandı:

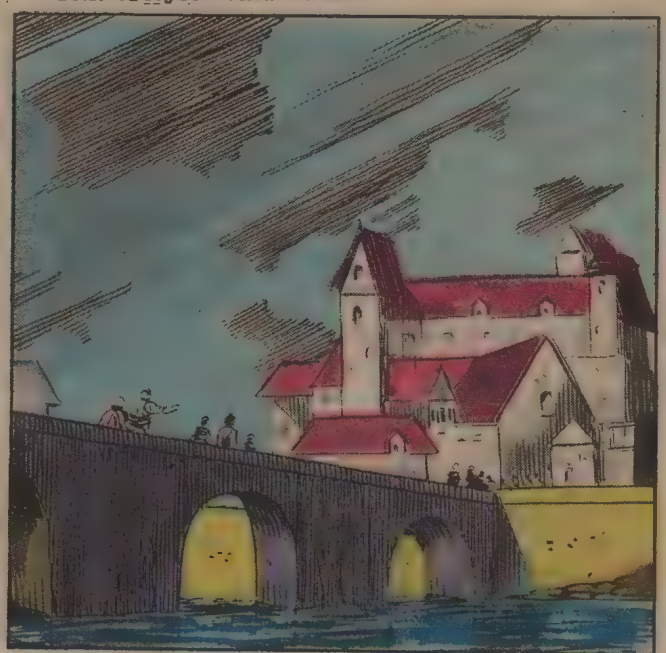

Baron Verter'i öldüren ve Kont Kinis'i öldür - mek üzere Tamışvar'a gelen Fatih'in Fedaisi Kara Murat'ın başı kesilerek öldürüleceğini duyan bütün halk büyük meydana doğru koşarcasına akın ediyordu.

Kara Murat'ın bir gün önce, Kont'un iki yaman ok- çusundan birini öldürüp, ötekini herkesin önünde a - cımacak hale getirdiğini duyan halk bu müthiş Türk'ü görebilmek için meydanı dolduruyordu..

Tamışvar kanlı bir gün yaşayacaktı.

Tellalar haberi yayar yaymaz herkes, katilin başının kesilişini görmek için hazırlığa başlamıştı.

Konuşulan konu hep aynı idi:

-Türk, yiğitçe mi ölecek ne dersin?

-Ölüm karşısında yiğitlik söker mi?

-Ben kan görmeye dayanamam. Kafası kesilirken bakamayacağım.

-Korkar mısın? İstersen gitmeyelim?

-Ne münasebet..Zevkle seyredeceğim.

Kara Murat'ın başı uçurulacaktı.

Herkes memnundu...

Birbirlerine takılıyor, şakalar yapıyor, neşeli kahkahalar atıyorlardı.

Muhafızlar alanda halkı güçlükle zaptedebiliyorlardı..

İtiş kakış devam ediyor:

-Hey Allahım.. Buradan bir şey göremeyeceğiz, di-

ye üzülenler oluyordu.

Kont Kinis, yanında Verena, Büyücü Fema ve komutanlarla beraber gelip, alanda kendisi için özel olarak hazırlanan yere oturdu.

Büyücü Fema'nın üzerinde garip bir hal vardı.. Uzun yıllardan beri onu ilk kez bu kadar sevinçli gören Kont Kinis sordu:

-Heyecanlı mısın Fema?

Büyücü'nün gözlerinde esrarengiz bir pırıltı dolaştı:

-Doğrusunu isterseniz evet asaletmeap...

-Ben de...Ya siz Verena..

Genç kız dalgındı..Kont'un sorduğu bu soru üzerine silkinerek kendisini toparlamaya çalıştı:

-İtiraf ederim ki, heyecanlıyım..Babamı öldüren adamın, kafasının uçuruluşunu görmek beni büyük bir huzura kavuşturacak. Eğer bir başkası idam edilecek olsa buraya asla gelemezdim.

Kont Kinis 'in rengi biraz sararmıştı.

Gözlerindeki yorgun ifade, uykusuz bir gece geçirdiğini gösteriyordu. Hep Kara Murat'ı düşünmüş, düşünürken korkmuş, titremişti. Eğer, Büyücü Fema sayesinde Kara Murat yakalanmasaydı, kendi işi bitikti doğrusu...

Bu müthiş Türk, ne yapıp yapar, bir fırsatını bulup kendisini öldürürdü.

Kara Murat'ın, en güvendiği iki adamını, mucizevi bir şekilde alt edişinden sonra Kont'un gözü yılmış kendisini tehdit eden tehlikenin büyüklüğünü anlamıştı.

Kara Murat'ı yakalatan Büyücü'ye bir armağan vermeye karar verdi.. Hayatını ona borçluydu.

İşte, biraz sonda bu büyük belâdan bütünüyle kurtulacaktı.

Kont soğukkanlı görünmeye çalışmasına rağmen, gerilen yüz hatlarından sinirli olduğu kolayca anla-

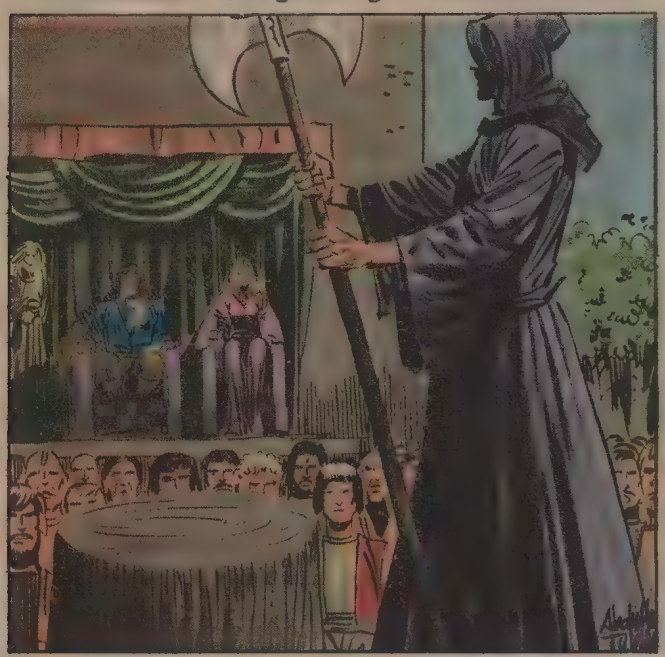

şılıyordu.

Alanın ortasında idam yeri görülüyordu.

Kara Murat'ın kafasının kesileceği kütük hazırdı.

Kıpkırmızı cübbelerini ve kukuletalarını giymiş olan cellât ve yamakları idam sehpasındaki yerlerini almışlardı.

Cellât, kullanacağı baltanın keskin olup olmadığına bakıyordu. Bir vuruşta, kalın bir odunu ikiye böldü.

Artık gerçek drama başlamaya hazırdılar.

Kont Kinis emretti:

-Mahkûmu getirsinler...

Kalabalık bir muhafız ve gardiyan grubu, Kara Murat'ın yattığı hücreye koştu.

Kapıyı açtılar.

Kara Murat yatağının kenarına ilişmiş, dalgın ve masum duruyordu.

Şaşırmış gibi bir hali vardı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 EYLÜL 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 84 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

Başgardiyan:

-Haydi bakalım, vakit geldi, dedi...

Mahkûm, yerinden bile kıpırdamadı..

Sanki duymuyor, görmüyor gibiydi..

Aynı donuk ve mahzun hali devam ediyordu...

Muhafız komutanı hayretler içinde:

-Buna ne oldu böyle? diye sordu.

Başgardiyan acı acı güldü:

-Ölüm korkusu bu... Kolay mı?

Sonra Kara Murat'a dönerek tekrarladı:

-Haydi bakalım delikanlı, gidelim. Ne yapalım, kader bu... Biraz metin ol...

Mahkûm emre uyarak ayağa kalktı.

Gözleri irileşmişti...

Yüzü donuk ve ifadesizdi..

Belli belirsiz titriyordu.

Bir şeyler söylemek istedi, fakat söyleyemedi.

Başgardiyan:

-Cesaret, cesaret delikanlı, derken, birden ak - lında bir şimşek çaktı...

Sakın, dünkü gibi oyun oynamasın bu adam...

Neden olmasın?

Adamlarına gözlerini dört açmalarını, söyledi.

Muhafız komutanı telâşla:

-Elimizi çabuk tutalım.. Kont kızacak, dedi..

Ayakta uyur gibi durmasına rağmen tedbir olmak üzere güçlü kuvvetli birkaç gardiyan Kara Murat'ın kollarından sımsıkı tuttu...

Mahkûm, sıkı bir muhafaza altında alana çıka - rıldı...

Gün henüz yeni doğuyordu..

Etraf alaca karanlıktı..

Alanda büyük bir uğultu koptu..

Herkes mahkûmu birbirine gösteriyor:

-İşte müthiş Türk, diyordu.

Sesler devam ediyordu:

-Hiç de müthiş birine benzemiyor...

-Yaşarken ölmüş gibi bir hali var...

-Her halde korkudan olacak..

★★★

Şişman Mavro, birkaç günden beri otelde Kara Murat ile Akıncı Mahmut'tan haber bekliyordu.

Sıkıntıdan bunalmıştı....

Üçüncü günün sabahı, şehri çınlatan çan sesleriyle yatağından fırladı. "Allah Allah. Sabahın bu vaktinde ne var acaba?" diye düşüne düşüne giyindi.

Vakitsiz öten çanlar herkesi ayağa kaldırmıştı. Sokaklara dökülen halk bağırıyordu:

-Meydana... Büyük meydana gidelim...

Caddelerden akan kalabalık arasında kadınlar ve çocuklar da vardı. Hepsi hızlı hızlı aynı yöne doğru ilerliyorlardı.

Şişman Mavro hâlâ düşünüyordu:

"Ne oldu böyle? Neden çalınıyor çanlar?..Çok merak ettim doğrusu...Gidip öğrenmezsem çatlaya cağım.."

Bu kararı verdikten sonra hemen sokağa fırladı, kalabalığın arasına karıştı ve merak içinde ilerlemeye başladı.

On dakika kadar yürüdükten sonra Tamışvar Sarayı'nın önündeki büyük meydana geldi...

Burada görülmemiş bir kalabalık vardı.

Bütün gözler alanın ortasına çevrilmişti...

Herkes heyecanla bir şey bekliyor gibiydi...

Şişman Mavro, idam yerindeki cellât ve yamaklarını görünce ürpererek homurdandı:

-Bu hazırlıklar neden acaba?

Yanında duran adam şaşırdı:

–Nasıl? Bilmiyor musun? Birazdan burada mahkûmun kafası kesilecek..

Şişman Mavro sarardı:

–Vay canına, demek şehir halkı idamı görmek için bu kadar erken kalktı...

–Evet...Bu güzel fırsat kaçırılır mı?

Şişman Mavro birden bütün insanlara karşı içinde tiksinti duydu...

Zavallı bir adamın can vermesinden böylesine zevk alan bu insanlar nasıl yaratıklardı?

İdamı seyretmektense, gidip bir şeyler yemeğe karar verdi.

Acıkan karnı, kafasından daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı..

–Ben böyle kanlı sahnelere dayanamam, diyerek yürüyüp gitmek istedi...

Fakat gevezeliğe meraklı olan adam hâlâ konuşuyordu:

–Büyük bir fırsat kaçıracaksınız bayım. Şu cellât var ya..Az sonra bir vuruşta mahkûmun başını gövdesinden ayıracak. Kafa uçacak, gövde tir tir titreyecek.

Şişman Mavro derin bir acıyla yüzünü buruşturdu:

–Zavallı adam!.

Öteki itiraz etti:

–Ne zavallısı? Allahın belâsı bir herif!.. Kont Kinis'in can düşmanı...

Mavro birden ilgilendi:

–Kont Kinis'in düşmanı mı?

–Evet...

–Kim bu adam?

–Adı Kara Murat...Türk fedaisiymiş!.

Şişman Mavro, kalbine bir bıçak yemiş gibi sarsıldı, rengi kül gibi oldu, bakışlarını derin bir ıstırap ifadesi kapladı.

Karşısındaki adam onun bu haline şaşkın şaşkın bakarak sordu:

–Neden böyle birdenbire sarardınız? Ne oldu?

Mavro taş kesilmiş gibiydi.

Artık adamın söylediklerini duymuyordu...

Gözlerini alanın ortasına dikmiş, donmuş kalmıştı sanki...

Aradan kaç dakika geçti, farkında değildi...

Birden "Mahkûm çıkıyor" sesleri ile kendine geldi... Dehşet içindeydi...

Kara Murat'ın idamını görmeye dayanamayacağını anlıyor, gitmek istiyor, fakat buna rağmen oradan uzaklaşamıyordu.

Çaresizliğin tırnakları kalbini deşiyor, derin bir acı içini yakıyordu.

Ansızın kalabalık arasında itile kakıla en öne kadar geldiğini fark etti. Şimdi önünde sadece iki kişi vardı...

Birden, kalabalık müthiş bir uğultu ile çalkalandı. En öndekiler olanca güçleriyle bağırdılar:

-İşte mahkûm...

-Geliyor...

-Korkudan bitmiş zavallı...

-Beti benzi atmış...

Şişman Mavro, önündeki adamların omuzları arasından alanın öbür ucuna baktı.

Evet, Kara Murat mızraklı muhafızlar arasında ilerliyordu. Elleri zincirle bağlanmıştı.

Birden kalbi dayanılmaz bir isyan duygusuyla kabardı, çılgınca bir atılışla önündekileri yarıp alana fırladı:

-Alçaklar! Ben sağ oldukça onu öldüremezsiniz!

Herkes Şişman Mavro'ya bir deli gözüyle baktı. Bazıları ona acıdılar bile...

Gerçekten bilinçsiz bir hareketti bu...

Umutsuzluğun yarattığı bir çılgınlıktı.

Bir çeşit intihardı.

Gözü dünyayı görmüyordu...

Kılıcını sıyırarak haykırdı:

-Beyzadem, geliyorum!.

Kont Kinis karışıklığın farkına varmıştı.

Dehşet saçan gözlerini alanın öte yanına dikerek sordu:

-Kim bu şişko?

Muhafız komutanı cevap verdi:

-Kaçığın biri asaletmeap'.

Kont öfkeyle bağırdı:

-Derhal atın zindana...

Askerler bir anda Mavro'nun çevresini sardı.

Mavro yarı çılgın bir halde muhafızların üzerine atıldı.

Kalın kılıcı havada şimşek gibi döndü.

Kontun askerleri, ummadıkları bu saldırı karşısında çil yavrusu gibi dağıldılar.

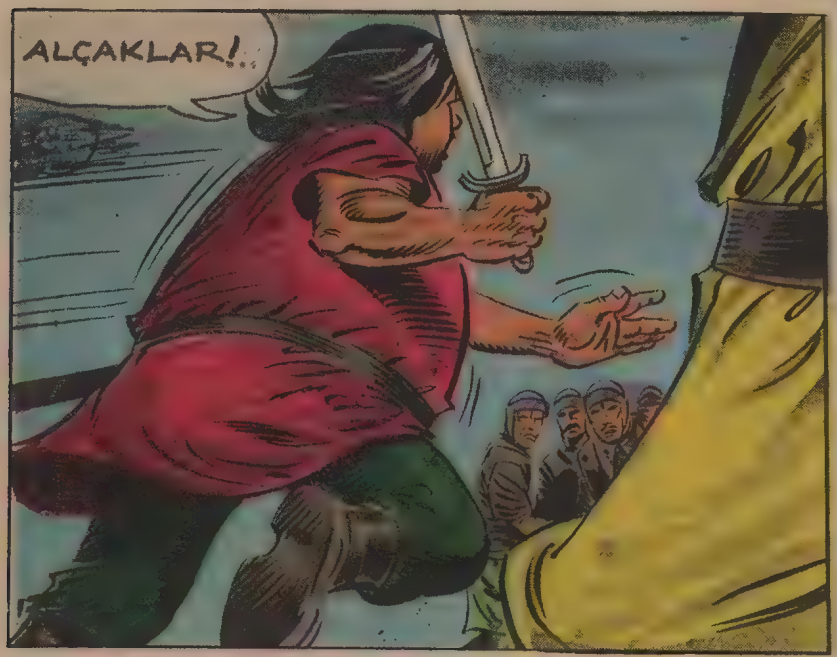

Şişman Mavro, iri vücudundan beklenmeyen bir çeviklikle atılıyor, vuruyor, öfke içinde bağırıyordu:

-Alçaklar...Reziller...Topunuzu gebertece-ğim...

Halk şaşırmış bir halde bu garip dövüşe bakıyor, birbirine soruyordu:

-Kim bu adam?

-Mahkûmun nesi oluyor?

-Şişman ama iyi dövüşüyor...

-Neye yarar?..Şimdi haklarlar onu...

Kont Kinis de merak içindeydi. Adamın böyle umutsuz bir girişime atılabilmesi için Kara Murat'ın çok yakın bir arkadaşı olması gerekiyordu. Öyleyse o da yakalanıp, sorguya çekildikten sonra idam edilmeliydi...

Kin dolu gözlerle alandaki kavgaya baktı...

Askerler Mavro'nun çevresinde, bir ölüm çemberi meydana getirmişlerdi. Artık kurtulması imkânsızdı. Yorulmuş, alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Göğsü körük gibi kalkıp iniyor, insanüstü bir gayretle çemberi yarmaya çalışıyordu..

Kont Kinis, çarpışmanın bitmek üzere olduğunu bir bakışta anladı. Yanındaki muhafız komutanına:

-Şişkoyu canlı yakalayın! diye emretti.

Sonra, gözlerinde zalim ışıltılar yanarak ekledi:

-Üç gün sonra, onu da halkın önünde idam ederiz.. Böylece bir eğlence daha çıkar bize...

Bir iki dakika sonra muhafızlar şişman Mavroyu kıskıvrak yakalayıp, sürükleye sürükleye zindana götürdüler.

Öfkesinden ve üzüntüsünden bütün vücudu tir tir titreyen Mavro hıçkıra hıçkıra ağlıyor:

-Ah beyzadem, kurtaramadım seni! diye inliyordu...

Halk, idamdan önce böyle eğlenceli bir dövüş seyrettiği için memnundu. Şimdi sıra asıl gösterideydi.

Heyecan son haddini bulmuştu.

Muhafızların ortasında idam yerine doğru ilerleyen Kara Murat, Mavro'nun umutsuz girişimini görmemişti bile..

Bir ara donuk bakışları kızıl cübbeler içindeki cellâtla yardımcılarına takılınca bütün vücudu titrer gibi oldu, bir şeyler söylemek istedi ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Kaderine boyun eğmiş gibi bir hali vardı.

Kordon altında güçlükle zaptedilen kalabalık birbirini ezercesine Kara Murat'ı görmeye çalışıyordu.

Verena sapsarı kesilmişti.

Göğüs kafesinden fırlayacak gibi şiddetle atan kalbinin gürültüsünü çevresindekilerin duymasından korkuyordu..

Neden bu kadar heyecanlıydı?

Kendi de kesinlikle çözümleyemiyordu duygularını...

Büyücü Fema ise yerinde duramaz olmuştu..

Çılgın bir sevinç içinde olduğu gözden kaçmıyordu.

Yüzü allak bullak olan Kara Murat tek kelime konuşmadan boş gözlerle çevresine bakınıyordu.

Hâlâ olanlardan hiç bir şey anlamamış gibi garip bir hali vardı..

Cellâtın yardımcıları, büyük bir çabuklukla Kara Murat'ın ellerini arkasına bağladılar.

Cellât, onun esmer başını iki eliyle tutup kütüğe yerleştirdi..

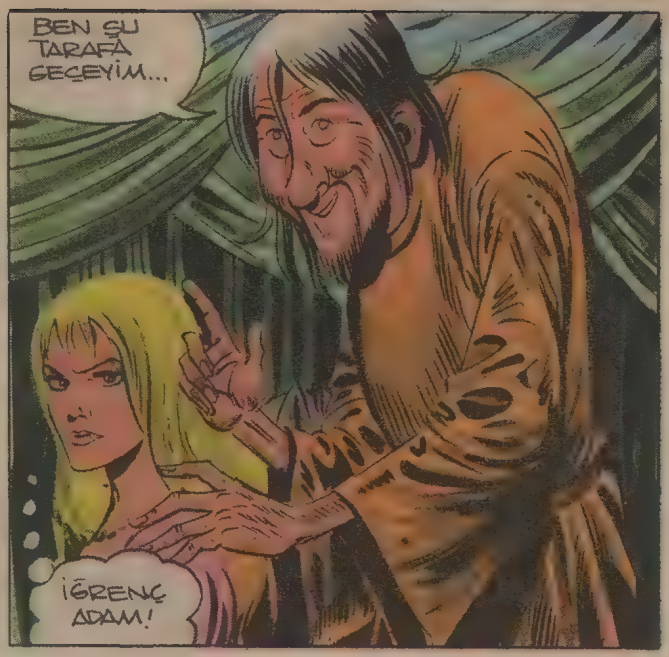

Kont Kinis "Şu iş bir an önce bitse de rahatlasam" diye düşünmekteydi.

Büyücü Fema bir ara:

-Ben şu tarafa geçeyim..Alçak herifin başının sepete düşüşünü daha iyi görebilirim belki..dedi.

Verena elinde olmadan ona iğrenerek baktı..

Kara Murat'ı götüren kafile, az sonra idam sehpasının önünde durdu.

Koca alanda çıt çıkmıyordu..

Halk nefes almaya bile korkuyordu sanki.

Kızıl cübbeli cellât, az önce keskinliğini denediği baltasını kaldırdı ve gözlerini son emri vermesi için Kont Kinis'e dikti...

Verena nihayet dayanamadı, korkunç bir ıstırap içinde:

-Durdurun bu vahşi sahneyi Kont, diye yalvardı.

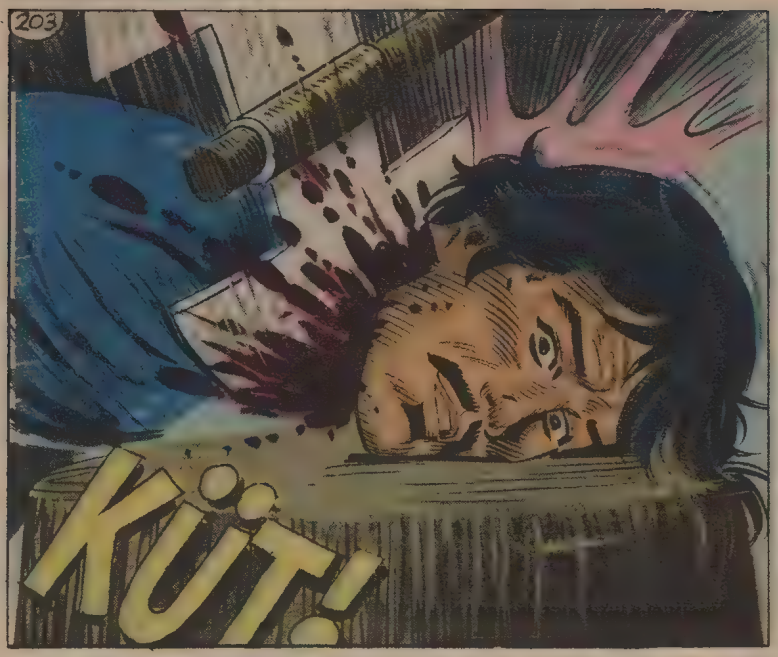

Fakat sara nöbetine tutulmuş gibi titreyen Kont Kinis onu duymadı bile...

Ölüm emri, büzülen dudakları arasından yılan ıslığı gibi çıktı:

-Öldür!

Cellâtın baltası hızla inerken havada ışıl ışıl parladı..

Tüyler ürpertici,tok bir ses duyuldu..

Baş koptu, kan fıskiye gibi fışkırdı..

Kara Murat'ın başı sepete düşmüştü.

Her taraf kana bulandı...

Verena dehşet içinde tir tir titreyerek:

-Aman Allahım! Aman Allahım! diye inledi.

Kont Kinis derin bir soluk aldı.

Artık rahatlamıştı.

Korkunç düşmanını yok etmeşti...

Kara Murat'ın kana bulanmış kesik başı, sepetin içinde duruyordu...

Verena derin hıçkırıklarla sarsılarak yerinden fırladı, kendini kaybetmiş bir halde:

-Ne korkunç! Ne korkunç! diye haykırarak odasına koştu.

Bu müthiş tabloyu görmeye daha fazla dayanamamıştı...

Kont Kinis, Verena'nın arkasından alaylı bir bakış fırlattı. Yüzünde vahşi bir galibin sevinci vardı:

-Şu kadınlar da amma yufka yürekli oluyor ha, dedi kendi kendine...

Muhafızlar, Şişman Mavro'yu sürükleye sürükleye zindana doğru götürürlerken onun, insanın içini titreden feryatları loş koridorlarda yankılar yapıyordu:

-Alçaklar! Bunun hesabını pahalıya ödeyeceksiniz. Fatih'in en sevdiği adamını öldürdünüz... Ülkeniz başımıza yıkılacak! Taş üstünde taş kalmayacak.. Köpek herifler... Beni de öldürün!..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 EYLÜL 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 85 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler..Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir..

Muhafızlardan biri alay etti:

-Üzülme birkaç gün sonra sen de o itin yanına gideceksin..

Şişman Mavro nefretle adamın yüzüne tükürdü:

-Sus rezil. Ondan böyle bahsedemezsin. Senin gibi ciğersiz herifler onun adını bile anamaz...

Muhafız birden öfkelendi, elindeki kılıcın kabzasıyla Mavro'nun yüzüne şiddetli bir darbe indirdi, adamcağızın ağzından burnundan kanlar fışkırdı. Ama, hiç bir acı duymadı. İçini saran keder öyle boğucu öyle yakıcıydı ki, yüzünde açılan derin yarayı hisset - medi bile...

Acı acı inliyordu:

-Ah beyzadem. Öldürdüler seni, öldürdüler..Kalleşler..Namussuzlar..

Muhafızlar Şişman Mavro'yu götürüp, ite kaka, Akıncı Mahmut'un bulunduğu hücreye tıktılar.

Mavro, gözleri karanlığa alışınca Akıncı Mah -

mut'u gördü. Sevinmek mi, üzülmek mi gerektiğini bir an kestiremedi.

Böyle bir zindanda, teselliye en muhtaç olduğu anda bir dostla karşılaşmak onun için şanstı...

Fakat Kara Murat'ın ölümünü, bu acı haberi Akıncı Mahmut'a nasıl söyleyecekti?

Dili tutulmuş gibi bir an boş gözlerle Mahmut'a baktı..

Akıncı Mahmut sessiz bir bekleyiş içindeydi. Dışarıda neler olduğunu sormaya korkar gibi bir hali vardı.

Son geceyi Kara Murat'la beraber geçirmemişti. Bir başka hücreye kapatmışlardı onu.

Sabah, etraf daha alaca karanlık iken, boş koridorlarda yankılanan ayak seslerini duymuş, titreyerek "Kara Murat'ı götürüyorlar" diye düşünmüştü.

Gerçeği öğrenmek istiyor, fakat sormaya korkuyordu.

Sonunda dayanamayarak mırıldandı:

-Anlat Mavro, ne oldu?

Şişman Mavro derin bir üzüntü içinde inledi:

-Öldü...

Akıncı Mahmut ağlamaklı bir haldeydi:

-Emin misin?

Mavro'nun bütün vücudu, sıtmaya tutulmuş gibi

ni dinleyen Mahmut'un yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Boğuk bir sesle devam etti:

-Şöyle yan gözle baktım. Balta indi, Kara Murat'ın kafası koptu, kütüğün önündeki sepete düştü.

Akıncı Mahmut'un boğazından, insan sesine benzemeyen acı bir uluma çıktı. Yiğit Türk ağlamıyor ıstırap göz yaşlarını içine akıtıyordu.

Acı gerçeği öğrenmişti artık.

titriyor, çeneleri birbirine vuruyordu. Gözlerinde biriken yaşların boşalmaması için kendini güç tutuyor, içini kemiren keder ona dayanılmaz acı veriyordu:

-Evet.. Gözlerimle gördüm. Muhafızlar beni sarayın kapısından içeri iterlerken, cellât baltasını kaldırıyordu. Kara Murat son derece sakindi..

Mavro'nun alnı ter içinde kalmış, gözleri iri iri açılmıştı. Soluk bile almadan dehşet içinde kendisi-

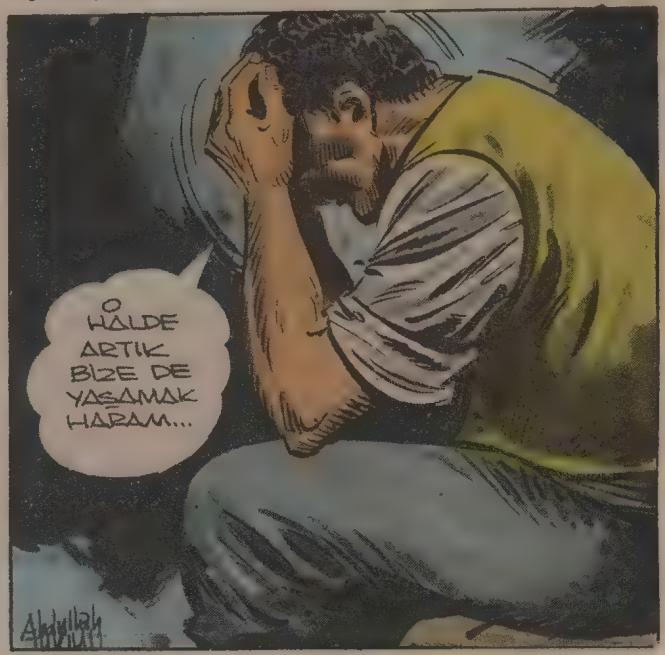

Bitkin bir halde şiltenin üzerine yığıldı, başını iki elinin arasına alarak hazin bir sesle inledi:

-Demek öldü ha.. O eşsiz insan öldü, öyle mi?.. O halde artık bize de yaşamak haram!

★★★

Verena, kesik başın sepete düştüğünü görür görmez hıçkırıklarla yerinden fırlayarak odasına koşmuştu...

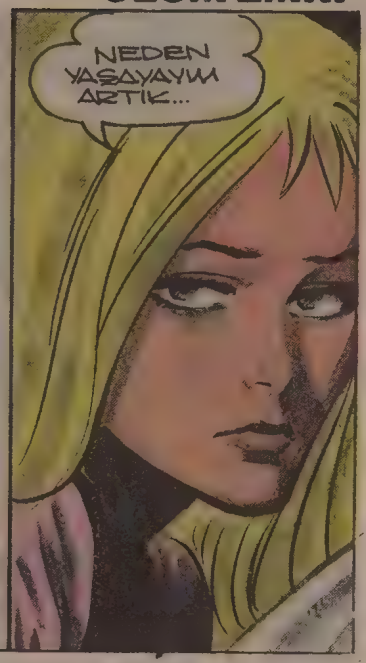

İçinde derin bir hüzün vardı..

Kendisini sevindirmesi gereken olay gerçekte onu sarsmış, yıkmış, mahvetmişti...

Kendini yatağa atıp, başını yastıkların arasına gömerek içler acısı bir sesle inledi:

-Öldü...Öldü...Tanrım! Ne korkunç bir şey...

Öfke ve üzüntü içinde kendi kendini suçladı:

-İşte intikamımı aldım. Ama neye yarar...? Sevdiğim adamı kaybettim...

Durdu, bir süre hıçkırdı, sonra yüksek sesle devam etti:

-Ne boş şeymiş intikam duygusu? Kara Murat'ın ölümü babamı geri mi getirdi sanki? Üstelik benim hayatımdan da bir parçayı aldı götürdü.. Neden yaşayayım artık? Hayatta bağlanacak bir şeyim kalmadı ki...

Halkın dışarıdan gelen müthiş uğultusunu ürperterek dinledi:

-Kara Murat'ın ölümünü kutluyorlar. Ben olmasam o ölmeyecekti.. Suçlu benim...

Birden, Verena'nın çok iyi tanıdığı bir ses odayı çınlattı:

-Sayın prenses, nasıl oluyor da basit ve serseri bir serüvencinin arkasından böyle ağlıyor...

Verena hızla ayağa fırladı, fakat aynı anda olduğu yerde mıhlanmış gibi kalıverdi:

-Kara Murat.. Sen ha.. Aman Tanrım.. Nasıl olur bu?

Verena'nın yüzü hayalet görmüş gibi bembeyaz kesildi ve yere yuvarlanacak gibi oldu.

Sevinçten mi, yoksa kederden mi olduğunu kendisinin de anlayamadığı bir titreme vücudunu sarstı.

Artık hiç bir şey düşünemiyordu.

Aşkla kin arasında için için yaptığı savaş uzun ve amansız olmuştu.

Artık aşk, kesin bir zafer kazanmıştı..

Kafasında bir tek şey vardı.

Kara Murat yaşıyordu ve kendisi onu çılgın gibi seviyordu.

Birden kendini delikanlının kolları arasında bul - du..

Göz yaşları yanaklarından aşağıya sicim gibi a - kıyor ve durmadan onu öpüyor, öpüyordu...

Kara Murat, kollarının arasına atılan ve güzel gözlerinden sevinç yaşları dökülen Verena'nın, uzun,

parlak saçlarını şefkatle okşadı:

-Ağlama artık..Kâbus bitti..dedi.

★★★

Kont Kinis, korkunç düşmanından kurtulmanın se- vinci içindeydi.

Yüreği bir kuş gibi hafiflemişti.

Ellerini yüzüne kapayıp, hıçkıra hıçkıra odası - na koşan Verena'nın arkasından alaylı alaylı bakıp "Şu kadınlar amma yufka yürekli oluyor" dedikten son-

ra kendi kendine mırıldandı:

-Eh... Bu iş de böylece bitti!.

Arkasından keskin bir ses:

-Hayır bitmedi, dedi.

Kont müthiş bir öfke içinde hızla döndü... Büyü- cü Fema'nın şeytani bir gülümseme ile aydınlanan kor - kunç yüzünü görerek ürperdi:

-Ne demek istiyorsun?

Büyücü zalim bir kahkaha attı:

-Başı kesilen Kara Murat değildi...

Kont Kinis dehşet içinde kalarak haykırdı:

-Ya kimdi?

Büyücü Fema, Kont Kinis'in perişan halini zevk - le seyrediyordu.

-Oğlunuzdu asaletmeap. Oğlunuz Prens Stefan'ı öldürttünüz siz...

Darbe ağır ve korkunçtu.

Kont Kinis sendeledi, olduğu yerde sallandı.

Büyücüye dikilen bakışlarında tarif edilmez bir dehşet belirdi, yaralı bir hayvan çığlığı attı:

-Olamaz, yalan söylüyorsun...

Büyücü Fema buz gibi bir sesle:

-Doğru söylüyorum asaletmeap, dedi..Öldürttiğünüz adam Kara Murat değil, oğlunuz Stefan'dır. Yüzü boyalı idi. Tıpkı Kara Murat'a benzetilmişti... Bir babanın kendi oğlunu öldürtmesi çok hazin bir şey..

-Hangi alçak yaptı bunu? diye haykırdı.

Büyücü Fema'nın gözlerinde, Kont'a karşı duyduğu nefret, bir alev gibi parladı.

Yıllardır ilk defa duygularını açığa vuruyordu...

Kont'u titreten bir sesle cevap verdi:

-Ben...

Kont kendini kaybetmiş bir halde:

-Yakalayın şu haini, diye bağırdı.

İnanmıyorsanız kesik başı yıkatınız. O zaman, boyaların altından Stefan'ın yüzünün çıktığını göreceksiniz..

Kont Kinis'in, duyduğu korkunç sözler karşısında olduğu yerde sallandığı, bayılmak üzere olduğu görüldü.

Cehennemi bir azap yüreğini eziyordu...

Boğuk bir sesle:

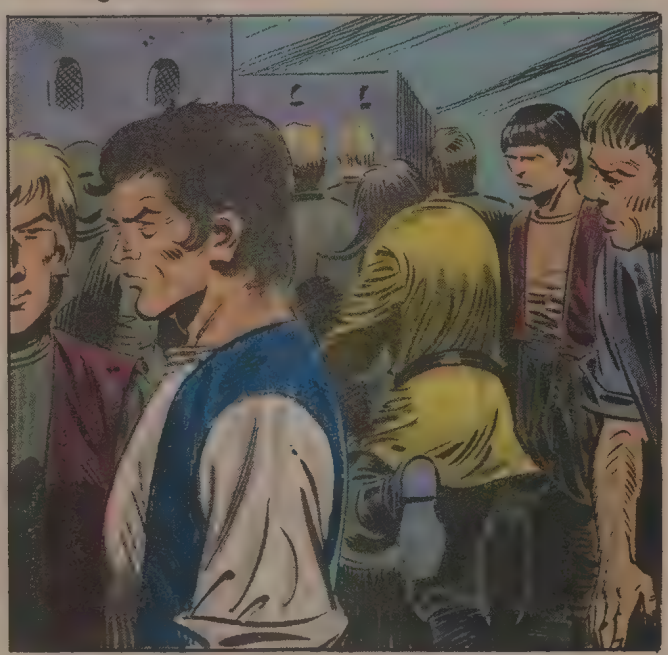

Büyücünün alaylı kahkahası kulaklarında çınladı:

-Çok geç kaldın Kont.. Çok geç..

...Ve Büyücü Fema kalabalığın arasına karışıp kayboldu...

★★★

Verena başını Kara Murat'ın geniş göğsüne dayamıştı. Onun kalbinin atışını duyuyordu. Duyuyor ve sözle anlatılmaz bir sevinç bütün benliğini sarıyordu

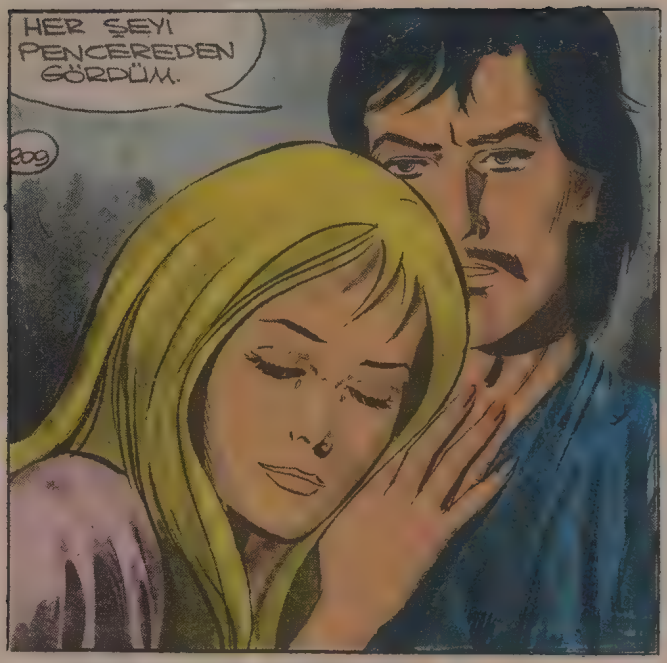

Bu çarpan kalp, sevdiği adamın kalbiydi... Kara Murat yaşıyordu ve yaşayacaktı...

Bir mutluluk denizinde yüzüyordu genç kız...

Yanaklarından süzülen her damla yaş mutluluğunu haykırıyordu.

Kara Murat, bir süre genç kızın yatışmasını bekledikten sonra:

-Her şeyi pencereden gördüm, dedi. İnsanın kendi idamını seyretmesi çok tuhaf oluyor. Bir an, ger-

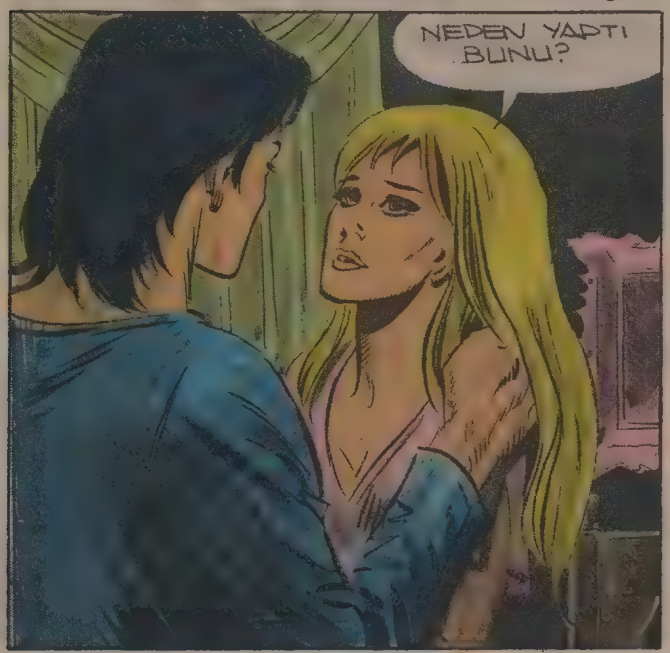

şümde, aynaya bakıyorum sandım. Tıpkı bana benziyordu. Her halde ilâç da içirmişti. Stefan ayakta uyur gibiydi. Hiç konuşmuyordu...

Verena derin bir hayret içinde sordu:

-Peki, büyücü neden yaptı bunu?

-Bilmiyorum. Onu da öğreneceğiz. Yalnız Kont Kinis'e büyük bir kin duyduğu ve ona acı çektirmek istediği ortada. Bu planı uzun süredir hazırladığını ve

çekten, sepete düşen kendi başımmış gibi ürperdim..

Verena artık kendisini iyice toparlamıştı. Göz yaşlarını usul usul silerek sordu:

-Peki, nasıl oldu bu? Başı kesilen adam sana o kadar benziyordu ki...

-Prens Stefan'dı o.. Her şeyi Büyücü Fema yaptı. Gece baygın olarak Prens Stefan'ı zindana getirdi.. Beni serbest bırakıp, hücreye onu kapadı. Prensin yüzünü o kadar iyi boyamıştı ki, ben bile onu ilk görü-

beni bunun için ele verdiğini söyledi. Korkunç ve müthiş bir intikam bu...

★★★

Olay, bütün şehir halkını allak bullak etmişti...

Her köşede bu kanlı oyun konuşuluyordu.

Kimse duruma akıl erdiremiyor, bazıları Büyücü Fema'nın da Kara Murat'ın adamı olduğunu söylüyordu..

Kesilen baş yıkanınca, gerçekten akıp giden bo - yaların altından Prens Stefan'ın balmumu gibi sararmış yüzü ortaya çıkmıştı.

Kont Kinis çılgın gibiydi.

Önüne gelen her şeyi yıkan öfkeli bir kasırga - ya benziyordu.

O kızgınlıkla bütün gardiyanları astırdı..

Muhafızlar, Büyücü Fema'yı her yanda aramala - rına rağmen hiç bir izine rastlayamamışlardı.

le sarsıldı.

Fema, şeytani bir gülümsemeyle karşısında du- ruyordu.

Nereden gelmişti?

Odaya nasıl girmişti?

Bunu düşünmedi bile:

-Sefil yaratık.. Seni parça parça edeceğim, diye- rek Büyücü'nün üzerine atıldı.

Fakat aynı anda aralarına bir gölgenin girdiği -

Yer yarılıp, içine girmişti sanki..

Bitkin bir halde odasına gidip, bir koltuğa yığılan Kont Kinis öfke nöbetleri içinde hıçkırıyordu:

-Neden yaptı bunu? Neden beni can evimden vur - du.. Alçak adam. Öldürdü beni. Yıktı, mahvetti. Niçin? Niçin?..

Dayanılmaz bir ıstırap içinde kıvranıyordu.

Birden odada Büyücü Fema'nın sesi çınladı.

Gözlerini kaldırdığı vakit korkunç bir öfkey -

ni gördü, mıhlanmış gibi olduğu yerde çakıldı kaldı..

Bu gölge Kara Murat'tı.

Can düşmanı olan Müthiş Türk.

Kont çıldıracak gibiydi.

İmdat istemek için duvardaki kordona doğru atı- lırken demir gibi bir pençenin omuzundan yakalayıp, dayanılmaz bir kuvvetle kendisini çökerttiğini hisset- ti..

Gözlerinde şimşekler çakan Kara Murat:

-Otur..Otur da büyücüyü dinle, dedi.

Kont Kinis korkudan titreyerek hareketsiz kaldı.

Dişleri birbirine vuruyor, artık son saatinin geldiğini anlıyordu.

Büyücü Fema acı acı içini çekti:

-Senden böyle korkunç bir intikam almamın sebebini merak ediyorsun değil mi kont?

Kont Kinis inleyerek ürkek gözlerle büyücüye

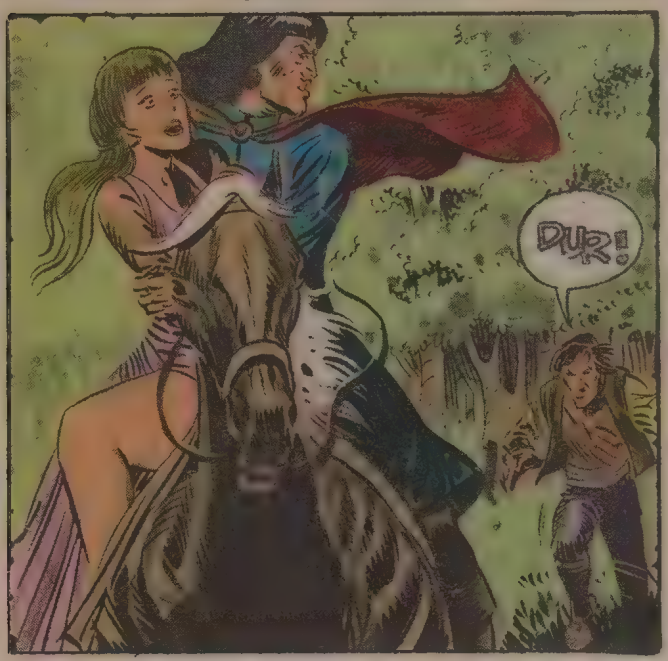

larında sen vardın...

Kont Kinis, Fema'nın anlattıklarını hatırladı, günleri hayalinde canlandırarak dehşet içinde kaldı.

Büyücünün bakışlarından ateş fışkırıyordu:

-Karımı benden koparıp aldın Kont... Bir goncaya musallat olan sümüklüböcek gibi yapıştın ona. Yalvarmak için atına doğru koştuğum vakit insafsızca attığın korkunç tekme suratımı parçaladı.

bakıyordu.

Fema buz gibi bir sesle sözünü sürdürdü:

-Bunu anlayabilmen için o melun kafanı yıllar öncesine çevirmen gerek. Sen benim hayatımı zehirlemiştin. O zamanlar gençtim. Böyle kambur da değildim. Tapınırcasına sevdiğim bir karım vardı. Güzeldi.. Bir gün onu sen gördün. Çılgıncasına bir arzuya tutuldun. On kadar silahlı adamın evimi sardı. Baş-

Kont inledi:

-Merhamet..

Büyücü Fema acı acı güldü:

-Şimdi merhamet dileniyorsun öyle mi?. Oysa, beni tekmeyle yere serdikten sonra atını üzerimden geçirip kaburgalarımı kırmıştın... Ben ıstırapla inlerken sen çılgın kahkahalar atmıştın. Şimdi de gülsene...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 EYLÜL 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 86 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Türk düşmanı olan Kont Kinis ile Baron Verter, 900 akıncıyı tuzağa düşürüp vahşi işkencelerle öldürtürler. .Fatih, bu korkunç cinayetlerin cezasız kalmamasını emreder ve bu görevi Kara Murat'a verir ..

–Acı bana Fema!.

–Sus!.. Sus da dinle!.. Günlerce ateşler içinde yattım. Ölümle pençeleştim. Eğer içimi saran kin olmasa, belki de yaşama gücünü bulamazdım... İyileşince karımı aramaya başladım... Köylerde, şehirlerde, dağlarda, dayanılmaz acılar içinde karımı aradım... Bulamadım... Ağladım, hıçkırdım, ölmek istedim.. Ama olmadı... Bir gün yine bir sürü atlı geldi, karımı paçavra gibi evin önüne atarak çekip gitti...

Fema durdu, dikkatle Kont Kinis'e baktı :

–Ne o? Ağlıyor musun? Duyduğun vicdan azabından mı, yoksa korkudan mı? Ne ise hikâyemize gelelim... Adamlarının geri getirdiği karım o kadar sararmış, o kadar bozulmuştu ki, onu tanımakta güçlük çektim. Olanları tahmin etmekle beraber, ona hiç bir şey sormadım... Çünkü kabahati yoktu... İğrenç bir canavarın kurbanı olmuştu... Sormadığım halde c

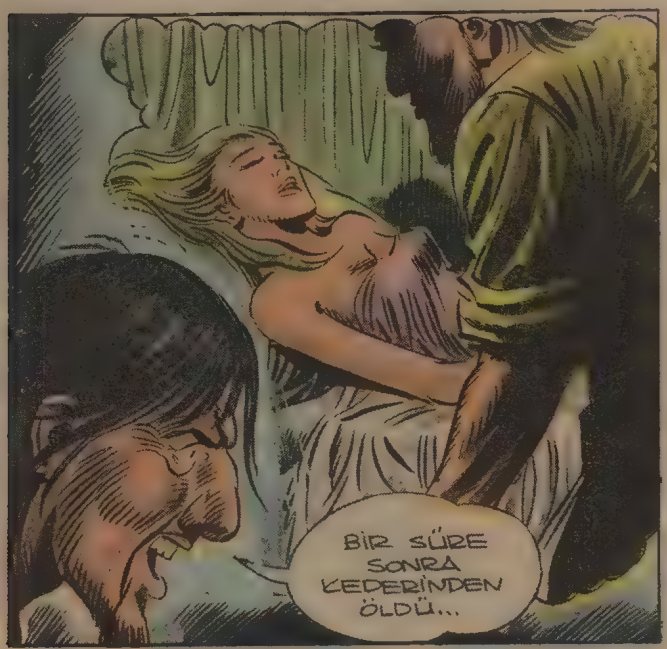

bütün gerçeği anlattı... Sen karımı kirletmiştin ... Günlerce, haftalarca sarayına kapatıp berbat etmiştin... Sonra bıkınca adamlarına vermiştin onu.. Senin kadar iğrenç olan adamların da bir bir tecavüz etmişti ona.. Bir süre sonra yatağa düştü, kederinden öldü...

Büyücü soluk almak için sustu. Canlı bir intikam heykeli gibi dimdik duruyordu :

–Evet kont, karım öldü, benim de suratım tekmeyle tanınmaz hale geldi, atının çiğnediği sırtım kambur kaldı. O aziz ölünün önünde intikam almaya yemin ettim... Kendimi ilme ve büyücülüğe verdim.. Yıllar geçti.. Sarayına girdim... Güvenini kazandım, istesem seni bin defa öldürürdüm... Ama ölmeni değil, acı çekmeni istiyordum... Beni yaşatan, kutsal öcümdü... Yıllardan beri kalbimi yakan intikam arzusunu işte bugün gerçekleştirdim.

Büyücü Fema derin bir soluk daha aldıktan son-

ra sözlerini bitirdi :

-Sen bana hayatta en sevdiğim varlığı kaybettirdin... Ben de sana hayatta en sevdiğin varlık olan oğlunu kendi elinle öldürttüm..

Büyücünün gözlerinden taşan kin, Kont Kinis'i ürpertti. Ölüm korkusundan çıldıracak hale gelmişti.

Perişan bir halde Kara Murat'a dönerek yalvardı :

-Merhamet !

ve zalimlikte eşi olmayan bu sefil adama iğrenerek baktı :

-Acımak öyle mi? Bir gün bu yaptıklarının hesabının sorulacağını hiç düşünmedin mi? Yaşayan Türklerin, ölen Türkleri unutacaklarını mı sandın ?

Kont, ölümün kaçınılmaz bir sonuç olduğunu anlıyordu.

Büyücü oğlunu öldürtmüştü...

Bu Türk de şimdi, canını alacaktı...

Kara Murat'ın dudakları sinirli bir gerilişle büküldü :

-Öldürdüğün Türkleri düşün !... Toprağa gömüp kafalarını kılıçla biçtiğin, üzerlerine atlar sürüp nallar altında parçalattığın, bacaklarından asıp ateşte kızartığın Türkleri düşün...

Kont inledi...

-Acıyın bana !..

Kara Murat, hıçkıran, yalvaran, fakat vahşilikte

Birden çılgın bir atılışla fırladı, boğazından vahşi bir kahkaha yükseldi :

-Şimdi ben seni öldüreyim de gör !..

Kara Murat, bir gece önce Akıncı Mahmut'un kontu öldürmek üzereyken düştüğü gizli delik üzerinde bulunuyordu...

Kont bunu görünce sevinçten deliye dönmüş, manivelanın kolunu çekmek için duvara doğru atılmıştı... Elini uzattı...

İşte, bu tehlikeden de kurtulacaktı...

Kolu bir çekebilse...

Kara Murat deliğe düştükten sonra, büyücüyü nasıl olsa haklardı...

Fakat aynı anda havada vınlayan bir bıçak, Kont Kinis'in elini duvara mıhladı...

Tüyler ürpertici bir çığlık, odanın camlarını titretti :

-Aaaah !.. Yandım !..

Kara Murat bu hançerle Verena'nın zindanda kendisine saldırdığını düşününce belli belirsiz gülümsedi...

Ne kadar işine yaramıştı bu bıçak?

Alf'ın boğazına sapladığı günün gecesi büyücü kendisini zindandan kurtarmak için geldiğinde hançeri eline sıkıştırmış "Alf'ı muayene ederken boynundan çekip aldım... Sen bunu çok iyi kullanıyorsun. Al, belki yine lâzım olur !.." demişti.

Büyücü Fema kısık bir sesle :

-İşte şimdi belânı buldun ! dedi.

Kont korku ve dehşet içinde yalvardı :

-Canımı bağışlayın, bütün servetimi veririm !..

Kara Murat sakin, fakat müthiş bir sesle :

-Artık çok geç !dedi. Mahvoldun Kont.. İstesek de seni kurtaramayız... Bıçağın ucunda, bir çiziğin bile insanı öldürmesine yetecek kadar güçlü bir zehir var !..

Kara Murat, "Büyücü haklı çıktı" diye düşündü, sonra gözlerini konta dikerek devam etti :

-Beni deliğe düşürmeye kalkışmasaydın seni öldürmeyecektim. Çünkü korkak ve iğrenç bir insanın pis kanıyle kirletmek istemiyordum elimi... İstanbul'a götürüp, yargılanmanı sağlayacaktım. Ama şimdi her şey bitti !..

Büyücü Fema öfkeli öfkeli soluyarak söze karıştı :

-Evet Kont! Her şey bitti! Şimdi zehirin etkisini duymaya başlayacaksın! Dayanılmaz ıstıraplar içinde can vereceksin!..

Kont Kinis'in yüzü mosmor olmuştu. Sayıklar gibi inledi:

-Olamaz! Olamaz! Yalan söylüyorsunuz! Bana işkence etmek istiyorsunuz!..

Birden dehşetle titredi:

-Aman Allahım! Bu ne? Vücudumu bir soğukluk kaplıyor! Ölüyorum galiba! Bu ne soğukluk! İmdat! İmdat! Ölmek istemiyorum!..

Kont'un yüzünde birtakım lekeler belirmiş, rengi morarmış, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi büyümüştü.

Korkunç bir ıstırap çektiği belliydi...

Bir süre sonra şiddetle titredi, vücudu katılaştı,

dudaklarının kenarında yeşil köpükler belirdi, hayata son çığlığını atarken, ağzı açık dondu kaldı... Gözleri hâlâ cam gibi parlıyordu...

Büyücü Fema yumruklarını sıkarak homurdandı.

-Yeryüzünden bir canavar daha yok oldu!..

Sonra, eğilmez bir kuvvet ve kudretin örneği gibi dimdik duran Kara Murat'a bakarak içtenlikle:

-Artık bu şehrin hâkimi benim! dedi. Türk orduları gelip emaneti teslim alıncaya kadar, Tamışvar kentinin yönetimini üzerime alıyorum! Gönlün açık gidebilirsin Kara Murat!..

★★★

Yıllar sonra, ünlü tarihçi Angel, Kont Kinis'in ölümü hakkında şunları yazdı:

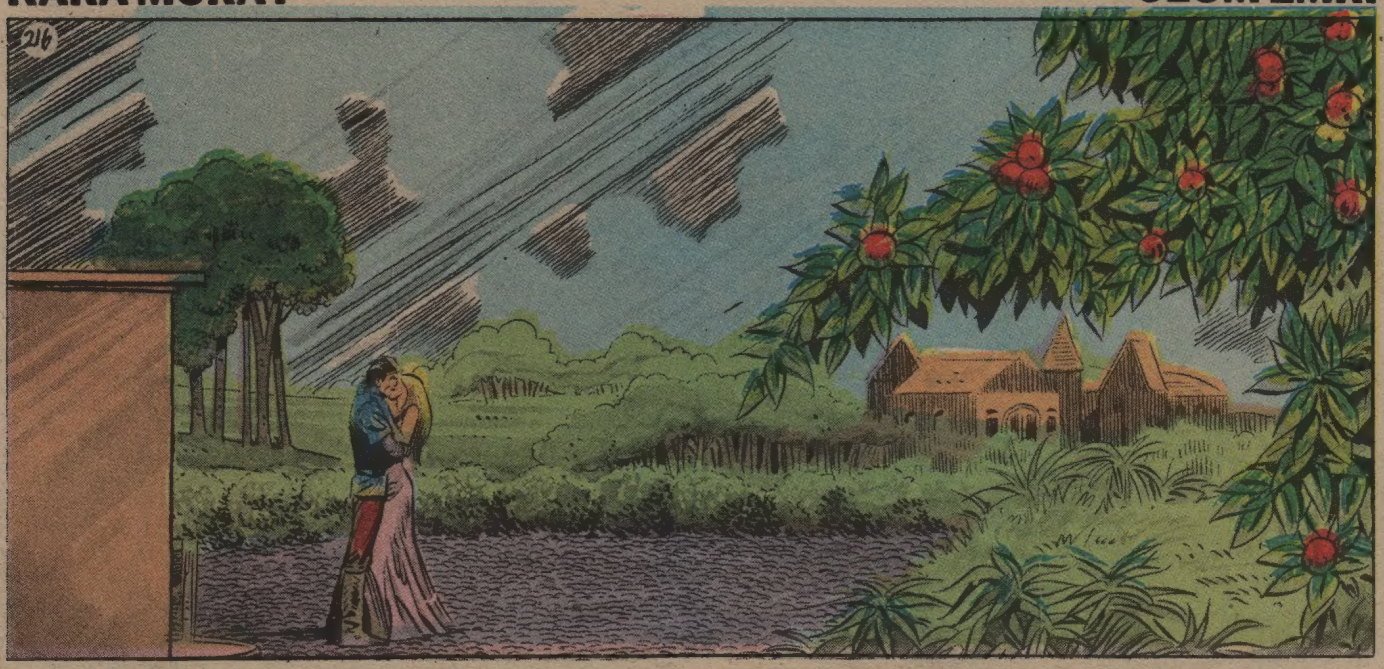

"Bir Transilvanya akınında pusuya düşürdüğü Türklerin cesetleri üzerinde sofra kurdurup şarap içerek dans eden ve can çekişmekte olan akıncıların kanlarıyle şarabını karıştıran, ölülerin üzerinde raks eden Kont Kinis, yıllardan beri Türklerin hınçla aradıkları bir adamdı. Sonunda belâsını buldu, bir Türk'ün elinde can verdi."

★★★

Kara Murat, mutlu haberi Akıncı Mahmut ve Şişman Mavro ile İstanbul'a yollamıştı.

Kendi uzun süre Prenses Verena'nın yanında kaldı.

Silli Sarayı'nın bahçesindeki çakıl taşlı yollarda, çiçek kokuları arasında gezdiler, birbirlerine sarılıp uzun uzun öpüştüler...

Aşkları, dünyayı saran gökyüzü gibi parlak ve yüce görünüyordu.

Mutluluk dolu günler çabuk geçti...

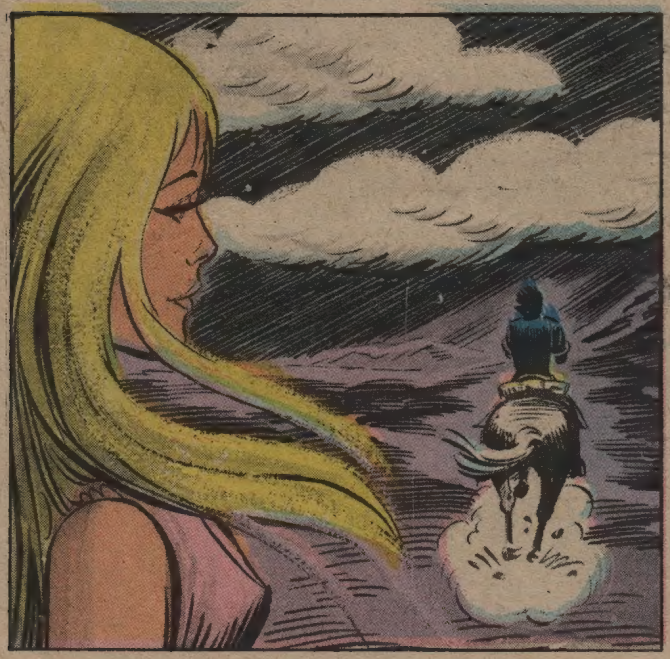

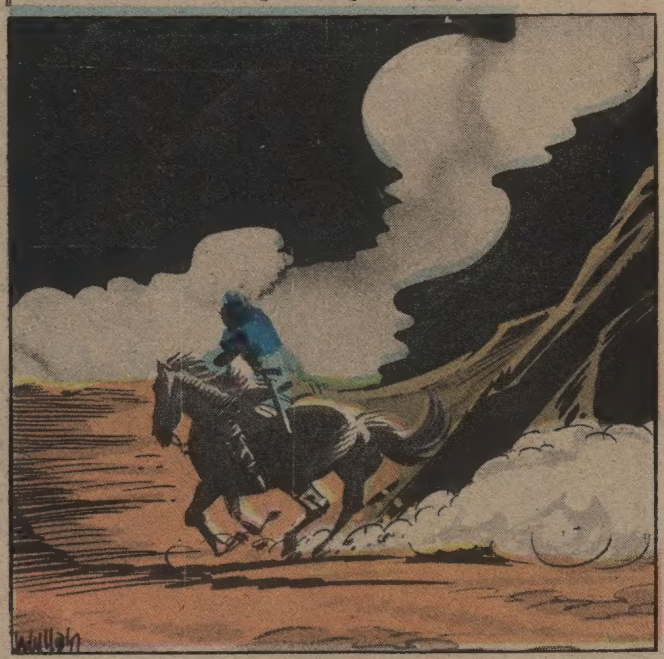

Kara Murat'ı bekleyen yeni görevler vardı.

İki sevgilinin ayrılması hazin oldu.

Verena, beyaz bir atın sırtında dört nala uzaklaşarak akşamın karanlığına karışmak üzere olan Kara Murat'ın arkasından hüzünlü bir gülümsemeyle bakarken kalbi kuş gibi çırpınıyordu...

Acaba onu bir daha görebilecek miydi?

Uzakta, gözden kaybolmakta olan Kara Murat'a son bir defa el sallarken, bütün acılarını, umut ve bekleyişlerini dile getiren içli bir sesle mırıldandı:

-Kimbilir, belki !

Güneş battı, akşam oldu.

Kara Murat'ın önünde uçsuz bucaksız yollar vardı. Atını uzak ufuklara doğru sürdü.

Silueti yavaş yavaş karanlıklar içinde kayboldu.

-Bu serüvenin sonu-